

Giới thiệu Quận Vương Phi Phúc Hắc

Ngủ một giấc tỉnh lại, linh hồn của Trầm Ly Tuyết vô duyên vô cớ xuyên vào thiên kim tướng phủ.

Địch nữ? Không được sủng? Không sao cả, nàng luôn luôn có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Nhưng người thân chung quanh nàng người người tâm ngoan thủ lạt, lúc nào cũng ám toán nàng.

Từ trước tới nay nàng luôn là người chỉ cần người không phạm ta, ta không phạm người nhưng nếu người khác tự động đưa lên cửa đòi đánh vậy thì đừng trách nàng hạ thủ không lưu tình:

Di nương ngoan độc gây khó dễ, đem nàng đi dạo âm phủ.

Kẻ mẫu tâm ngoan thủ lạt, làm cho nàng đầu nổ đầy hoa.

Thứ muội thiết kế hãm hại, làm cho nàng không còn mặt mũi gặp người.

Địch muội muốn cướp vị hôn phu, sử dụng diệu kế làm cho nàng trở thành oán phụ.

Bên này xử lý địch nhân, bên kia lại nhảy ra sự tình khiến nàng phiền lòng.

Hoa hoa công tử ngày xưa hứa hẹn với nàng, nguyện bỏ qua cả cánh rừng lớn, ba nghìn bầu nước, chỉ uống một bầu chỉ lấy mình nàng.

Địch nhân trước đây tỏ lộ với nàng, hắn rốt cục cũng đã nhìn rõ tâm của chính mình, nàng mới là người hắn yêu nhất...

Còn có vị hôn phu bị thương nặng không thể chữa trị, thời gian không còn nhiều, ban đêm xông vào khuê phòng của nàng, khuôn mặt hồng nhuận, ánh mắt giống như kẻ trộm, nào có nửa điểm giống như sắp chết.

Uy uy uy, sao ngươi lại nằm ở đó, đó là giường của ta...

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thấy Chết Không Cứu

Edit:..Lam Thiên..

”Ly Tuyết, ta yêu ngươi!”

Giọng nam trầm thấp từ tính nhưng lại khiến cho người nghe tâm rét run, rõ ràng là một câu nói ái muội nhưng dường như lại mang theo chất độc khiến cho tâm hồn và thể xác đều đau đớn.

Thống khổ khôn cùng mang theo oán hận nồng đậm đánh thẳng vào trong đầu, Trầm Ly Tuyết đột nhiên mở mắt ra lại bị tình cảnh đập vào mắt làm cho nàng kinh sợ trong chớp lát.

Có đại cao vút, mệnh mỏng bát ngát, gió thổi qua rét lạnh, cỏ khô lác lác tạo thành từng cơn sóng, bầu trời u ám, giống như sắp có mưa to.

Đây là nơi nào?

Trầm Ly Tuyết nhíu mày, rõ ràng chính mình đang nằm phơi nắng trên bờ cát trắng tại Hawaii phong cảnh tươi đẹp, nhưng tại sao nàng ngủ một giấc tỉnh dậy lại đến cảnh đồng hoang vu không bóng người này?

Đột nhiên một cổ trí nhớ xa lạ tràn vào trong đầu cùng trí nhớ vốn có của nàng nhanh chóng dung hợp, Trầm Ly Tuyết nhíu mày, mặc dù nàng vô cùng không muốn tin tưởng nhưng lại không thể không thừa nhận, linh hồn nàng đã xuyên không.

Chủ nhân của thân thể này cũng tên là Trầm Ly Tuyết, từ nhỏ cùng mẫu thân nhu nhược nhiều bệnh sống nương tựa lẫn nhau, hai tháng trước, mẫu thân bệnh chết, nàng dưới sự giúp đỡ của người nàng tin nhiệm nhất Mục Chính Nam - ca ca nhà bên cạnh, chuẩn bị vào kinh tìm phụ thân, nhưng buổi tối trước ngày lên đường, Mục Chính Nam lừa gạt nàng mở cửa, thâm tình nói với nàng là hắn yêu nàng nhưng lựa trắng trong tay hắn lại siết cổ nàng thật chặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng thống khổ ngừng thở...

Ha ha, Mục Chính Nam, yêu của ngươi chính là tự tay giết chết người mình thích sao?

”Ầm ầm ầm!” Mặt đất đột nhiên chấn động, ngực Trầm Ly Tuyết vô cùng đau buốt, đầu óc choáng váng, chuyện gì vậy? Động đất sao?

Rất nhanh đứng lên, Trầm Ly Tuyết nhìn quanh mọi nơi, chỗ tiếp giáp giữa trời và đất đột nhiên toát ra một đường màu xám tro chạy thẳng tới chỗ nàng.

Đường màu xám tro cách nàng càng ngày càng gần, Trầm Ly Tuyết càng xem càng rõ, đó là một đám người mặc y phục cổ trang, có nam tử cường tráng, cũng có người già phụ nữ và trẻ con, bọn họ có chung một điểm là cả người bần thiêu, liều mạng chạy như điên về phía trước, vừa chạy vừa khóc mà ở phía sau bọn họ, có rất nhiều lộn rừng, trâu rừng cùng với rất nhiều dã thú không biết tên, giống như đều đang phát điên, ánh mắt trợn trừng, liên tục chạy về phía trước, vô số sấm sét, bốn bề báo hiệu sự bất ổn, mặt đất chấn động.

Đây là có chuyện gì?

Trong lúc Trầm Ly Tuyết đang nghi hoặc, một lão phụ nhân không cẩn thận té ngã trên mặt đất, trâu rừng đuổi theo phía sau đạp lên đầu lão phụ nhân, nhất thời, máu tươi bắn ra, đầu của lão phụ nhân bị giẫm bẹp, thân thể trong nháy mắt bị chìm ngập ở giữa đàn dã thú...

”Đừng đóng cửa thành... Chờ một chút...” Tiếng hô thê lương khiến Trầm Ly Tuyết khiếp sợ bùng tỉnh, Trầm Ly Tuyết quay đầu nhìn lại, cách đó không xa, hai cánh cửa thành phong cách cổ xưa đang nhanh chóng khép chặt lại.

Đáng giận, người thủ thành muốn làm gì? Đem dân chúng nhốt ở bên ngoài, là muốn dân chúng bị dã thú giẫm chết sao?

Một tiếng vô số sấm sét theo nguy hiểm rơi xuống, hơi thở nóng rực phun ở phía sau lưng, Trầm Ly Tuyết cả kinh, không xong, có dã thú.

Rất nhanh, nàng xoay người lại cùng lúc né tránh trâu rừng công kích, Trầm Ly Tuyết cảm lấy sừng trâu xoay người leo lên lưng trâu, hai chân điểm nhẹ đầu trâu một chút, rất nhanh, thân thể mảnh khảnh nhảy tới trước cửa thành, chỉ cần vào thành, chính mình liền an toàn!

”Phanh!” Trầm Ly Tuyết rơi xuống đất, cùng lúc hai cánh cửa dày cũng hợp lại cùng một chỗ, ngăn cách tầm mắt nàng nhìn tình cảnh bên trong thành, cũng đập nát hy vọng sinh tồn của mọi người, Trầm Ly Tuyết tức giận nghiêng răng nghiêng lợi: đáng giận, chính mình chỉ còn cách cửa thành vài bước...

Trên tường thành vốn không có người, trong nháy mắt binh lính chạy ra nhiều không đếm xuể, cả người mặc chiến giáp, trong tay cầm cung tiễn phong cách cổ xưa, vị trí ngắm của mũi tên, tự nhiên là đàn dã thú dưới tường thành.

Phía trên của thành, một nam tử trẻ tuổi năm nghiêng ở ghế quý phi, híp nửa mắt, nhàn nhã hưởng thụ ba vị mỹ nhân bóp chân, đấm lưng, đút hoa quả, vẻ mặt lười biếng, đối với tình cảnh giẫm đạp vô cùng bi thảm dưới tường thành làm như không thấy.

”A a a...” Từng trận tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, Trầm Ly Tuyết quay đầu nhìn lại, dã thú đuổi theo đám người, thỉnh thoảng có người bị giẫm đạp chôn sống, trên vô số sắt đinh đầy chân tay đã bị đứt đoạn hoặc phần cơ thể còn sót lại, theo chúng nó chạy, trên mặt đất ầm ầm dao động.

”Mở cửa thành... Mau mở cửa thành...” Dân chúng điên cuồng, tuyệt vọng gào hét, trên tường thành, các tướng sĩ mất điếc tai ngơ, cung tiễn trong tay càng kéo càng căng.

”Thân là tướng sĩ, theo lý nên bảo hộ dân chúng an toàn, nhưng hôm nay, dân chúng bị dã thú giẫm đạp, sinh mạng bị uy hiếp, các ngươi chẳng những thờ ơ đứng ở trên tường thành quan sát, còn đóng chặt cửa thành, thấy chết mà không cứu, nếu như bị hoàng thượng biết được, thì chính là tội chết mất đầu, các ngươi chịu được sao?”

Đơn thuần kêu cứu sẽ không thể đã động được đám tướng sĩ ý chí sắt đá kia, cổ đại là hoàng quyền tối thượng, Trầm Ly Tuyết đành dùng biện pháp khác, lấy hoàng đế đến áp chế người, khiến cho trong lòng bọn họ có cổ kị mà phải mở cửa thành.

Các tướng sĩ có chút bị lung lay, nhưng không có hành động, ánh mắt đồng loạt nhìn nam tử yêu nghiệt đang thản nhiên uống rượu bên kia hồi ý, tội mất đầu bọn họ không gánh nổi, nhưng bọn họ chỉ là binh lính, mọi việc đều phải nghe theo mệnh lệnh của tướng lĩnh, không thể tự chủ trương.

”Chính bởi vì chúng ta phải bảo vệ dân chúng an toàn, càng thêm không thể mở cửa thành!” Đây mỹ nhân ra, nam tử trẻ tuổi đứng dậy: có người dám gán tội danh cho hần, hần đương nhiên phải hồi đáp

Nam tử khoảng chừng hai mươi tuổi, mặt như quan ngọc, màu da trắng nõn, trường bào hoa lệ lộng lẫy bao quanh thân hình cao khỏe của hần càng hiện lên vẻ cao quý ưu nhã, phong hoa phiêu dật.

Cánh đồng hoang vu thời tiết rất lạnh nhưng hần lại có thể phe phẩy chiếc quạt, khoe miệng nhẹ dương, tựa tiểu phi tiểu nhìn Trầm Ly Tuyết, dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt làm cho người ta không thể dời mắt nhưng lời nói ra khỏi miệng lại lạnh khốc vô tình như gió lạnh.

”Tốc độ của dã thú nhanh hơn người, cho dù mở cửa thành, cũng không thể nào cứu được các ngươi, ngược lại sẽ khiến cho dã thú nhân cơ hội xông vào, dã thú phát điên, gặp người liền tôn thương, nếu như chúng nó vào thành, tính mạng mấy ngàn dân chúng trong thành đều khó giữ được, đến lúc đó, chúng ta mới là thật sự phạm vào từ tội mất đầu...”

Lời ngoài ý, đều không phải do hần ý chí sắt đá, thấy chết không cứu, mà là vì an nguy của dân chúng trong thành hần phải hy sinh đám người Trầm Ly Tuyết ngoài thành, tính mạng mấy chục dân chúng ngoài thành so với mấy ngàn dân chúng trong thành, căn bản không đáng giá nhắc tới.

”Cô nương hiểu rõ đúng sai, nhất định sẽ không vì bản thân mà không để ý tới sinh mạng hơn một ngàn bách tính trong thành, lại sẽ càng không bức bách chúng ta phải phạm tội mất đầu đi!” Nam tử yêu nghiệt phe phẩy quạt, trên mặt mang theo ý cười đáng đánh đòn.

Trầm Ly Tuyết hừ lạnh một tiếng, thật sự là nhanh mồm nhanh miệng, lời nói giáo biện, ngăn ngừa nói vài câu, chẳng những đã giải vây, còn muốn đem mọi tội lỗi đổ lên trên người mình, nếu như chính mình lại buộc hấn mở cửa thành, liền thành người sợ chết, tiểu nhân vô sỉ vì mạng sống không tiếc hy sinh hơn một ngàn dân chúng, sẽ nhận hết trào phúng, thóa mạ của vạn dân...

Đàn dã thú ào ào đến bao phủ đám người đang chạy trốn, hai bên trộn lẫn chung một chỗ, không phân rõ đâu là người, đâu là thú, tất cả cung tiễn thủ trên tường thành đều kéo căng dây cung, sẵn sàng chờ phân phó, bàn tay Trầm Ly Tuyết nắm chặt, móng tay khảm vào trong da thịt: chiến sự xảy ra, cho dù chính mình không bị dã thú giẫm chết thì cũng sẽ bị cung tiễn bắn chết! Chẳng lẽ thật sự chính mình phải bỏ mạng ở đây!

Trong lúc cấp bách, Trầm Ly Tuyết nhìn thấy cách đó không xa có một cây đại thụ, ánh mắt nàng sáng lên: có biện pháp !

Trầm Ly Tuyết phi thân tiến lên hái xuống một chiếc lá, phúi phúi cát bụi trên mặt lá để vào mũi, tiếng nhạc thanh linh tuyệt vời từ từ vang lên.

“Àm âm!” Dã thú hung mãnh gần trong gang tấc, mắt thấy sẽ giẫm đến nàng nhưng Trầm Ly Tuyết lại làm như không thấy, miệng ngậm lá cây thổi dòn dập, tiếng nhạc đột nhiên cao vút lên.

“Àm!” Trâu rừng vọt tới chỗ Trầm Ly Tuyết, khoe miệng nam tử yêu nghiệt khê dương, phe phẩy chiếc quạt, thờ ơ lạnh nhạt.

Trâu rừng nâng chân trước lên giẫm thật mạnh vào Trầm Ly Tuyết nhưng ở lúc chạm vào y phục của nàng lại đột nhiên ngừng lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chậm rãi buông chân xuống, yên lặng lui về phía sau vài bước.

Nam tử yêu nghiệt nhìn Trầm Ly Tuyết, ánh mắt híp lại, chiếc quạt khê lay động như có như không, khoe miệng hiện lên một ý cười có chút ý vị thâm trường, ha ha, thật sự là người thú vị!

Trâu rừng thối lui, Trầm Ly Tuyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra, bất chấp tất cả chà lau mồ hôi lạnh trên trán, tiếp tục thổi, tiếng nhạc trong vắt giống như dòng suối nhỏ róc rách, làm cho người ta như lạc giữa núi rừng, tươi mát tự nhiên, ánh mắt và hơi thở bạo ngược của đám dã thú dần dần tán đi, im lặng đứng ở trên cỏ, nhẹ lay động cái đuôi...

“Bắn tên!” Nam tử yêu nghiệt ra lệnh một tiếng, mưa tên lướt qua Trầm Ly Tuyết, bắn về phía lũ dã thú, một con quái vật lớn hung ác trong nháy mắt bị bắn thành con nhím, ngã xuống đất chết...

Tiếng xé gió dần dần nhỏ lại, thẳng đến khi không còn tiếng động, Trầm Ly Tuyết liền biết cuộc tàn sát đã kết thúc, lúc này nàng cũng ngừng thổi, ngẩng đầu, đối diện tuần nhan của nam tử yêu nghiệt, hần nói : “ Khúc nhạc nguoi vừa thổi tên là gì?”

“Thanh tâm khúc!” Thân là người nổi nghiệp của thế gia trăm năm, thổi thanh tâm khúc đối Trầm Ly Tuyết là việc vô cùng nhỏ.

Không nhiều hơn nữa câu, nhìn dã thú và đám người đã chết, Trầm Ly Tuyết không có tâm tình đi nhiều lời với tên nam tử yêu nghiệt gian trá giáo hoạt kia, nàng xoay người muốn đi nhưng “Cạch!” Một cái mộc bài và một khối ngọc bội từ trong tay áo nàng rơi ra, Trầm Ly Tuyết còn chưa kịp cúi người nhặt, nam tử yêu nghiệt đã nhanh chân hơn một bước đi tới kiểm tra.

“Nguoi tên là Trầm Ly Tuyết?” Thường thức khối ngọc bội và khối mộc bài trong tay, nam tử yêu nghiệt nhìn Trầm Ly Tuyết, cười như không cười.

“Làm sao nguoi biết?” Trầm Ly Tuyết có chút kinh ngạc, mới vào dị thế nên nàng cũng chưa cho bất kỳ ai biết tên của mình, nam tử yêu nghiệt làm thế nào mà biết được ?

“Trên này có viết!” Nam tử yêu nghiệt đem chữ viết dưới mộc bài đưa cho Trầm Ly Tuyết nhìn, cư nhiên lại là một khối bài vị được làm từ gỗ cây liễu tốt nhất vô cùng trơn bóng, phía trên viết 'Vong mẫu Trầm thị Lâm Thanh Trúc', dưới góc phải đề một hàng chữ nhỏ: nữ nhi Trầm Ly Tuyết lập!

Trầm Ly Tuyết nhú mày: không nghĩ tới lúc nào Trầm Ly Tuyết cũng mang theo khối bài vị này!

“Ta nghĩ, ta biết thân phận của Trầm tiểu thư!”

Trong lòng Trầm Ly Tuyết vừa động: “ Thân phận gì?”

“Trưởng đích nữ phủ Thừa Tướng Thanh Diễm Quốc!” giọng ngọc bội xanh biếc lên trước mặt Trầm Ly Tuyết, yêu nghiệt nam tử tươi cười sáng chói: “Đây là ngọc bội gia truyền của Trầm thị, thế gian này chỉ có một khối!” Hơn nữa, phu nhân nguyên phối của Trầm Minh Huy cũng tên Lâm Thanh Trúc.

Ánh mắt Trầm Ly Tuyết sáng lên, không nghĩ tới, phụ thân biến mất nhiều năm của Trầm Ly Tuyết lại là thừa tướng, thân phận ngược lại không tệ, chính mình không cần ở lại chỗ này chịu đựng đám dã thú giẫm đạp: “Nơi này cách kinh thành Thanh Diễm có xa lắm không?”

Nam tử yêu nghiệt nhẹ giọng nói: “Hơn một ngàn dặm!”

Xa như vậy! Trầm Ly Tuyết nhú mày: xe ngựa là phương tiện thay đi bộ ở cỏ đại, nhưng tốc độ xe ngựa chạy so ra kém máy bay, xe lửa ở hiện đại, như vậy, khi nào thì mới có thể tới kinh thành?

“Quận vương phi không cần sốt ruột, dã thú nơi này đã được giải quyết, vừa vặn ta cũng muốn hồi kinh phục mệnh với Hoàng Thượng, chúng ta có thể cùng đồng hành!” Giống như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Trầm Ly Tuyết, nam tử yêu nghiệt mỉm cười trấn an.

“Quận vương phi?” Trầm Ly Tuyết cả kinh, trong trí nhớ của nguyên chủ, rõ ràng khối thân thể này còn chưa kết hôn, chẳng lẽ trí nhớ bị sai lệch?

”Mười lăm năm trước đích trưởng nữ của Tướng phủ cùng An Quận Vương đính hạ hôn ước, toàn bộ kinh thành mọi người đều biết, ta gọi người một tiếng Quận vương phi, cũng không sai...” Nam tử yêu nghiệt nhẹ giọng giải thích.

Thì ra là như vậy! Trầm Ly Tuyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra: thân là người hiện đại thế kỷ hai mươi mốt, nàng thật sự là không thể thích ứng được chuyện nhỏ như vậy đã kết hôn.

Còn có nam tử yêu nghiệt này, mới vừa rồi lãnh tâm tuyệt tình như vậy, coi mạng người như cỏ rác, nay lại đại hiển ân cần, muốn dẫn chính mình hồi kinh, sợ là không có hảo tâm, hết cách, nàng chỉ cần người không phạm ta, ta cũng sẽ không phạm người, nếu như nam tử yêu nghiệt này dám gây bất lợi với nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để cho hắn được sống tốt!

”Tại hạ là Nam Cung Khiếu, Trầm đại tiểu thư có thể gọi ta là Thế Tử hoặc Khiếu!” Nam Cung Khiếu mỉm cười hướng Trầm Ly Tuyết tự giới thiệu, cùng với người lãnh tâm tuyệt tình thấy chết mà không cứu vừa rồi giống như hai người khác nhau: “Lệnh đường và Trầm đại tiểu thư lạc nhau mười lăm năm, Trầm Thừa Tướng vô cùng thương tâm, nay người còn sống trở về, khẳng định hắn sẽ vô cùng cao hứng!” Diễm Đan Lê Quý Đôn, edit:..Lam Thiên..

Trầm Thừa Tướng nghĩ đến Trầm Ly Tuyết có thể đã chết nên đã chuẩn bị để nhĩ tiểu thư gả cho An Quận Vương nhưng hôm nay Trầm Ly Tuyết trở về, như vậy nhĩ tiểu thư sẽ không cần phải gả thay, nhưng nhĩ tiểu thư kia lại một lòng yêu mến An Quận Vương, chắc chắn sẽ không dễ dàng để cho Trầm Ly Tuyết đoạt vị trí Quận Vương Phi của nàng, ha ha, phủ Thừa Tướng sắp có trò hay để xem rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Uống Trà Xem Diễn

Edit:..Lam Thiên..

Trầm Ly Tuyết bình yên vô sự trở lại Phủ Thừa Tướng làm cho cả phủ khiếp sợ!

Thừa Tướng Trầm Minh Huy nhìn sang gương mặt Trầm Ly Tuyết có sáu bảy phần giống Lâm Thanh Trúc, lại nhìn ngọc bội gia truyền của Trầm thị nhẫn nhịn trong suốt như nước, trong ánh mắt vui mừng thoáng hiện lên kinh ngạc nhẹ nhàng.

Trầm Ly Tuyết xem rất rõ ràng, Trầm Minh Huy nhìn thấy nàng, kinh ngạc nhiều hơn là vui mừng!

Thân sinh nữ nhi mất tích nhiều năm như vậy trở về, không phải nên vui mừng nhiều hơn kinh ngạc sao? Tại sao Trầm Minh Huy lại trái ngược với người khác như vậy?

Thừa tướng phu nhân mặt đầy ý cười nhưng chưa đạt tới đáy mắt: “Lão gia, đại hòa ngập trời năm đó đã đem toàn bộ nhà chính thiêu hủy, Ly Tuyết có thể còn sống, nhất định là được trời xanh phù hộ!”

Bên ngoài nghe vào sẽ thấy thừa tướng phu nhân là đang vì Trầm Ly Tuyết bình an trở về mà cao hứng, nhưng tính tế suy nghĩ, nàng là đang hoài nghi, Trầm Ly Tuyết không có khả năng sống sót qua trận đại hỏa kia năm đó.

Trầm Ly Tuyết không tiếng động cười lạnh, mười lăm năm trước, một trận đại hỏa vô duyên vô cớ xảy ra khiến cho Trầm Ly Tuyết, Lâm Thanh Trúc và Trầm Minh Huy bị thất lạc.

Nhiều năm sống thận trọng, làm cho nàng người được mùi vị âm mưu, đang tìm cơ hội chuẩn bị nói bóng nói gió một chút, không nghĩ tới thừa tướng phu nhân lại chủ động đưa lên cửa, ngược lại khiến nàng giảm bớt một phen động tác: “Vô duyên vô cớ làm sao có thể bốc cháy?” Mười lăm năm trước, Trầm Ly Tuyết mới ra đời, đối với nguyên nhân bốc cháy, nàng tự nhiên không biết.

“Trời hanh vật khô, tiểu hài tử nghịch ngợm không cẩn thận đốt lửa...” Trầm Minh Huy nói ra nguyên nhân bốc cháy phủ nha điều tra ra mười lăm năm trước.

Trầm Ly Tuyết hạ mí mắt: “Sau khi đại hỏa được dập tắt, các người có tìm được thi thể không?”

Trầm Minh Huy lắc đầu, than nhẹ một tiếng: “Không tìm thấy!”

“Nếu đã không tìm được thi thể, vì sao xác định ta và mẫu thân đều đã chết?” Ánh mắt Trầm Ly Tuyết hiện lên tinh quang, cười như không cười, không tìm thấy thi thể, liền tuyên bố người đã chết, cái này cũng không khỏi quá mức vô đoán.

“Lúc ấy gió rất lớn, lửa cháy rất mạnh, toàn bộ nhà chính đều bị đốt thành một mảnh phế tích, ta nghĩ mẹ con hai người đã bị đốt thành tro.” Trầm Minh Huy giống như nhớ lại sự việc bi thảm năm đó, giọng nói trầm thấp: “Thương tâm tuyệt vọng, ngày thứ ba ta liền rời khỏi nhà cũ, đi tới biên quan nhậm chức.” Ngán ngùng nói mấy câu liền thuận tiện giải thích luôn nguyên nhân hắn vội vàng rời khỏi Thanh Châu.

“Nếu gió mạnh, lửa lớn, vì sao chỉ cháy một mình phòng của ta và mẩu thân mà những phóng khác lại bình yên vô sự?” Không phải Trầm Ly Tuyết đa tâm, mà là chuyện thật sự rất kỳ lạ.

“Lúc ấy, ở Thanh Châu chúng ta ở tại Tam Hợp Viện, ngươì và mẩu thân ở tại chính viện, gió thổi hướng bắc hơn nữa lại lớn, nên không lan sang hướng hai nhà kề ở hướng đông và hướng tây...” Trầm Minh Huy nói chi tiết.

“Mười mấy năm qua, tại sao ngài lại không về nhà cũ té bái? Sau khi mẩu thân qua đời, ta lẻ loi một mình ở tại Thanh Châu, nếu không phải gặp được Nam Cung Thế Tử, ta cũng không biết ngài đang ở Kinh Thành.” Trầm Ly Tuyết lau lau khóe mắt có lẽ là thật sự có nước mắt, thời điểm nàng tỉnh lại, Thanh Châu đất đai cằn cỗi, dã thú nổi loạn điên cuồng, Trầm Ly Tuyết và Lâm Thanh Trúc vẫn chờ ở nơi đó nhưng Trầm Minh Huy lại không thèm trở về nhìn một lần.

Đấy mắt Trầm Minh Huy nổi lên vài phần áy náy: “Kinh thành quá nhiều công việc, ta không thoát thân ra được, bắt quá, hàng năm ta đều để Nhã Dung (tên tự của thừa tướng phu nhân) tới nhà cũ ở Thanh Châu té bái mẹ con các ngươì...”

Thừa tướng phu nhân Lôi thị tươi cười hòa ái phụ họa lời nói của Trầm Minh Huy: “Mười lăm năm qua, hàng năm ta đều tới Thanh Châu bái tế, chưa từng bỏ quên...”

“Vậy thì thật sự là kỳ lạ, ta và mẩu thân vẫn ở tại căn nhà đối diện nhà cũ của chúng ta, như thế nào lại chưa từng nhìn thấy qua phu nhân?” lời Trầm Ly Tuyết nói đều là thật, nhà cũ bị cháy, mẹ con Lâm Thanh Trúc vẫn ở lại Thanh Châu chờ Trầm Minh Huy, không có chuyện đi xa.

“Thân thể mẩu thân luôn không tốt, mỗi ngày đều nằm ở trên giường, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn về nhà cũ, nếu phu nhân trở về, mẩu thân khẳng định có thể nhìn thấy, cho dù mẩu thân không biết ngươì là ai nhưng nhìn thấy có ngươì bái tế ở nhà cũ, nàng cũng nhất định sẽ tò mò tiến lên hỏi, chứ sẽ không giống như hiện tại, cùng phụ thân bỏ lỡ mười lăm năm...”

Trầm Ly Tuyết giọng điệu bi thương, lặng lẽ véo cánh tay của chính mình, miễn cưỡng nặn ra vài giọt nước mắt, trong lúc lơ đãng liếc mắt, nàng phát hiện Nam Cung Khiếu đang ngồi ở ghế trên, hứng thú nhìn nàng: tại sao bộ dáng Nam Cung Khiếu giống như đang xem diễn, chẳng lẽ hẳn đến tướng phủ không phải vì đưa chính mình trở về, mà là đến xem náo nhiệt?

Trầm Ly Tuyết cùng Lôi thị xung đột đúng như ở trong dự tính của Nam Cung Khiếu, sự tình cũng vẫn đang phát triển theo hướng hần dự đoán, khóe miệng nhẹ cong lên một độ cong hoàn mỹ: Trầm Ly Tuyết thực thông minh, nữ nhân trong Tướng Phủ cũng thật giỏi hoạt, nàng có thể tính kế dã thú hung ác nhưng cũng chưa chắc sẽ thắng được ngươì có quý kế đa đoan, luân phiên đánh giá một phen, ai thua ai thắng, còn chưa thể biết được, bắt quá, có thể khẳng định Tướng Phủ thật náo nhiệt, nhất định sẽ càng ngày càng phấn khích.

“Khụ, khụ, khụ!” Thừa tướng phu nhân mắt tự nhiên ho nhẹ vài tiếng: “Ta sợ thấy cảnh bi thương nên mỗi lần đều là ở xa xa té bái tỷ tỷ...”

Trầm Ly Tuyết nháy nháy mắt, biết rõ còn có hỏi: “Phu nhân là thiếp thất của phụ thân ta, như vậy có cùng chúng ta ở qua chung nhà cũ chưa?”

Ánh mắt Lôi thị hiện lên một tia chán ghét nồng đậm, nàng là chính thê Trầm Minh Huy cưới hồi đang hoàng, làm sao có thể so sánh với loại thiếp thất lên phủ chính thất kém kia, nhưng lại ngại dáng vẻ quý phu nhân nên không thể phát tác: “Không có, sau đại hòa, lão gia đi tới kinh thành, ta mới gả cho hần.”

“Nếu ngài chưa từng ở qua nhà cũ, vậy ngài tới nhà cũ té bái làm sao có thể thấy cảnh sinh tình?” Trầm Ly Tuyết trăm phần trăm xác định, Lôi thị căn bản chưa từng tới nhà cũ ở Thanh Châu, hàng năm rời khỏi kinh thành nhưng không đi bái tế mà là đi đâu thì cũng chỉ có chính nàng là rõ ràng nhất.

“Lão gia thường xuyên nói với ta chuyện của tỷ tỷ nên ta đã âm thầm đem tỷ tỷ làm thành tri kỷ, tất nhiên là không muốn nhìn thấy nơi nàng chết, tránh tăng thêm thương tâm...” Lôi thị nói một phen hợp tình hợp lý, làm cho ngươì ta tìm không thấy một chút sơ hở nào.

Trầm Ly Tuyết mỉm cười: không hổ là thừa tướng phu nhân, có thể giỏi nói bao biện!

“Phụ thân, nương!” kèm theo giọng nữ thanh thúy duyên dáng, một đạo bóng hình xinh đẹp yếu diệu đi vào phòng khách, y phục màu xanh nhạt buộc vòng quanh thân hình lung linh của nàng, trên váy thêu hoa thủy tiên tươi mát càng thêm hiện ra thân hình nhỏ bé mềm mại của nàng, trên tóc vấn kiêu đồa mã kế chỉ dùng một cây trâm ngọc lưu ly đỉnh trụ, mỉm cười toát lên vẻ đẹp tươi mát mà thanh nhã tự nhiên, thật sự là đẹp khuynh quốc khuynh thành.

Trầm Ly Tuyết dương môi cười nhạt, mỹ nữ đệ nhất kinh thành quả nhiên danh bất hư truyền, một cái nhãn mày, một cái cử động, đều có thể làm say lòng ngươì, dẫn dắt tâm mắt của vô số ngươì.

Dọc theo đường đi, Nam Cung Khiếu lải nhải nói cho Trầm Ly Tuyết nghe tất cả mỹ nhân trong kinh thành, mà ngươì hần nói tới nhiều nhất chính là thiên kim Tướng phủ này, thông minh, xinh đẹp, ôn nhu, thanh nhã, cơ hồ hần đem tất cả những lời khen gọi đều dùng lên trên ngươì nàng, đừng nói là nam nhân, liền ngay cả Trầm Ly Tuyết là nữ tử cũng đều đối nàng có vài phần tò mò.

“Doanh Tuyết!” Nhìn Trầm Doanh Tuyết nhẹ nhàng tới đây, ánh mắt Trầm Minh Huy lóe lên tự hào và sủng ái.

Trầm Ly Tuyết nháy mắt liền hiểu được, khó trách từ lúc nàng trở lại Tướng phủ, Trầm Minh Huy luôn thờ ơ lạnh nhạt, có nữ nhi vĩ đại Trầm Doanh Tuyết như vậy, hẳn đương nhiên không có khả năng lại đối với một ngươì bình thường như nàng coi trọng. Diễn Đàn Lê Quý Đôn, Edit...Lam Thiên..

“Gặp qua Nam Cung thế tử!” Trầm Doanh Tuyết dịu dàng hành lễ, thanh âm giống như chim hoàng oanh ca xướng, vô cùng êm tai.

“Trầm tiểu thư không cần đa lễ!” Nam Cung Khiếu nhẹ mân mê chén nước trà trong tay, lẳng lẽ nhìn sang Trầm Ly Tuyết và Trầm Doanh Tuyết, ánh mắt lóe lên ý cười vui vẻ, lại có trò hay để nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Kéo Ngươi Xuống Nước

Edit:..Lam Thiên..

“Doanh Tuyết, đây là tỷ tỷ của ngươi, Ly Tuyết!” Nhìn thấy nữ nhi hần luôn lấy làm kiêu ngạo, ánh mắt Trầm Minh Huy hòa ái tràn đầy ý cười.

“Phụ thân, mười lăm năm trước Thanh Trúc phu nhân và tỷ tỷ đã chết trong biển lửa, ngài quên rồi sao?”

Trầm Doanh Tuyết mỉm cười nhìn về phía Trầm Ly Tuyết, vẻ mặt kiêu ngạo, cao cao tại thượng, lông mi thật dài hơi nhếch lên, con ngươi xinh đẹp ngưng tụ thành hai vòng xoáy nước nhỏ màu đen, đáy mắt bao phủ hơi nước, giống như muốn đem người hút vào trong.

Trầm Ly Tuyết nheo mắt lại: Định ý thật dày, chính mình vừa mới tới Tướng phủ, không thể nào đã đắc tội Trầm Doanh Tuyết đi..

Trầm Minh Huy mắt tự nhiên ho nhẹ vài tiếng: “Doanh Tuyết, Ly Tuyết mang theo ngọc bội gia truyền của Trầm thị chúng ta, tướng mạo cũng vô cùng tương tự Thanh Trúc, vì phụ đã xác nhận...”

“Phụ thân, thế gian rộng lớn, không thiếu cái lạ, đừng nói là tương tự, cho dù là người giống nhau như đúc, cũng có thể tìm ra, ngọc bội gia truyền của Trầm thị chúng ta mặc dù hiếm thấy, nhưng cũng không phải là độc nhất vô nhị, phỏng theo làm ra một khối cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.” Trầm Doanh Tuyết ôn nhu cười, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta tìm không thấy lý do để phản bác, nếu như cẩn thận lắng nghe còn có thể phát hiện, bên trong lời nói của nàng cất dấu phần hận nồng đậm.

“Này...” Nếu là người khác nói như vậy, Trầm Minh Huy sẽ từ chối cho ý kiến, nhưng Trầm Doanh Tuyết là nữ nhi thông minh hần đắc ý nhất, lời của nàng, vô luận tốt hay xấu, hần đều nghe một chút.

Cầm ngọc bội ôn nhuận trong tay, từng tia ấm áp thấm vào da thịt, thấm lòng người, giống như hai mươi năm trước, khi hần chạm đến nó lần đầu tiên, Trầm Minh Huy vô cùng khẳng định, khối ngọc bội này chính là ngọc bội gia truyền của Trầm thị!

Nhìn sang Trầm Ly Tuyết thanh khiết xuất trần, lại nhìn Trầm Doanh Tuyết ung dung ưu nhã, lời nói khẳng định đến bên miệng Trầm Minh Huy lại nuốt trở vào, Trầm Doanh Tuyết là hần nhìn nàng lớn lên, hần sao lại không hiểu rõ tâm tư của nàng.

“Ý tứ của Trầm tiểu thư ta hiểu được, huyết mạch Trầm thị là một chuyện lớn, thiên kim Tướng phủ tuyệt đối không thể dễ dàng xác nhận.” Trầm Ly Tuyết nói tiếp lời Trầm Doanh Tuyết chưa nói xong, sao đó nàng đột nhiên xoay chuyển lời nói: “Ta một mình tiến đến, Trầm tiểu thư có thể hoài nghi như vậy, nhưng ta là do Nam Cung thế tử đưa tới Tướng phủ, trước đó, Nam Cung thế tử đã xác nhận thân phận của ta, hành động này của Trầm tiểu thư, là đang hoài nghi Nam Cung thế tử...”

Sau khi Nam Cung Khiếu vào phòng khách, liền không nói qua mấy câu, chỉ tao nhã ngồi ở ghế trên, mỗi khế chạm vào ly trà, nhàn nhã uống trà xem diễn đến tận bây giờ.

Trầm Ly Tuyết lời hần ra, không phải là muốn tìm kiếm sự giúp đỡ, mà là muốn kéo hần xuống nước: Các chủ nhân của Tướng phủ đang ở đây đấu đến long trời lở đất, người Nam Cung Khiếu làm sao có thể chỉ lo cho bản thân ngồi ở một bên thản nhiên xem diễn, cùng nhau đi vào vũng nước đục này tranh đấu đi!

Trầm Minh Huy nhìn Nam Cung Khiếu liếc mắt một cái, trầm giọng nói: “Doanh Tuyết!” Hai chữ vô cùng đơn giản lại bao hàm quan tâm vô hạn, ám chỉ Trầm Doanh Tuyết: Nam Cung Khiếu là Văn Vương Thế Tử, hoài nghi, mạnh mẽ lên án hần chính là tội lớn!

Trầm Doanh Tuyết không chút hoang mang, tươi cười mê người, nói: “Trầm cô nương và thế tử đừng hiểu lầm, ta không có ý tứ hoài nghi các ngươi, chỉ là trong lòng có chút nghi hoặc, không hỏi liền không thoải mái, trầm cô nương đại nhân đại lượng, mong rằng không cần để ở trong lòng.”

Trầm Ly Tuyết khế cười, Trầm Doanh Tuyết cấp cho nàng một cái mũ thật lớn, nếu như nàng nói để ý, thì chính là người lòng dạ hẹp hòi, nếu như theo lời của nàng ta nói không thêm để ý, thì chính là ăn một cái thua thiệt nho nhỏ, Trầm Doanh Tuyết thật sự là không đơn giản.

“Đương nhiên, cô nương cũng có khả năng chính là nữ nhi của phụ thân, nhưng ta cảm thấy, sự tình liên quan đến danh dự của Tướng phủ và Trầm cô nương, chuyện nhân thức thân nhân không thể nóng vội, nếu không, chắc chắn sẽ khiến người nhân rồi nói nhảm, bằng không nhiều mặt điều tra sau lại kết luận cũng không muộn...”

Trầm Ly Tuyết nhú mày, Trầm Doanh Tuyết nói nhiều như vậy, thì ra là đã thiết kế cạm bẫy, nếu nàng không nhảy vào, chẳng phải là cô phụ nổi khổ tâm của người ta sao: “Như vậy, theo ý tứ của Trầm tiểu thư, làm thế nào mới có thể chứng minh được thân phận của ta, phục chúng?”

Trầm Doanh Tuyết lạnh nhạt cười, ý cười ngấm vào đáy mắt, xuyên thấu qua đồng tử hướng ra bên ngoài nở rộ: “Rất đơn giản, nhỏ máu nhận thân.”

Nhỏ máu nhận thân! Trầm Minh Huy cả kinh, khoe miệng giật giật, lời nói đến bên miệng lại chuyển một cái thay đổi nội dung: “Nam Cung thế tử...”

Nhỏ máu nhận thân là đối với Trầm Ly Tuyết không tín nhiệm, Trầm Ly Tuyết là do Nam Cung Khiếu đưa tới, hoài nghi nàng chính là đang hoài nghi Nam Cung Khiếu, Trầm Minh Huy có vẻ có chút cổ kị...

Trầm Ly Tuyết cười lạnh, nàng biết Trầm Minh Huy không thích nữ nhi tự nhiên trống rỗng xuất hiện này nhưng lại không dự đoán được nàng mang theo nhiều chứng cứ chứng minh thân phận như vậy, bất quá Trầm Doanh Tuyết chỉ nói ra vài câu hoài nghi, Trầm Minh Huy sùng ái Trầm Doanh Tuyết như vậy, khẳng định biết nàng làm như vậy là có mục đích, nhưng hắn lại không ngăn cản, còn một tay thúc đẩy tâm nguyện của nàng ta.

Thậm chí còn vì giúp Trầm Doanh Tuyết đạt thành nguyện vọng, không tiếc hy sinh nàng, nàng cũng là thân sinh nữ nhi của Trầm Minh Huy, vì sao Trầm Minh Huy lại bất công như vậy?

“Ly Tuyết tiểu thư tuy rằng là do ta đưa tới Tướng phủ, nhưng nàng là thiên kim của Tướng Phủ, dùng loại phương pháp nào chứng minh thân thể của nàng là việc nhà của Tướng phủ các người, ta sẽ không nhúng tay...” Nam Cung Khiếu đem sự tình đây đi không còn một mảnh, hẳn vốn chính là đến xem diễn, làm sao sảm cùng đi vào.

“Thế tử, ở Thanh Châu, ta chỉ biết phụ thân của ta tên là Trầm Minh Huy, là người nói cho ta biết, phụ thân của ta là Thừa Tướng còn ta là thiên kim Tướng phủ...” Ánh mắt Trầm Ly Tuyết u oán, giọng nói thâm trầm, gián tiếp nhắc nhở người khác, nàng là bị Nam Cung Khiếu cổ động mới đến Tướng phủ nhận thân, Nam Cung Khiếu dừng nghĩ lại có thể không đếm xỉa đến tiếp tục uống trà xem diễn.

Khoe miệng Nam Cung Khiếu giật giật: “Ta chỉ là nhìn thấy ngọc bội của người và bài vị của Thanh Trúc phu nhân, cảm thấy người có thể là thiên kim của Trầm thừa tướng mới mang người về Tướng phủ...” Hẳn là muốn xem diễn, nàng muốn kéo hắn xuống nước, vọng tưởng.

Nam Cung Khiếu không phản đối nhỏ máu nhận thân, Trầm Minh Huy âm thầm nhẹ nhàng thở ra: “Ly Tuyết, làm việc này là vì tránh người đòi đàm tiếu, người yên tâm, nhỏ máu nhận thân sẽ không phá hư quan hệ cha con của chúng ta, việc này sẽ chỉ làm tình cảm cha con giữa chúng ta càng thêm sâu...”

Nhìn Trầm Ly Tuyết thanh lãnh, trào phúng, ánh mắt giống như nhìn thấy rõ hết thảy, Trầm Minh Huy đột nhiên chột dạ, thanh âm nói chuyện cũng càng lúc càng thấp.

Trầm Ly Tuyết lạnh lùng cười, chuyện cho tới bây giờ, nàng đã không có sự lựa chọn nào khác, phát tay áo rồi đi tất nhiên là được, nhưng người khác sẽ cảm thấy nàng chột dạ, mà bí hiểm hơn Trầm Minh Huy có thể sẽ lấy tội danh giả mạo thiên kim Tướng phủ bắt nàng lại, nửa đời sau của nàng sẽ sống trong lao ngục.

Tiến vào Tướng phủ một khắc kia liền cũng đã định trước vô luận phát sinh chuyện gì, nàng chỉ có thể đi tới, không thể lui về phía sau: “Khách tùy theo chủ!”

Trầm Minh Huy mất tự nhiên ho nhẹ vài tiếng: “Ly Tuyết, đây là nhà của người, người là chủ nhân, không phải khách nhân!”

Trào phúng trong mắt Trầm Ly Tuyết càng thêm nồng đậm, nếu như chính mình là chủ nhân của Tướng phủ, làm sao còn phải dùng tới biện pháp nhỏ máu nhận thân này!

Trầm Minh Huy khoát khoát tay, ôn nhu phân phó: “Người tới, chuẩn bị nhỏ máu nhận thân!”

Tốc độ của hạ nhân trong Tướng phủ rất nhanh, sau nửa chén trà nhỏ, một chén nước trong cùng một cây châm dài nhỏ đã được đặt trong khay đưa tới, bung đến trước mặt Trầm Ly Tuyết.

Trầm Ly Tuyết mặt không đổi sắc cầm lấy cây châm nhỏ, ở trước mặt mọi người nhẹ nhàng đâm rách ngón tay giữa, một giọt máu đỏ tươi rơi vào trong nước, một chút bọt nước nhỏ nhỏ văng lên.

“Lão gia!” Trầm Minh Huy là Thừa Tướng, lấy máu không cần tự mình động thủ, một ma ma cầm lấy cây châm, cẩn thận đâm rách ngón tay của hắn, một giọt máu rơi xuống bát nước.

Khay để bát nước được đặt lên trên bàn tròn, tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía hai giọt máu tươi trong chén nước kia...

Hai giọt máu tươi, vừa lên một chút, một trái một phải, đứng độc lập trong nước, giống như đứng hai bên bờ sông, xa xa nhìn nhau, một chút cũng không có ý tứ muốn tới gần.

Kết quả nhỏ máu nhận thân đã rõ ràng.

“Máu không dung!” Không biết là ai hô to một tiếng, phòng khách vang lên từng trận thanh âm trào phúng nho nhỏ.

“Nàng không phải là nữ nhi của Tướng gia nên đương nhiên máu sẽ không g dung...”

“Vậy nàng còn hảo hảo chạy tới nhận thân...”

“Không biết xấu hổ...”

Thanh âm bàn luận của mọi người không lớn nhưng cũng đủ để người trong phòng khách nghe rõ, Trầm Doanh Tuyết khẽ mỉm cười, khéo léo đúng mực, ánh mắt xinh đẹp lóe ra đắc ý không che giấu: “Trầm cô nương, nhỏ máu nhận thân đã có kết quả...”

Đối với sự trào phúng của mọi người Trầm Ly Tuyết làm như mắt diếc tai ngơ, lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, ánh mắt trong trẻo xuyên thấu qua cánh cửa sổ mờ phân nửa nhìn về phía phương xa, ánh nắng mặt trời chiếu lên trên người nàng, tà váy màu lam nhạt theo gió tung bay, mơ hồ không nói ra lời: máu không dung đâu!

Nam Cung Khiếu uống trà xe diên đã không còn tâm tư phẩm trà: tại sao Trầm Ly Tuyết không nói một lời? Bị chuyện máu không dung đã kích sao? Chính mình hẳn nên giúp nàng vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, bằng không Tướng phủ sẽ không có trò hay để nhìn ...

Buông chén trà xuống, Nam Cung Khiếu đang muốn mở miệng thì một đạo thanh âm tức giận đột ngột vang lên: “Trầm cô nương, mời người cho ta một lời giải thích!” bàn tay to của Trầm Minh Huy lặng yên nắm chặt, nhẹ nhàng run run, ánh mắt âm trầm bốc lên tức giận: máu cự nhiên không dung! Diên Đan Lê Quý Đôn, edit:..Lam Thiên..

Trầm Ly Tuyết lấy lại tinh thần, nhìn sang hai giọt máu trong bát nước không dung hợp với nhau, nhẹ nhàng nở nụ cười, tươi cười giống như hoa xuân mới nở, kiều diễm ướt át: Trầm Minh Huy muốn nàng giải thích, tốt, nàng sẽ cho hắn lời giải thích hợp lý!

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lật Ngược Tình Thế

Edit:..Lam Thiên..

Thân ảnh Trầm Ly Tuyết yếu đuối giống như quỷ mị, nháy mắt đã đến trước mặt Trầm Doanh Tuyết, ở lúc nàng ta kinh ngạc, khiếp sợ, nàng cầm lấy ngân châm trên khay gỗ, mạnh mẽ đâm rách ngón tay của nàng ta...

“A!” Trầm Doanh Tuyết kêu thảm một tiếng, một giọt máu tươi từ đầu ngón tay nàng ta chảy xuống, rất nhanh rơi vào bát nước.

“Trầm Ly Tuyết, ngươi muốn làm gì?” Lôi thị lấy lại tinh thần đầu tiên, bước nhanh tiến lên, đem Trầm Doanh Tuyết bảo hộ tại phía sau, ở chỗ sâu nhất trong ánh mắt lóe lên đề phòng cùng phần nộ nồng đậm, hận không thể đem Trầm Ly Tuyết ăn sống nuốt tươi: “Bị vạch trần thân phận, thẹn quá thành giận, muốn thương hại Doanh Tuyết sao?”

“Trầm cô nương, nhỏ máu nhận thân là ta đưa ra, ngươi không phải nữ nhi của phụ thân nên máu mới có thể không dung hợp, ngươi không làm được thiên kim Tướng phủ thì cũng không thể trách ta a!” Ánh mắt xinh đẹp của Trầm Doanh Tuyết tràn đầy nước mắt, thân thể run rẩy, bộ dáng mềm mại động lòng người khiến cho người ta nhìn không được sinh lòng yêu thương, nũng nịu lên án bao hàm vô hạn thống khổ, giống như bị thiên đại uy khuất.

“Nàng cũng quá không biết xấu hổ ...”

“Chỉ là một dã nha đầu nông thôn cũng muốn làm thiên kim Tướng phủ...”

“Si tâm vọng tưởng...”

Bọn hạ nhân đã quá quen với việc nhìn mặt chủ mà làm việc, máu của Trầm Ly Tuyết và Trầm Minh Huy không dung nên nàng tuyệt đối không vào được Tướng phủ mà hậu viện Tướng phủ lại do Lôi thị cầm quyền, bọn hạ nhân tự nhiên là theo ý tứ của nàng, tranh trước tranh sau trào phúng Trầm Ly Tuyết, liều mạng nịnh bợ Lôi thị.

Mọi người cười nhạo, liên tục chỉ trích, Trầm Ly Tuyết làm như mắt diếc tai ngơ, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng để lộ ra trào phúng và khinh thường nhẹ nhàng: “Trầm Thừa Tướng, máu của Trầm tiểu thư cũng không dung với máu của ngươi đâu!”

Cái gì? Mọi người sững sốt, vội vàng nhìn phía bàn tròn, trong bát nước, ba giọt máu tươi lẳng lặng trôi nổi, đều tự tách ra, hình thành thể chân vạc, bát luận là hai giọt máu nào cũng không có một chút ý tứ muốn dung hợp.

Tại sao lại có thể như vậy?

Tiếng động lớn khiến phòng khách an tĩnh lại trong nháy mắt, bọn hạ nhân liếc mắt hai mặt nhìn nhau.

Lôi thị không nói được một lời, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Trầm Ly Tuyết giống như hàn băng vạn năm: máu của Trầm Doanh Tuyết và Trầm Minh Huy không dung, nói lên cái gì? Thừa tướng phu nhân không giữ tiết hạnh, cấp Trầm Minh Huy đội nón xanh, so với việc Trầm Ly Tuyết giả mạo thiên kim Tướng phủ căn bản không đáng giá nhắc tới.

Một chiêu dễ dàng xoay phá tan cục diện, còn hung hăng đả kích địch nhân, Trầm Ly Tuyết xác thực không đơn giản.

Trên gương mặt yêu nghiệt của Nam Cung Khiếu hiện lên ý cười nhè nhẹ, thì ra không phải Trầm Ly Tuyết nhận thua mà là nàng cất giấu hậu chiêu, xem ra chính mình không cần ra tay, vậy tiếp tục uống trà xem diễn đi.

“Phụ thân, ta sinh ra ở Tướng phủ, là nữ nhi thân sinh của người, mẫu thân, nha hoàn, bà mụ đều có thể làm chứng, người không cần dễ dàng tin tưởng người khác chằm ngồi ly gián...” Dù sao Trầm Doanh Tuyết cũng còn nhỏ tuổi, thiếu kiên nhẫn, sau vào giây trầm mặc ngắn ngủi liền lên tiếng nói rõ.

“Doanh Tuyết tiểu thư, để chứng thực quan hệ cha con, nhỏ máu nhận thân là cách chứng minh tốt nhất...” Ngọc bội gia truyền cùng dung nhan tương tự của Trầm Ly Tuyết đều đánh không lại nhỏ máu nhận thân, như vậy, thì cái gọi là mẫu thân, bà mụ, nha hoàn, nhân chứng gì đó của Trầm Doanh Tuyết ở trước mặt chuyện máu không dung cũng đều là mây bay.

“Trầm Ly Tuyết, người không phải là thiên kim của Tướng phủ cũng không thể trách ta, vì sao phải đối với ta ghi hận trong lòng, thiết kế hãm hại ta?” Nếu chỉ cường điệu thân phận của mình, nàng ta chỉ biết càng tỏ càng đen, vì vậy, Trầm Doanh Tuyết phi thường thông minh đem đề tài chuyển dời đến trên người Trầm Ly Tuyết.

“Trầm tiểu thư, nơi này là phòng khách của Tướng phủ, ngân châm, nước sạch, đều là do thừa tướng sai người chuẩn bị, trước mắt bao nhiêu người, ta lấy châm đâm ngón tay tay căn bản không thể gian lận, vậy làm sao có thể thiết kế hãm hại người?” Trầm Ly Tuyết lời nói sắc bén, không một chút nhượng bộ.

Trầm Doanh Tuyết bị phản bác á khẩu không trả lời được, Trầm Minh Huy âm thầm thở dài: Doanh Tuyết vẫn là còn quá nhỏ !

Ngẩng đầu, Trầm Minh Huy vừa lúc nhìn đến ánh mắt hiểu rõ tất cả của Trầm Ly Tuyết, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lóe lên vô hạn trào phúng giống như đang nói: “Trầm Thừa Tướng, ta đã đưa lời giải thích cho người, người còn không vừa lòng?”

Trầm Minh Huy có chút áy náy, im lặng đứng thẳng, không nói được một lời, sắc mặt bình tĩnh làm cho người ta sợ hãi.

Trầm Ly Tuyết cười lạnh, Trầm Doanh Tuyết là nữ nhi Trầm Minh Huy đặc ý sủng ái nhất, nếu như nàng ta không phải là thân sinh của Trầm Minh Huy, Trầm Minh Huy chắc chắn đã điên cuồng giận dữ.

Trước mắt bao nhiêu người, máu không dung nhưng Trầm Minh Huy lại vô cùng bình tĩnh, không có một chút dấu hiệu tức giận, như vậy có thể thấy được, hẳn đã sớm biết rằng nhỏ máu nhận thân là có vấn đề, nhưng hẳn lại không vạch trần, theo ý muốn của Trầm Doanh Tuyết ý tứ, phủ quyết thân phận của nàng!

Ha ha, thật sự là thiên hạ khó được từ phụ a, đối Trầm Doanh Tuyết sủng ái đến cực điểm, đối với nàng lại tuyệt tình đến cực đoan!

“Lão gia, máu của ta cùng với Doanh Tuyết cũng không dung a!” thời điểm mọi người lặng lẽ quan sát thần sắc của Trầm Minh Huy, thừa tướng phu nhân liền đâm rách ngón tay, giọt máu đỏ tươi rơi trong chén, lẳng lặng trôi nổi, cùng với ba giọt máu còn lại xa xa nhìn nhau.

Máu của Trầm Doanh Tuyết và Trầm Minh Huy không dung, cãi lại, giải thích, chẳng những không có tác dụng còn có thể càng tỏ càng đen, cho nên, Lôi thị chọn dùng phương pháp trực tiếp nhất cũng hữu hiệu nhất.

Máu của Trầm Doanh Tuyết cùng phụ thân, mẫu thân đều không dung, nói lên nhỏ máu nhận thân có vấn đề!

“Người tới, nhanh chóng mời phủ y!” Ánh mắt Lôi thị hiện lên một chút ngưng trọng.

Sau nửa chén trà nhỏ, phủ y đeo cái hòm thuốc đi vào phòng khách, chiếu theo lời Lôi thị phân phó cẩn thận kiểm tra khay đựng, ngân châm và nước, khuôn mặt ngưng trọng: “Hồi phu nhân, trong nước có chất béo, chính là dầu hạt cải, sách thuốc có ghi lại, nước thả đồ chua, máu của mọi người đều có thể dung hợp, còn nếu thả dầu hạt cải, thì cho dù có là thân sinh, cũng không thể dung hợp...”

“Ba!” Chén trà trong tay Lôi thị mạnh mẽ trên xuống đất, vỡ nát, sắc mặt đen đến mức có thể nhỏ ra mực: “Trong nước làm sao có thể trộn lẫn dầu hạt cải?”

Đám nha hoàn, ma ma người người cảm như hén, cúi đầu, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Trầm Ly Tuyết lạnh lùng cười, Lôi thị biến hóa thật sự là không sai, không sinh ở hiện đại làm diễn viên, thật sự là đáng tiếc.

Lôi thị lạnh lùng quét mắt nhìn đám nha hoàn, ma ma trong phòng khách, khuôn mặt vẫn luôn ôn hòa lúc này tràn ngập nghiêm khắc: “Là ai lấy nước?”

Một ma ma khoảng bốn năm mươi tuổi ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống đất: “Phu nhân tha mạng, lúc nô tỳ chuẩn bị nước, nhất thời sốt ruột, đánh rơi dầu hạt cải vào trong bát nước, nô tỳ cũng không biết dầu hạt cải sẽ khiến máu không dung a...”

“Ma ma, người có biết, bởi vì hành động vô tâm của người mà suýt chút nữa hại Ly Tuyết...” Lôi thị lấy chuyện máu Trầm Ly Tuyết không dung nói lại một lần nhưng một chữ cũng không nhắc tới Trầm Doanh Tuyết, rõ ràng là đang hướng mọi người biểu đạt sự hiền lành, rộng lượng của nàng: “Người tới, đem điều nô này kéo xuống, đánh chết!” chuyện cho tới bây giờ, tức giận, đau lòng đều vô dụng, chỉ có xử tử ma ma mới có thể khiến tội danh nàng phạm sai lầm được chận miệt!

“Phu nhân tha mạng a, nô tỳ thật sự không phải cố ý...” Ma ma dập đầu liên tục, trên mặt dính một mảng màu đỏ.

Hai ma ma thô sử tiến lên trước kéo ma ma phạm sai lầm đi xuống, ngoài phòng vang lên tiếng gậy đánh cùng với tiếng kêu thảm thiết của ma ma, âm ỹ khiến Lôi thị tâm phiền ý loạn:

Chính mình bày thế cục nhưng không những không thể lật đổ Trầm Ly Tuyết, ngược lại còn đem chính mình cuốn theo vào, cuối cùng, vì chứng minh trong sạch, chính mình tự phá thế cục do bản thân bày không nói, còn phải hy sinh thêm người của chính mình, thật đáng giận!

“Thần nhiên xem diễn cảm giác như thế nào?” Nam Cung Khiếu mặt dày tay cầm chén trà sứ trắng men xanh, tao nhã phẩm trà, giống như câu truyền âm nhập mật này không phải do hấn nói.

Trầm Ly Tuyết nhỏ giọng nói: “Thực không sai, khó trách người chỉ nguyện ý xem diễn cũng không nguyện ý nhập diễn!”

Một ma ma gương mặt hiền lành, mặc y phục màu lam bùng một cái bát sứ men xanh tinh xảo đi vào phòng khách: “Thưa tướng, phu nhân, đây là nước nô tỳ mới lấy từ trong giếng ra, cam đoan không có một chút vấn đề, có thể dùng nhỏ máu nhận thân!”

Chuyện cho tới bây giờ, Trầm Minh Huy vẫn còn muốn chính mình nhỏ máu nhận thân, cũng tốt, chính mình lợi dụng sự thật để chứng minh thân phận, khiến cho bọn họ hoàn toàn tiêu trừ ý niệm dùng thân phận của chính mình để viết văn trong đầu bọn họ.

Trầm Ly Tuyết cầm lấy ngân châm trên khay đâm rách ngón tay, một giọt máu tươi rơi xuống, ma ma cũng đâm rách ngón tay của Trầm Minh Huy lấy ra một giọt máu, hai giọt máu rơi vào trong bát, ở dưới ánh nhìn của mọi người rất nhanh dung hợp cùng một chỗ, rốt cuộc phân không rõ đâu là máu của Trầm Ly Tuyết, đâu là máu của Trầm Minh Huy ...

Lôi thị hướng Trầm Doanh Tuyết nhảy mắt, Trầm Doanh Tuyết lĩnh hội, thành thật đi đến trước bát nước, nhẹ nhàng cầm lấy ngân châm đâm vào ngón tay giữa, đau đớn từ đầu ngón tay truyền đến khiến Trầm Doanh Tuyết nhíu mày, nằng cổ nén đau đớn, nặn ra một giọt máu tươi, giọt máu rơi vào trong chén dung hợp với hai giọt máu còn lại: nằng cũng là nữ nhi của Trầm Minh Huy!

“Ly Tuyết, là cha không tốt, để con chịu ủy khuất!” đáy mắt Trầm Minh Huy kè lên á náy nhè nhẹ.

Trầm Ly Tuyết nhíu mày, đây là thừa nhận thân phận của nàng sao!

Nơi gọi là nhà này không có một chút tình cảm gia đình, Trầm Ly Tuyết một khắc cũng không muốn lưu lại, bất quá, Lôi thị và Trầm Doanh Tuyết hao tổn tâm cơ ngăn trở chính mình vào phủ, chứng minh chính mình trở thành thiên kim Tướng phủ đối với các nàng không có chỗ tốt, chuyện cấp địch nhân ngọt ngọt, Trầm Ly Tuyết rất thích làm, vậy nàng liền miễn cưỡng làm lưu lại một đoạn thời gian đi.

“Ta có chút mệt mỏi!” Trầm Ly Tuyết nhắm mắt, một bộ dáng không muốn nhiều lời: đối phó với Lôi thị và Trầm Doanh Tuyết, cần phải suy nghĩ lâu dài, không phải là chuyện một sớm một chiều.

“Ly Tuyết mệt mỏi, đi Trúc Viên nghỉ ngơi đi!” Lôi thị ý cười đầy mặt, ôn nhu hiền lành: “Trúc Viên thanh tịnh yên tĩnh, thực thích hợp với người!”

“Phu nhân, thỉnh vài ma ma hảo hảo dạy hạ nhân lễ nghi quy củ một chút đi, các nàng trào phúng ta, ta có thể không để ở trong lòng, nhưng nếu ngày nào đó, các nàng không giữ được miệng trào phúng vị quý phu nhân nào đó, thể diện của Tướng phủ chúng ta liền có thể mất hết!” Ném lại những lời này, Trầm Ly Tuyết nhẹ nhàng tiêu sái rời khỏi phòng khách.

Hạ nhân cười nhạo Trầm Ly Tuyết, là vì nịnh hót Lôi thị, nếu trọng phạt các nàng, chẳng phải là nói, không nên đối tốt với Lôi thị, mà nếu không phạt, Lôi thị an vị quân gia không nghiêm. “Vừa rồi ai cười nhạo Ly Tuyết, tất cả đều đi hình phòng lĩnh hai mươi đại bản!”

Nhìn bóng dáng Trầm Ly Tuyết đi xa, đôi mắt xinh đẹp của Trầm Doanh Tuyết bốc lên lửa giận: lấy lùi làm tiến, vừa trừng phạt hạ nhân, vừa đá kích chính mình và mẫu thân, Trầm Ly Tuyết, xem như người lợi hại!

Trúc Viên nằm ở một địa phương hẻo lánh ở Tướng phủ, thực sự thanh tịnh, phía sau Trúc Viên trồng một mảng lớn mặc trúc, gió thổi qua, từng trận mùi trúc thanh nhã phiêu tán, tâm thần sáng khoái

Chạy đi mấy ngày liền, hơn nữa vừa mới đầu một trận, Trầm Ly Tuyết thật sự có chút mệt mỏi, sau khi tắm xong, Trầm Ly Tuyết chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi một chút nhưng vừa mới đi ra khỏi bình phong, liền nhìn thấy Nam Cung Khiếu một thân cẩm y đang ngồi ở trước bàn, mặt dày nhàn nhã phẩm trà, nằng cổ nén giận dữ nói: “Nam Cung thế tử, người đã trở lại kinh thành, không cần hướng hoàng thượng phục mệnh sao?”

Nam Cung Khiếu thật đem Trúc Viên thành phòng của mình, muốn vào liền vào! Diễn Đàn Lê Quý Đôn, edit...Lam Thiên..

“Tai họa thú dữ ở Thanh Châu đã được bình ổn, phục mệnh sớm hay tối nay mới phục mệnh cũng không có gì khác biệt!” Nam Cung Khiếu buông chén trà xuống, nhướn mi tràn đầy trêu tức: “Trầm Ly Tuyết, chẳng lẽ người không hiểu kỳ, vì sao Trầm Doanh Tuyết lại có địch ý nồng đậm với người như vậy hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chỉnh Nam Cung Khiếu.

Edit:..Lam Thiên..

“Ngươi biết nguyên nhân?” Trầm Ly Tuyết tự rót cho chính mình một chén trà, không chút để ý hỏi.

“Đích thứ khác biệt, ngươi là nữ nhi của nguyên phối Lâm Thanh Trúc, chỉ cần ngươi xuất hiện trước mặt người khác, Lôi thị sẽ từ phu nhân thừa tướng cao cao tại thượng chuyển thành kẻ thất khiến các quý phu nhân khinh thường, Trầm Doanh Tuyết cũng sẽ từ thiên chi kiều nữ tướng phủ trở thành nữ nhi của kẻ thất, theo đó thân phận, địa vị đều sẽ kém xa lúc đầu vạn dặm...”

Nam Cung Khiếu chậm rãi mân mê chén trà sứ men xanh tiếp tục nói: “Quan trọng nhất là, Trầm Doanh Tuyết thích An Quận vương, trước khi ngươi xuất hiện, mọi người, bao gồm cả bản thân Trầm Doanh Tuyết đều cho rằng nàng sẽ là An Quận vương phi tương lai!”

Trầm Ly Tuyết nhất thời sáng tỏ, khó trách từ sau khi vào phủ, ánh mắt hạ nhân xem chính mình lại quái dị như vậy, khó trách Lôi thị trong sáng ngoài tối đều âm thầm tính kế chính mình, khó trách thời điểm Trầm Minh Huy nhìn thấy chính mình, đáy mắt lại kinh ngạc nhiều hơn kinh hãi.

Cùng An Quận vương đính hôn là chính mình, chính mình mất tích, Trầm Doanh Tuyết chính là muội thay mặt tỷ giả, nay, chính mình bình an trở về, Trầm Doanh Tuyết không cần phải giả, tâm huyết nhiều năm của Trầm Minh Huy sẽ như nước chảy về biển đông, mộng tưởng xinh đẹp Trầm Doanh Tuyết mong muốn cũng bị bể nát, đương nhiên sẽ hận chính mình.

“Ta đối với An Quận vương gì đó không có hứng thú...” Trầm Ly Tuyết thản nhiên nói.

“Nhưng là với thân phận của ngươi lúc này, chỉ cần ngươi còn sống, Trầm Doanh Tuyết liền không làm được Quận vương phi.” Nam Cung Khiếu nói ra trọng điểm, lại tựa tiểu phi tiểu nói: “Huống chi, An Quận vương chính là đệ nhất mỹ nam tử, chiến thần tiếng tăm lừng lẫy Thanh Diễm Quốc, còn không biết có bao nhiêu tiểu thư quý tộc muốn gả cho hắn làm thê tử, ngươi liền một chút cũng không động sao?”

“Ta cũng không phải người háo sắc!” Trầm Ly Tuyết thản nhiên nói.

Ánh mắt Nam Cung Khiếu chợt lóe, nhìn về phía Trầm Ly Tuyết có chút biến hóa.

“Nếu Trầm Doanh Tuyết muốn làm Quận vương phi, biện pháp tốt nhất chính là bắt lấy tâm của An Quận vương, mà không phải theo ta dây dưa không ngừng, chỉ cần An Quận vương nguyện ý thì đích trường nữ hay là đích thứ nữ có cái gì khác biệt? may mắn Trầm Doanh Tuyết còn là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, nếu không chẳng phải sẽ là người mất đẹp nào gần sao?” Trầm Ly Tuyết khinh thường nói.

“Khụ khụ khụ!” Nam Cung Khiếu mất tự nhiên ho nhẹ vài tiếng, Trầm Ly Tuyết đây là đang cổ vũ muội muội của nàng đi quyến rũ vị hôn phu của nàng sao?

“Trầm Ly Tuyết, cổ của ngươi... Là xảy ra chuyện gì?”

Đầu mùa xuân thời tiết còn có chút lạnh, thời điểm ra ngoài, Trầm Ly Tuyết vẫn mặc y phục kín cổ, nhưng trong Trúc Viên rất ấm áp, Trầm Ly Tuyết lại vừa mới tắm rửa xong, thay đổi một thân áo ngắn, lộ ra chiếc cổ trắng như tuyết, trên da thịt non mịn nhìn thấy một đường vết dây thâm đen rợn người.

Trầm Ly Tuyết sờ sờ cổ, không nói gì.

Thì ra Trầm Ly Tuyết bị Mục Chính Nam siết cổ chết, vết dây còn rất sâu, đã qua nửa tháng cũng không biến mất bao nhiêu, sau khi Trầm Ly Tuyết xuyên qua tunnel vào thành tìm hắn, nhưng nàng phát hiện Mục Chính Nam đã rời khỏi Thanh Châu, không biết đi nơi nào, Trầm Ly Tuyết không biết Nam Cung Khiếu, cũng không nghĩ cho hắn biết nhiều chuyện của nàng.

“Ngươi chỉ thích xem diễn, chuyện này nói với ngươi cũng vô dụng!” Hàm hồ trả lời Nam Cung Khiếu cho có lệ, Trầm Ly Tuyết cảm một miếng mai hoa cao chuẩn bị cho vào miệng, lại bị Nam Cung Khiếu vươn tay cướp đi.

Trong lòng Trầm Ly Tuyết không vui, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Nam Cung Khiếu: “Thế từ đây là có ý tứ gì?”

“Ăn hoa mai cao a!” Nam Cung Khiếu cợt nhả nói.

Trên bàn nhiều như vậy, vì sao còn muốn cướp của nàng? ánh mắt Trầm Ly Tuyết vô cùng không tốt.

Nhìn bộ dáng này của nàng, ngược lại Nam Cung Khiếu cảm thấy có chút vui vẻ, hắn tiếp xúc với Trầm Ly Tuyết lâu như vậy, nhưng nàng vĩnh viễn đều là một bộ dáng đạm mạc lạnh như băng, tựa hồ chuyện gì nàng cũng không để ở trong lòng, nhìn vô cùng đáng giận. lúc này hắn chính là muốn cướp hoa mai cao của nàng, xem nàng có thể như thế nào?

Trầm Ly Tuyết trừng mắt nhìn Nam Cung Khiếu một cái, cầm lấy một miếng hoa mai cao khác, đồng dạng lại bị Nam Cung Khiếu cướp đi.

Lần này Trầm Ly Tuyết không có tức giận, mà là tươi cười quỷ dị nói: “Thế từ, có phải bên cạnh mùi vị ngọt ngào vốn có, miếng hoa mai cao này còn mang theo một chút mùi vị thịt tươi mới hay không?”

Nam Cung Khiếu cẩn thận nhớ lại mùi vị, bên trong hương vị ngọt ngào hình như đúng là có một chút vị thịt như có như không: “Làm sao mà ngươi biết?”

Trầm Ly Tuyết còn chưa có ăn hoa mai cao đi.

“Bởi vì ta nhìn thấy trên hoa mai có nửa con sâu...”

Cái gì? Sâu? Nam Cung Khiếu cúi đầu nhìn xuống, trên nửa miếng điểm tâm màu vàng óng hần nhìn thấy có nửa con sâu xanh mượt mập mạp phá lệ nổi bật...

“Tại sao ngươi không nói sớm một chút?” sắc mặt Nam Cung Khiếu đen lại như mực: nửa con sâu nằm úp sấp trên nửa khối hoa mai cao, như vậy khẳng định là một nửa miếng hoa mai cao cùng nửa con sâu còn lại đã bị chính mình ăn vào bụng.

“Ta là muốn nhắc nhở, nhưng động tác của thể từ quá nhanh...” ánh mắt Trầm Ly Tuyết thanh linh như nước, muốn có bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội.

Nghĩ đến nửa con sâu xanh mượt bị chính mình ăn vào bụng kia! Nam Cung Khiếu cảm thấy trong bụng một trận khó chịu, rất nhanh chạy đến một bên, vỗ ngực nôn ra.

Trầm Ly Tuyết cố nén ý cười, lặng lẽ mở tay, trong lòng bàn tay của nàng nửa con sâu con lại hiện ra, ai bảo Nam Cung Khiếu xông loạn vào phòng của nàng, còn cướp đồ ăn của nàng, nửa con sâu này bán coi như là cho hắn một bài học...

Đúng lúc này, nha hoàn tiến vào bẩm báo: “Ly Tuyết tiểu thư, Vạn ma ma đưa nha hoàn đến đây!”

“Phải không, đi ra xem!” Nhìn bộ dáng của Nam Cung Khiếu, nôn ói một trận, Trầm Ly Tuyết chuẩn bị đi trước chọn lựa nha hoàn, không quay đầu lại để ý tới Nam Cung Khiếu.

Vạn ma ma khoảng bốn mươi tuổi, tóc búi tỉ mỉ, khuôn mặt trắng nõn, ánh mắt âm trầm, vừa thấy liền biết là người khôn khéo không dễ đối phó.

Nhìn thấy Trầm Ly Tuyết, Vạn ma ma hành bán lễ phúc thân, hạ mí mắt che giấu khinh thường, ngón tay chỉ đồng lớn này nọ trên mặt đất: “Đại tiểu thư, chần gằm, trà cụ, đồ sứ cùng đồ dùng đều ở đây, thỉnh đại tiểu thư xem qua, còn có nhất đẳng nha hoàn một người, nhị đẳng nha hoàn ba người, tam đẳng nha hoàn năm người...” Vạn ma ma không chút để ý trong lời nói của mình có chút qua loa tắc trách. Diễn Đan Lê Quý Đôn, edit:..Lam Thiên..

“Đợi một chút!” Trầm Ly Tuyết dương mắt, ánh mắt trong suốt, “Vạn ma ma, nhị tiểu thư cũng là phân lệ như vậy sao?”

“Nhị tiểu thư là do thừa tướng phu nhân sinh ra, chính là đích nữ, phân lệ tự nhiên bất đồng!” Ánh mắt Vạn ma ma bình tĩnh, sắc mặt nghiêm túc, rõ ràng là đang giải thích, lại lộ ra vẻ khinh thường cùng nghiêm khắc, liền giống như ma ma đang răn dạy người có thân phận thấp kém.

Nói cách khác, phân lệ này của thứ nữ.

Chiều theo lời nói của Nam Cung Khiếu, nàng xuất hiện, địa vị của thừa tướng phu nhân và Trầm Doanh Tuyết bị uy hiếp nghiêm trọng, không có khả năng liền khinh địch thừa nhận nàng như vậy. Nghĩ đến Nam Cung Khiếu nói đích thứ khác biệt, Trầm Ly Tuyết liền nhiều hơn một cái tâm nhãn, không nghĩ tới thừa tướng phu nhân thế nhưng thật sự muốn gian lận thân phận của nàng.

“Đây là ý tứ của phu nhân sao?” Trầm Ly Tuyết thản nhiên cười, ầm ập như gió xuân.

Xem bộ dáng nói cười của nàng, Vạn mẹ chỉ cho là nàng yếu đuối, liền cao ngạo nói: “Đương nhiên.”

“Ba!” Một cái tát thanh thúy hung hăng đánh lên trên mặt Vạn ma ma, khiến cho nàng đầu văng mắt hoa, mắt nỏ đom đóm..

Gương mặt phúc hậu của Vạn ma ma nháy mắt sưng lên, tức giận nhìn Trầm Ly Tuyết, đáy mắt âm lãnh bốc lên lửa giận: “Ngươi cứ nhiên đánh ta, ta chính là phu nhân...” Diễn Đan Lê Quý Đôn, edit:..Lam Thiên..

“Còn dám vu hãm phu nhân!” Trầm Ly Tuyết lại vung thêm một cái tát, đánh Vạn ma ma xong, Trầm Ly Tuyết đem khăn nhét vào miệng nàng, rất nhanh lột xuống áo khoác của nàng, đem hai tay nàng trói lại, đối với hạ nhân đang tròn mắt há hốc mồm bên cạnh hạ mệnh lệnh: “Thất thân làm cái gì, áp giải nàng đi gặp phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Liên Thủ Chỉnh Kế Mẫu

Bên trong Nhã Viên.

“Nương, sao vừa rồi người không cho ta giáo huấn Trầm Ly Tuyết?” Trầm Doanh Tuyết hùng hổ, Trầm Ly Tuyết lại có thể làm trò trước mặt nhiều hạ nhân như vậy, khiến cho chính mình mất hết mặt mũi, đáng giận, đáng giận!

Lôi thị nhẹ nhàng nhấp ngụm trà thơm, ánh mắt thâm thúy: “Trầm Ly Tuyết rất thông minh, thủ đoạn lại bí hiểm, cùng nàng là địch, phải cẩn thận một chút...”

“Nurong, nơi này là Tướng phủ là thiên hạ của chúng ta, chúng ta còn sợ nàng một đã nha đầu đến từ nông thôn sao?” Trầm Doanh Tuyết không quá đồng ý lời nói của Lôi thị.

Lôi thị hạ mí mắt: “Cẩn thận một chút tổng không sai, dù sao nàng cũng là nữ nhi thân sinh của phụ thân ngươi, chúng ta không thể quang minh chính đại tính kế nàng...”

Ánh mắt Trầm Doanh Tuyết sáng lên: “Nurong ý tứ của người là muốn âm thầm ngáng chân nàng?”

Lôi thị thân nhiên đáp ứng một tiếng, ánh mắt ảm ảm lóe lên hàn quang: “Ta đã an bài tốt tất cả...”

“Thật sự?”

Trầm Doanh Tuyết còn chưa kịp cao hứng, bên ngoài phòng đã truyền đến một trận huyên náo, Lôi thị nhú mày: “Người nào tranh cãi ầm ĩ ở bên ngoài?”

“Hồi phu nhân, là Trầm Ly Tuyết...”

Tiểu nha hoàn còn chưa nói xong, Trầm Ly Tuyết đã đi vào phòng, phía sau, hai tiểu nha hoàn áp giải Vạn ma ma đi theo vào.

Gương mặt Vạn ma ma bị đánh sưng, nhìn thấy Lôi thị, giống như tìm được người chủ định, nước mắt chảy ra, trong miệng ô ô rên rỉ, hướng nàng cầu cứu.

“Đây là có chuyện gì?” Lôi thị nghi hoặc hỏi nhưng trong lòng dĩ nhiên là hiểu được: Trầm Ly Tuyết đã phát hiện ra ý đồ của nàng.

“Vạn ma ma nói phu nhân chán ghét ta, đưa ta phân lệ của thứ nữ, ép buộc ta làm thứ nữ...” Trầm Ly Tuyết hướng Lôi thị cáo trạng.

Trầm Doanh Tuyết vỗ cái bàn đứng lên: “Điều nô lớn mật, cư nhiên khẩu xuất cuồng ngôn, vu hãm thừa tướng phu nhân...” Dứt lời, Trầm Doanh Tuyết đột nhiên ý thức được chính mình đã mắc bẫy, đang chuẩn bị sửa miệng, Trầm Ly Tuyết lại không cho nàng cơ hội.

“Anh hùng sở kiến lược đồng(*), phu nhân tuy là kẻ thất của phụ thân nhưng lại là người ôn nhu thiện lương, đoan trang hiền thực, làm sao có thể khi dễ nữ nhi nguyên phối là ta được, nàng ta vu hãm phu nhân như vậy, ta thật sự vô cùng tức giận, liền hung hăng đánh nàng hai bạt tay, sau đó trời lại mang tới đây nhận tội với phu nhân.”

(*)Anh hùng sở kiến lược đồng: thành ngữ, chỉ hai ý kiến tương đồng, hai người chủ trương không mưu mà hợp có cùng cái nhìn (không bàn bạc mà đưa ra chủ kiến như nhau),

Đột nhiên, Trầm Ly Tuyết giống như nghĩ tới cái gì, 'lo sợ bất an' nhìn về phía Lôi thị: “Vạn ma ma là người của phu nhân, ta giáo huấn nàng, là đã vượt quá, phu nhân sẽ không trách ta nhiều chuyện chứ?”

“Đương nhiên sẽ không!” Lôi thị mắt tự nhiên cười khê, ảm ảm lộ ra mùi vị nghiêng răng nghiêng lợi.

Trầm Ly Tuyết đánh Vạn ma ma, khiến Lôi thị mất thể diện, còn cố ý trào phúng nàng là kẻ thất, là đang hướng nàng khiêu khích, sau lại, Trầm Ly Tuyết thật thông minh đối cho nàng cái mũ thật cao, nếu nàng trừng phạt Trầm Ly Tuyết, chính là thực sự mắc tội danh hà khắc với nữ nhi nguyên phối.

“Ly Tuyết, ngươi đột nhiên trở về, tướng phủ không có dư nhiều nha hoàn, ta liền chọn vài nha hoàn ở bên người mang qua, muốn chờ mua được nha hoàn mới sẽ bổ khuyết cho ngươi chứ không phải cấp ngươi phân lệ thứ nữ, Vạn ma ma không nói cho ngươi biết sao?” Lôi thị tươi cười ôn hòa, giọng điệu mềm nhẹ, giống như hiền thê lương mẫu nhưng trong lòng lại vô cùng hận Trầm Ly Tuyết.

Trầm Ly Tuyết lắc đầu, mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói dối: “Vạn ma ma tiến vào Trúc Viên, liền để cho ta xem phân lệ, bức ta làm thứ nữ, căn bản không nói này đó...”

Vạn ma ma khần trương ô ô kêu muốn vì chính mình nói chuyện, nhưng miệng nàng đã bị Trầm Ly Tuyết ngăn chặn, cho dù có xảo biện như hoàng, cũng nói không ra lời biện giải cho chính mình.

“Vạn ma ma giống như có lời muốn nói.” Lôi thị nháy mắt, hai tiểu nha hoàn nhanh chóng bước lên, giúp Vạn ma ma cỡi trời.

Vạn mẹ được tự do, ‘phịch’ một tiếng quỵ xuống đất, thân thể mập mạp khê run, đầu đụng xuống đất: “Bẩm phu nhân, là Ly Tuyết tiểu thư nhìn thấy phân lệ không đúng, liền đánh nô tỳ một cái tát, căn bản chưa cho nô tỳ thời gian giải thích...”

Vạn mẹ là trợ thủ đắc lực của Lôi thị, hạ nhân trong phủ thậm chí ngay cả đám thứ nữ nhìn thấy nàng cũng đều rất cung kính, nhưng đã nha đầu nông thôn Trầm Doanh Tuyết cư nhiên dám đánh nàng, nàng vô cùng tức giận, hận không thể đem băm thây vạn đoạn.

“Câm miệng!” Lôi thị liếc mắt nhìn Trầm Ly Tuyết một cái, tức giận quát Vạn ma ma: “Ly Tuyết là thiên kim của Tướng phủ chúng ta, có tri thức hiểu lễ nghĩa, sao có thể làm ra loại chuyện này!”

“Nếu như phu nhân không tin, có thể hỏi hai tiểu nha hoàn kia một chút, các nàng tổng sẽ không nói dối lừa gạt phu nhân đi!” Vạn ma ma cúi thấp đầu, dấu đi ánh mắt ngoan độc, hai tiểu nha hoàn kia cũng là người của phu nhân, khẳng định sẽ theo lời mình mà nói, Trầm Ly Tuyết, người chờ gặp xui xẻo đi.

“Lời Vạn ma ma nói là thật?”

Lôi thị phóng ánh mắt nghiêm khắc tới, bọn nha hoàn đều cúi thấp đầu, lặng lẽ nhìn Trầm Ly Tuyết.

Trầm Ly Tuyết mặc một bộ y phục màu lam nhạt, đắm chìm dưới ánh mặt trời, vẻ mặt bình tĩnh, vân đạm phong khinh, khóe miệng khẽ nhếch, toát ra một tia mỉm cười như có như không giống như hoa sen mới nở sạch sẽ thánh khiết, nhưng đôi mắt lại vô cùng u tối, khiến cho tâm hồn bị khiếp đảm hô hấp cũng bị cứng lại.

Hai tiểu nha hoàn chỉ cảm thấy ‘oanh’ một tiếng, đầu óc nhất thời trống rỗng, ngơ ngác đứng thẳng, quên mất nên phản ứng như thế nào.

Lôi thị gắt gao nhíu mày: hai tiểu nha hoàn kia tại sao lại không nói lời nào? Chẳng lẽ...

“Nhã Viên thật sự là náo nhiệt a!” Thanh âm mang theo ý cười trêu tức truyền đến, một nam tử mặc một thân trường bào hoa lệ, trong tay cầm chiết phiến đi vào phòng, mỗi cái giờ tay nhấc chân đều hiện ra tao nhã cùng cao quý, lại che dấu không được tà mị và băng lãnh lưu chuyển trong ánh mắt.

Trầm Ly Tuyết ngẩn ra, tại sao Nam Cung Khiếu lại chạy tới nơi này? Ở cổ đại, nội viện của phu nhân danh gia vọng tộc, nam nhân bên ngoài không thể tùy tiện tiến vào đi!

“Gặp qua thế tử!” Đám người Lôi thị, Trầm Doanh Tuyết phúc thân hành lễ: Nam Cung Khiếu tâm tính tàn bạo, thường xuyên xông loạn nội viện của nữ tử, lễ pháp đối với hắn mà nói chính là thùng rỗng kêu to, các nàng đã muốn thấy nhưng không thể trách.

“Không cần đa lễ!” Khách sáo xong, Nam Cung Khiếu nhìn phía Vạn ma ma, ánh mắt sâu thẳm lóe nồng đậm trêu tức: “Vừa rồi ở Trúc Viên, nàng uy phong凛凛 răn dạy thiên kim của Trầm phủ nên bây giờ là đang ở đây nhận sai sao?”

Ánh mắt Trầm Ly Tuyết xoay chuyển, phụ họa lời nói của Nam Cung Khiếu: “Phu nhân, hiện tại ngài hẳn đã tin tưởng lời ta nói đi, Vạn ma ma đi vào Trúc Viên, trừ bỏ chỉ trích ta, chính là vu hãm ngài...”

“Nam Cung thế tử xác định nhìn thấy Vạn ma ma răn dạy Ly Tuyết?” Lôi thị mỉm cười, ánh mắt lại ngầm mang theo sắc bén: Nam Cung Khiếu vẫn luôn chỉ thích xem náo nhiệt, không thích tham gia náo nhiệt, vì sao lúc này hắn lại giúp Trầm Ly Tuyết?

“Đương nhiên!” Nam Cung Khiếu ‘Xoát’ một tiếng khép chiết phiến trong tay lại, ánh mắt tà mị lạnh như băng lưu chuyển: “Bản thế tử mắt không hoa tai không đeo, sao có thể nhìn lầm người!”

Nam Cung Khiếu là thế tử thân phận cao quý, lời hắn nói, đủ để làm chứng cứ chính xác cho từng hạ nhân trong Tướng phủ, Lôi thị dù biết rõ hắn đang nói dối, nhưng cũng không có cách nào có thể vạch trần, chỉ đành hỏi tội Vạn ma ma: “Vạn ma ma, ngươi đã biết sai?”

“Thỉnh phu nhân minh tra, nô tỳ tuyệt đối không có răn dạy Ly Tuyết tiểu thư!” Nô tài khi dễ chủ tử chính là tội chết, Vạn ma ma là người thông minh, đương nhiên sẽ không thừa nhận.

Ánh mắt Nam Cung Khiếu lạnh như băng lưu chuyển: “Ma ma là nói, bản thế tử đang nói dối...”

“Không phải, nô tỳ không phải ý tứ này...” Vạn ma ma luống cuống không biết nói làm sao, nàng chỉ là một nô tỳ thân phận thấp kém, nào dám đắc tội Nam Cung Khiếu thân phận cao quý, nhưng nếu thừa nhận Nam Cung Khiếu nói dối, chẳng khác nào thừa nhận là nàng răn dạy Trầm Ly Tuyết...

“Phu nhân, Vạn ma ma ở Tướng phủ vất vả đã vài chục năm, không có công lao cũng có khổ lao, chỉ cần trừng phạt nhỏ để cho nàng nhận thức ra sai lầm là được...” Trầm Ly Tuyết khẽ mỉm cười, trông mắt tối đen như mực: nàng giống như đang vì Vạn ma ma cầu tình nhưng kì thực là đang xảo diệu giúp Vạn ma ma xác định tội danh.

“Lời ấy sai rồi.” Nam Cung Khiếu không đồng ý quan điểm của Trầm Ly Tuyết, tựa tiểu phi tiểu, lời nói tuyệt tình: “Nô tài khi dễ chủ tử, tuyệt đối không thể khinh tha, bằng không, hạ nhân trong phủ sẽ học theo khi dễ chủ tử, nội bộ Tướng phủ còn không rối loạn!”

Lôi thị vốn định trừng phạt nhỏ Vạn ma ma, làm bộ dáng ứng phó với Trầm Ly Tuyết, nhưng không nghĩ tới Trầm Ly Tuyết cùng Nam Cung Khiếu kẻ xướng người họa, lời nói châu ngọc, từng bước bức bách, nếu như nàng không phạt nặng Vạn ma ma, liền khó có thể khiến kẻ dưới phục tùng.

“Người tội, đem Vạn ma ma kéo xuống, đánh chết!” Lôi thị nhắm mắt lại, lạnh giọng ra lệnh: Nam Cung Khiếu ở bên cạnh, chuyện muốn hoàn mỹ giải quyết, chỉ đành phải hy sinh Vạn ma ma.

“Phu nhân, nô tỳ đi theo ngài nhiều năm... Cầu ngài khai ân...” Vạn ma ma khóc lóc kể lễ khàn cả họng: nàng mới hơn bốn mươi tuổi, nàng không muốn chết, thật sự không muốn chết a!

Lôi thị bị nàng âm ỷ khiến tâm phiền ý loạn: “Ngươi tuy là lão nhân của Tướng phủ nhưng lại phạm sai lầm quá lớn, công không đủ bù đắp tội, đích thiên kim của Tướng phủ ngươi một nô tỳ đề tiện sao có thể tùy ý gièm pha...”

Ma ma thô sử đi vào phòng, rất nhanh đem Vạn ma ma đang kêu khóc lôi xuống, từng trận đòn roi cùng với tiếng kêu thống khổ của Vạn ma ma vang lên ở ngoài phòng. Nam Cung Khiếu hướng Trầm Ly Tuyết truyền đạt một ánh tranh công, Trầm Ly Tuyết nghiêng đầu sang một bên, làm như không phát hiện.

Lôi thị cũng thấy được hành động của hai người, sắc mặt đen tối bất định: Nam Cung Khiếu, Trầm Ly Tuyết, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Sau nửa canh giờ, Vạn ma ma bị đánh chết, Trầm Ly Tuyết 'an ủi' Lôi thị vài câu sau đó rời khỏi Nhữ Viên, đi một khoảng cách rất xa, nàng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt Lôi thị âm lãnh bắn về phía nàng: mình cùng Lôi thị tranh đấu, lúc này mới bắt đầu.

Đi ở trên con đường lát đá trong Tướng phủ, gió nhẹ thổi qua, từng trận mùi thơm quanh quẩn, Trầm Ly Tuyết dừng lại cước bộ, nhìn Nam Cung Khiếu: “Ngươi không phải chỉ thích xem diễn sao?” Hắn giúp nàng tính kế Lôi thị, vượt ra ngoài dự kiến của nàng.

Nam Cung Khiếu 'Xoát' một tiếng mở chiếc phiến ra, trên gương mặt xinh đẹp như yêu nghiệt hiện lên tươi cười mỉa hoặc lòng người: “Lão ma ma kia mặt lớn chầu, thân thể béo như lợn, mỗi ngày mang theo tươi cười nịnh nọt trước mặt ta, làm bản tâm mắt của ta, ta nhìn nàng không thuận mắt...”
Diễn Đan Lê Quý Đôn, edit..Lam Thiên..

Trầm Ly Tuyết đầu đầy hắc tuyến, Vạn ma ma là béo một chút, nhưng không đến nỗi không chịu nổi như lời hắn nói, huống chi, Vạn ma ma là hạ nhân của Tướng phủ, phạm vi hoạt động nhiều nhất là giới hạn trong Tướng phủ, nếu Nam Cung Khiếu không đến Tướng phủ, nàng làm sao làm bản tâm mắt của hắn, thật sự là cái lý do có trăm ngàn chỗ sơ hở.

Đang suy nghĩ, Nam Cung Khiếu cố ý đè thấp thanh âm vang lên bên tai: “Trầm Ly Tuyết, ta giúp ngươi một đại ân, ngươi chuẩn bị cảm tạ ta như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nam Cung Khiếu Ăn Cay

Trầm Ly Tuyết nhìn Nam Cung Khiếu, nói từng chữ một: “Thế tử, đại ân không lời nào cảm tạ hết được!” Ân tình Nam Cung Khiếu đối với Trầm Ly Tuyết quá mức trọng đại, nàng không thể báo đáp, đành phải nhớ ở trong lòng, trong lời nói cảm kích ân chứa ân tình trọng đại, tiền bạc cũng có vẻ thực đơn bạc, liền không muốn nói nhiều.

“Tùy tay giúp một chuyện nhỏ mà thôi, cũng không tính là cái gì đại ân, ngươi cảm tạ nhỏ nhỏ một chút là được!” Nam Cung Khiếu nhẹ lay động chiếc phiến, về mặt đặc ý, hắn muốn Trầm Ly Tuyết đáp tạ, làm sao có thể để cho nàng nói một câu vô cùng đơn giản liền có thể lura gạt cho qua.

“Vây đa tạ thế tử!” Đáy mắt Trầm Ly Tuyết lóe lên ý cười quỷ kế đã đạt được, xoay người đi lên phía trước, nàng muốn chính là những lời này của Nam Cung Khiếu.

A! Nam Cung Khiếu phản ứng lại, bước nhanh đuổi theo: “Ngươi đừng chỉ nói một câu cảm tạ là có thể xong, cũng nên làm một chút hành động thực tế đi a!”

“Ta không có vàng bạc châu báu!” Trầm Ly Tuyết làm bộ đáng thương nói.

“Những thứ tục vật này, bản thế tử cũng không thích.” Ánh mắt Nam Cung Khiếu âm trầm, mãnh liệt quạt, hắn thoát nhìn rất giống người tham tài lắm sao?

Trầm Ly Tuyết nhìn sang cây quạt có giá trị xa xỉ trong tay Nam Cung Khiếu nói: “Ta càng không có bảo kiếm, cổ phiến (quạt cổ), danh châu vô giá...” Thân là Văn Vương thế tử, ăn mặc đồ dùng của Nam Cung Khiếu đều là đồ tốt nhất, vật bình thường rất khó lọt vào mắt hắn.

Nam Cung Khiếu thờ dài thật mạnh, hắn xem như hiểu được, Trầm Ly Tuyết là đang nghĩ biện pháp muốn ném lời cảm tạ đi, đây lần đầu tiên hắn ra tay giúp người, dù thế nào cũng phải lấy lại một chút lợi tức thực tế mới được, tuyệt đối không thể tay không hộ trợ: “Dừng, dừng, dừng, ta cũng không muốn làm khó dễ ngươi, mời ta ăn một bữa cơm cảm tạ là được, cái này cũng không tính là quá mức đi?”

“Ta không có bạc mời thế tử đi tầu lâu dùng bữa.” Trầm Ly Tuyết tiếp tục từ chối, ở Thanh Châu mười lăm năm, mẹ con Lâm Thanh Trúc dựa vào Lâm Thanh Trúc bán đồ thuê mà sống, lúc Trầm Ly Tuyết xuyên qua mà đến, trừ bỏ khối ngọc bội gia truyền của Trầm thị ra thì thật sự cái gì cũng đều không có.

“Vây ở Trúc Viên của ngươi ăn đơn giản một chút là được, cái này hắn là có thể chứ!” Tức giận nói xong, Nam Cung Khiếu lướt qua Trầm Ly Tuyết, lập tức đi vào Trúc Viên, hắn nói vài câu đơn giản đòi lấy một bữa cơm của Trầm Ly Tuyết, cái này cũng không tính là thua thiệt.

Mặt trời chiều ngã về tây, trên chiếc bàn gỗ ở Trúc Viên, bày sáu đạo đồ ăn, Nam Cung Khiếu xắn tay áo, giống như đang ở nhà của chính mình, không chút khách khí ngồi vào bên cạnh bàn: “Bạn rộn nửa ngày, ta thật sự đã đói bụng, chúng ta mau dùng bữa!”

Ánh mắt Trầm Ly Tuyết tối đen vòng vo lưu chuyển: “Thế tử là khách quý, không thể chậm trễ, những đồ ăn này đều là chiếu theo khẩu vị của ta làm ra, chỉ sợ không thích hợp với thế tử, bằng không để ta phân phó phòng bếp làm chút đồ ăn tinh xảo khác thích hợp với thế tử hơn? Thế tử muốn ăn món gì?”

Thức ăn trên bàn thật sự là không có món nào Nam Cung Khiếu đặc biệt thích nên hắn cũng không cự tuyệt đề nghị của Trầm Ly Tuyết: “Đồ ăn gia đình thông thường ăn là được, nhưng nhớ kỹ đừng để nửa con sâu lên trên đồ ăn...”

Trầm Ly Tuyết cả kinh: Nam Cung Khiếu làm sao mà biết nửa con sâu kia do chính mình để lên...

Nam Cung Khiếu vươn tay, trong lòng bàn tay hắn chính là nửa con sâu xanh biếc đưa đến trước mặt Trầm Ly Tuyết: “Cái này tìm được ở trong giấy rác, lần sau thời điểm tính kế người khác, nhớ rõ hủy thi diệt tích...”

Nhìn dung nhan yêu nghiệt và ánh mắt treu tức của Nam Cung Khiếu, Trầm Ly Tuyết có chút chột dạ, xoay người, bước nhanh ra ngoài: “Thế tử chờ, ta lập tức sai người đi làm đồ ăn!”

Nhìn bóng dáng Trầm Ly Tuyết chạy trốn chết, khóe miệng Nam Cung Khiếu nhếch lên, ánh mắt tà mị lóe lên cảm xúc nói không rõ...

Trầm Ly Tuyết rời đi, Xuân Hoa và Thu Nguyệt dọn đồ ăn xuống, Nam Cung Khiếu không có việc gì làm liền nhàn nhã đi nhìn phòng của Trầm Ly Tuyết một chút, tất cả đồ dùng trong phòng đều là đồ mới nhưng lại đều là đồ hạ đẳng, Nam Cung Khiếu lẳng lặng nhìn mảnh châu ít thấy cùng với bức họa giả treo trên bức tường, ánh mắt âm trầm, không nói một lời.

Sau nửa canh giờ, cửa lớn Trúc Viên bị đẩy ra, Trầm Ly Tuyết đi đến, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy ôn hòa, áy náy cười: “Ngượng ngùng, khiến thế tử đợi lâu!”

Nha hoàn Thu Nguyệt từng bước tiến lên, đem làm tốt đồ ăn từ trong thực hộp lấy ra, đặt từng món lên bàn, lật tử kê, ma bà đậu hủ, đồa tiêu đầu cá, hủ bì hạt tiêu, tôm cay, thịt bò cay. (Thiên: thứ lỗi cho ta, ta không biết mấy món này là gì nên để nguyên như vậy, ai biết thì chỉ ta, ta vô cùng cảm ơn)

Sáu đạo đồ ăn, màu sắc bất đồng, nhưng giống nhau là mỗi đạo đồ ăn đều là đồ ăn cay, quả ớt màu đỏ thật dài đặt ở bên cạnh, đem màu xanh, màu vàng của đồ ăn vây quanh trong đó, đủ mọi màu sắc trông rất đẹp mắt.

Nhìn sáu đạo đồ ăn cay, trán Nam Cung Khiếu đổ mồ hôi lạnh, nhiều ớt như vậy, đều đem đồ ăn lấp đi, cái này là đồ ăn hay là ớt?

“Thế tử, mời dùng bữa!” Trầm Ly Tuyết ôn nhu cười khẽ, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lóe nồng đậm treu tức: lúc này đây để không phải là sáu, mà là ớt.

Trên đường hồi kinh, Trầm Ly Tuyết từng cùng Nam Cung Khiếu cùng nhau dùng bữa, nàng biết hắn không thích món cay, cho nên mới cố ý mệnh phòng bếp dùng ớt làm đồ ăn chiều đãi Nam Cung Khiếu.

Nhìn một bàn đầy đồ ăn cay, khóe miệng Nam Cung Khiếu có chút run rẩy, nhiều đồ ăn cay như vậy, hắn ăn như thế nào...

Nam Cung Khiếu trừng mắt nhìn đồ ăn, thật lâu không động đũa, Trầm Ly Tuyết biết rõ còn cố hỏi: “Thế tử không thích những đồ ăn này sao?”

“Đương nhiên... Không phải...” Nam Cung Khiếu đầu đầy hắc tuyến, nếu hắn nói không thích, tự nhiên liền không cần phải chịu khổ, nhưng Trầm Ly Tuyết sẽ lấy lý do hắn khó hầu hạ, không biết lại nghĩ ra chiêu thức gì ép buộc hắn, hắn cũng không muốn lại trúng kế của Trầm Ly Tuyết...

“Thế tử thích là tốt rồi, mau dùng bữa đi, bằng không, đồ ăn sẽ nguội hết!” Trầm Ly Tuyết thân nhiên cười giống như gió xuân, nhưng tươi cười của nàng nhìn đến trong mắt Nam Cung Khiếu, lại tràn đầy đắc ý và khiêu khích.

Trầm Ly Tuyết, ngơai đừng đắc ý, không phải chỉ là đồ ăn cay thôi sao, còn chưa làm khó được hắn.

Nam Cung Khiếu khẽ cắn môi, cầm chiếc đũa lên, đem ớt đẩy sang một bên, gấp một khối ma bà đậu hủ non mịn.

Ớt cay bám bên ngoài Ma bà đậu hủ đã bị đẩy đi, nhưng vị cay đã muốn ngấm vào bên trong đậu hủ, vừa cho vào miệng, vị cay xông lên mọi nơi, sau khi hốt hoảng nuốt xuống, không chỉ cái mũi và cổ họng của Nam Cung Khiếu vừa sặc vừa khô mà ngay cả dạ dày cũng giống như đều bị vị cay xâm chiếm, còn có đôi mắt tà mị kia cũng bị vị cay làm xuất ra một tầng hơi nước, thật sự là đáng thương.

“Thế tử, mùi vị thế nào?” Trầm Ly Tuyết tươi cười rực rỡ, trong đôi mắt đẹp tràn đầy treu tức.

“Thực không sai!” miệng, cổ họng, lỗ mũi của Nam Cung Khiếu đều tràn ngập vị cay, thậm chí ngay cả hơi thở cũng đều mang theo vị cay, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng, không chịu yếu thế.

“Trầm Ly Tuyết, đừng chỉ nhìn ta, ngơai cũng ăn một chút đi!” Nam Cung Khiếu gấp một đũa hủ bì hạt tiêu cho Trầm Ly Tuyết, nàng làm nhiều đồ ăn cay như vậy, rõ ràng là muốn chinh hắn, hắn đương nhiên sẽ làm cho nàng cũng phải chịu một phần, khiến cho nàng cũng nếm thử một chút tư vị cay.

Trầm Ly Tuyết xảo diệu ngăn Nam Cung Khiếu gấp đồ ăn cay đến: “Ta đã ăn qua một ít ở phòng bếp, những món ăn này là ta đặc biệt làm để chiều đãi thế tử, thế tử thích vậy ăn nhiều một chút!”

Trầm Ly Tuyết làm như nghe không ra tức giận trong lời nói của Nam Cung Khiếu, nàng gấp từng đũa thức ăn bỏ vào trong bát của Nam Cung Khiếu:

Nam Cung Khiếu gấp đồ ăn đều gạt bỏ ớt , như vậy không thể được.

Thức ăn do Trầm Ly Tuyết gấp đến đều là bốn năm miếng ớt bao vây một miếng đồ ăn, Nam Cung Khiếu tức giận tới cực điểm, nhưng lại không có phát tác, ngược lại gấp một đĩa ăn cay nhanh chóng ăn.

“Thế tử, đồ ăn không hợp khẩu vị của ngài?” Trầm Ly Tuyết 'Khó hiểu' hỏi .

“Đương nhiên... Không phải!” Nam Cung Khiếu khẩu thị tâm phi trả lời , nhẹ nhàng lau lau cái trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

“Vậy sao người ăn chậm như vậy?” Trầm Ly Tuyết nghi hoặc hỏi.

Nam Cung Khiếu: “...”

Hít sâu mấy hơi, Nam Cung Khiếu thấy chết không sòn, gấp một miếng ớt kèm thức ăn lên nhanh chóng đưa vào miệng: Trầm Ly Tuyết, có chiều thức gì thì đem ra hết đi, ta mới sẽ không thua người!

“Thế tử, còn có canh!” Trầm Ly Tuyết 'săn sóc' đem một chén canh dâng lên trước mặt Nam Cung Khiếu, trên mặt nước canh, từng mảng trứng gà màu vàng trời nổi, chung quanh mảng trứng có một tầng ớt băm sát...

Mí mắt Nam Cung Khiếu giật giật, một giọt mồ hôi lạnh từ trán rơi xuống, hơi nóng của vị cay phân tán khắp nơi: “Ta ăn no , người từ từ dùng!”

Buồng đôi đĩa, Nam Cung Khiếu nhanh như gió chạy khỏi Trúc Viên, nếu đem kia bát canh uống xuống, hắn sẽ bị cay chết , Trầm Ly Tuyết, xem như người lợi hại!

Trầm Ly Tuyết ra khỏi phòng nhìn Nam Cung Khiếu chạy trốn chết, nhẹ nhàng cười ra tiếng, tin tưởng bữa cơm này sẽ trở thành bữa ăn khó quên nhất trong sinh mệnh của Nam Cung Khiếu, về sau hắn tuyệt đối sẽ không lại để cho chính mình mời hắn ăn cơm .

Bất quá, xem bộ dáng của Nam Cung Khiếu, hắn là bị cay không nhẹ, chính mình có phải làm có chút quá mức rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ra Sức Đánh Trầm Diệp Lỗi

“Đường đường là thiên kim Tướng phủ, lại dám hội gặp nam tử ban đêm, thật là không biết lễ nghi liêm sỉ!” bên ngoài Trúc Viên, một nam tử khá xinh đẹp, mặc một thân y phục màu lam, cả người tản ra khí chất của thư sinh, vừa nhìn liền biết là người đọc nhiều thi thư, nhưng ánh mắt hắn nhìn Trầm Ly Tuyết lại lộ ra tức giận cùng chán ghét.

“Công tử là danh đại nam nhân, đêm hôm khuya khoắc chạy đến bên ngoài viện của một nữ tử yếu đuối rình trộm thì chính là biết lễ nghi liêm sỉ?” Trầm Ly Tuyết trả lời lại một cách giễu cợt, nam tử này cố ý tìm nạng gây phiền toái, nạng đương nhiên sẽ không đối với hắn khách khí.

Nam tử đỏ mặt trong chớp mắt, gấp giọng giải thích: “Ta là thầy giáo của Diệp Lỗi, là khách nhân của Tướng phủ, thời điểm đi dạo chung quanh, trong lúc vô tình liền đến đến nơi này, cũng không phải là muốn rình trộm tiểu thư...”

Diệp Lỗi? Trầm Ly Tuyết đột nhiên nhớ tới, Nam Cung Khiếu đã từng nói qua, Trầm Minh Huy và Lôi thị có một tiểu nhi tử, kêu Trầm Diệp Lỗi đang học ở Quốc Tử Giám.

“Nếu tiên sinh rình trộm ta chỉ là hiểu lầm, sao biết ta cùng với nam tử hẹn hò không phải là hiểu lầm?” Nam tử ở Quốc Tử Giám dạy học, thân phận nhất định là không tầm thường, nhưng hắn lại không phân tốt xấu trào phúng Trầm Ly Tuyết trước, nàng mới sẽ không bởi vì hắn xuất thân cao quý mà sợ hãi hắn: “Tiên sinh chỉ dựa vào việc nhìn thấy có nam tử từ trong viện của ta rồi đi liền kết luận ta tư hội nam tử, như vậy không khỏi quá mức vô đoán...”

“Lễ pháp có nói: nam nữ thụ thụ bất thân, sắc trời đã tối muộn, vô luận nguyên nhân ra sao, tiểu thư cũng không nên lưu lại nam tử ở trong phòng...” Nam tử vẻ mặt nghiêm túc, dùng lý lẽ tranh đấu.

Nam tử làm việc có nề nếp, cổ hủ đến cực điểm, nửa điểm cũng đều không hiểu phải thay đổi, giống như một đầu gỗ chuyển thế!

Trầm Ly Tuyết tựa tiểu phi tiểu đệ thấp thanh âm: “Ta đây có phải nên cảm tạ tiên sinh đã dàn xếp giúp, không đem sự tình lớn tiếng ồn ào khiến mọi người đều biết, bằng không thanh danh của ta, sẽ bị hiểu lầm của tiên sinh hủy sạch không còn một mảnh...”

“Ta...” Mặt nam tử một trận đỏ, một trận trắng, ta nửa ngày, cũng không nghĩ ra lời nói thích hợp để phản bác Trầm Ly Tuyết, sắc mặt vô cùng xấu hổ, trong lúc đang không biết làm sao thì một tiếng gọi thanh thanh vang lên giúp hắn giải vây: “Văn Hiến ca ca!”

Trầm Ly Tuyết theo tiếng gọi nhìn lại, một tiểu nam hài từ trong bóng tối đi ra, hắn khoảng tám chín tuổi, mặc cẩm y, chân đi giày danh quý, vẻ mặt cao

ngạo, không ai bì nổi, giống cái tiểu đại nhân, từng bước một chậm rãi đi tới bên cạnh lam y nam tử : “Ta nói Văn Hiến ca ca sao không có ở trong phòng, thì ra là tới nơi này...”

Nhìn thấy Trầm Diệp Lỗi, ánh mắt nghiêm túc của Chu Văn Hiến biến mất không thấy, thay vào đó là ý cười nồng đậm: “Diệp Lỗi, trẻ như vậy tìm ta là có việc gì?”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn...” Trầm Diệp Lỗi đang trả lời thì nhìn thấy Trầm Ly Tuyết đứng ở liền im bật, tức giận nói: “Ngươi là ai? Làm sao lại ở trong nhà của ta?”

Lời nói cao ngạo lộ ra chán ghét cùng bất thiện, lời này không phải đang hỏi, mà là đang chất vấn.

“Trầm Ly Tuyết!” Trầm Ly Tuyết lạnh lùng trả lời, thái độ Trầm Diệp Lỗi đối với nàng vô cùng kém, nàng đương nhiên sẽ không lấy nóng mặt đi dằn mõng lạnh người ta.

“Ngươi chính là dã nha đầu đến từ nông thôn kia!” Trầm Diệp Lỗi bùng tình đại ngộ kinh hô, cao ngạo híp mắt đánh giá Trầm Ly Tuyết.

Trầm Ly Tuyết mặc y phục la quần lụa mỏng, buộc vòng quanh thân hình lung linh của nàng, búi tóc tinh xảo không mang một chút trang sức, thanh tân tự nhiên, lông mi thật dài hơi nhếch lên, đồng tử xinh đẹp khẽ lưu chuyển, thanh linh như nước, làm cho người ta vừa thấy khó quên.

Trầm Diệp Lỗi mắt tự nhiên nháy nháy mắt, hẳn tuyệt đối không muốn thừa nhận Trầm Ly Tuyết có khí chất thanh tân cao quý hơn so với Doanh Tuyết tỷ tỷ của hắn, nhất định phải châm chọc khiến nàng mất hết mặt mũi mới được: “Cả người đều nghèo, nhiều nhất cũng chỉ là một con chim sẻ, mặc quần áo hoa lệ cũng không thể biến thành phượng hoàng, ngay cả một chân của tỷ tỷ ta cũng không bằng, còn dám không biết tự lượng sức mình tranh cướp vị hôn phu của tỷ tỷ ta, không biết trời cao đất rộng...”

“Trở về nói cho tỷ tỷ của ngươi biết, ta đối với An Quận vương không có hứng thú, nàng có thời gian tìm ta gây phiền toái chẳng bằng cẩn thận suy nghĩ làm thế nào mà bắt lấy tâm của An Quận vương...” thanh âm tràn ngập khinh thường của Trầm Ly Tuyết quanh quẩn ở trong tiểu viện yên tĩnh.

An Quận vương là Thanh Diễm Chiến Thần, Doanh Tuyết tỷ tỷ vẫn coi như trân bảo, Trầm Ly Tuyết lại còn nói không hiếm lạ, nàng là cố ý châm chọc Doanh Tuyết tỷ tỷ đi! Đáng giận, đáng giận!

Trầm Diệp Lỗi nắm chặt nắm tay, hung hăng trừng mắt Trầm Ly Tuyết: “Ngươi cho là tất cả mọi người đều hạ lưu giống ngươi, mỗi ngày sử dụng tiện chiêu ám muội quyền rũ vị hôn phu của người khác sao...”

Ánh mắt Trầm Ly Tuyết tràn đầy hàn ý: Trầm Diệp Lỗi chỉ là một đứa nhỏ, không thể nói ra lời nói chua ngoa như vậy, khẳng định là có người dạy hắn, người phía sau màn cũng không khó đoán, không phải là Trầm Doanh Tuyết thì chính là Lôi thị, các nàng xúi giục Trầm Diệp Lỗi trào phúng chính mình, khẳng định dụng tâm kín đáo, nếu chính mình giáo huấn Trầm Diệp Lỗi, chính là đúng ý của các nàng

“Tiên sinh, đây là đệ tử ngươi dạy dỗ? Nhìn thấy trưởng tử chẳng những không hành lễ chào hỏi, còn tùy ý trào phúng, thật sự là lễ pháp chu toàn!” Trầm Ly Tuyết không thể giáo huấn Trầm Diệp Lỗi, không có nghĩa là không thể giáo huấn người khác, Chu Lập Hiến không phải mở miệng ngậm miệng đều là lễ nghi liêm sỉ sao, vậy để hắn hảo hảo giáo giáo Trầm Diệp Lỗi ngu ngốc không hiểu lễ phép này đi.

Giương mặt Chu Văn Hiến xấu hổ đỏ bừng, hắn vẫn luôn lấy lễ pháp vi tôn giáo huấn người khác, dạy dỗ ra đệ tử kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng hắn càng không rõ là tuy rằng bình thường Diệp Lỗi có chút cao ngạo nhưng cũng là hiểu được tôn trọng người khác, vì sao hiện tại lại không một chút lưu tình trào phúng thân tỷ tỷ của chính mình như vậy: “Diệp Lỗi!”

“Văn Hiến ca ca, đừng ngăn cản ta, để cho ta hảo hảo giáo huấn dã nha đầu không biết tự lượng sức mình này một chút!” Trầm Ly Tuyết, dã nha đầu lỗ mạng đến từ nông thôn cư nhiên lại dám nói hắn không hiểu lễ pháp, Trầm Diệp Lỗi tức giận nghiền răng nghiền lợi, trong con ngươi tối đen bốc lên lửa giận: “Cút ra khỏi Tướng phủ!”

“Trầm Minh Huy là phụ thân của ta, Tướng phủ là nhà của ta, ngươi không có tư cách đuổi ta đi...” Trầm Ly Tuyết rừ mí mắt xuống, bàn tay mềm lạng yên nắm chặt, nhấn nạy của nàng có mức độ ...

Trầm Ly Tuyết nhìn thấy lo lắng trong mắt Trầm Diệp Lỗi, trong lòng ần ần đắc ý: “Ta lấy thân phận chủ nhân tương lai của Tướng phủ mệnh lệnh ngươi, cút ra khỏi Tướng phủ, Tướng phủ chúng ta là phủ đệ của quan lại cao quý, ngươi đồ nữ nhân dơ bẩn, thô tục hạ lưu không xứng ở nơi này...”

“Ba, ba!” Hai cái tát vang dội hung hăng đánh lên trên mặt Trầm Diệp Lỗi, khuôn mặt trắng nõn mập mạp nháy mắt hiện lên năm ngón tay.

Trầm Ly Tuyết nhìn về phía tiểu nha hoàn lục y đang ngu ngơ : nàng lại tự mình ra tay đánh Trầm Diệp Lỗi trước mình.

Trầm Diệp Lỗi chậm rãi chuyển lại đầu bị đánh lệch, ánh mắt đại ra nhìn sang Trầm Ly Tuyết và Chu Văn Hiến, cái miệng nhỏ nhắn: “Oa...” một tiếng khóc lớn.

Trầm Diệp Lỗi là nhi tử độc nhất của Tướng phủ, nhận hết ngàn vạn sủng ái, vẫn luôn chỉ có hắn đánh người khác, khi nào thì đến phiên người khác đánh hắn: “Trầm Ly Tuyết, ngươi cư nhiên dám dung túng hạ nhân đánh ta, ngươi chờ, chờ!”

Hung tợn ném lại những lời này, Trầm Diệp Lỗi khóc lớn chạy về phía trước, mặc cho Chu Văn Hiến đuổi theo ở phía sau gọi như thế nào cũng không quay đầu lại.

Trầm Ly Tuyết lạnh lùng nhìn tiểu nha hoàn: “Ngươi tên là gì?”

“Nô tỳ... Thu Hòa...” Thu Hòa ngồi bệt dưới đất, cúi thấp đầu, thân thể lạnh run.

“Vi sao lại đánh Trầm Diệp Lỗi?” hai cái tát của Thu Hòa thật sự giúp nàng xả giận, nhưng nếu như đây là cái bẫy thiết kế hãm hại nàng, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Hồi tiểu thư... Nô tỳ cũng không phải là cố ý đánh tiểu thiếu gia...” Thu Hòa giống như sợ hãi, lời nói lắp ba lắp bắp: “Trời tối đường không dễ đi... Nô tỳ ôm rất nhiều đồ vật... Nhất thời đứng không vững, mới có thể lỡ tay đánh tiểu thiếu gia...”

Nếu Thu Hòa hiên ngang lăm lăm nói đánh Trầm Diệp Lỗi là vì Trầm Ly Tuyết xả giận, Trầm Ly Tuyết liền có thể trăm phần trăm xác định nàng là do Lôi thị phái tới hãm hại nàng, Thu Hòa là nha hoàn Lôi thị mới cho nàng nửa ngày, làm sao có thể thật tình vì nàng như vậy.

Trước mặt Thu Hòa đồ vật dài ngắn không đồng nhất rơi đầy đất, nếu như nói là do trời tối bước chân không vững lỡ tay đánh người cũng không phải không có khả năng, nếu là thật sự là như thế, Trầm Diệp Lỗi bị ăn hai cái tát kia cũng thật là hí kịch.

“Ngươi chỉ là một nha hoàn tam đẳng đánh thiếu gia tướng phủ hai cái tát, là đã phạm vào tử tội...” Trầm Ly Tuyết thân nhiên nói, rừ mí mắt xuống dấu đi thần sắc trong ánh mắt.

Thân thể Thu Hòa run càng thêm lợi hại, thanh âm nói chuyện cũng mang theo tiếng khóc: “Cầu tiểu thư khai ân... Nô tỳ thật sự không phải cố ý...”

“Lục đệ là hòn ngọc quý trên tay Thừa Tường và phu nhân, hẳn bị thương, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua, đừng nói là giúp ngươi, tự thân ta còn khó bảo toàn...” Thu Hòa là nha hoàn của Trầm Ly Tuyết, nàng ở Trúc Viên đánh Trầm Diệp Lỗi, cho dù không phải do Trầm Ly Tuyết hạ mệnh lệnh, Trầm Minh Huy cũng sẽ đem sự tình đẩy lên trên người Trầm Ly Tuyết.

Đang nói, cách đó không xa truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, Trầm Ly Tuyết nhướng mi: Trầm Diệp Lỗi thật đúng là nhanh, mới như vậy đã đưa cứu binh đến !Diễn Đàn Lê Quý Đôn, edit:..Lam Thiên..

“Trầm Ly Tuyết, ngươi cư nhiên dung túng hạ nhân đánh thân đệ đệ, hẳn chỉ là một đứa nhỏ chín tuổi, ngươi cũng hạ thủ được?” thanh âm sắc nhọn chất vấn truyền đến, cửa phòng bị người dùng lực lớn đẩy ra, Trầm Minh Huy tức giận đi vào Trúc Viên!

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Xứng Đáng Bị Đánh

“Ly Tuyết, ta biết ngươi ở nông thôn đã quen tùy tính, nhưng nơi này là Tướng phủ, phải biết lễ nghi quy củ, không thể động một chút là động thủ đánh người...” Thừa tướng phu nhân mặt đầy tức giận, một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Ly Tuyết tỷ tỷ, tỷ không hài lòng với an bài của mẫu thân thì có thể nói ra, vì sao phải đánh Diệp Lỗi?” Ánh mắt xinh đẹp của Trầm Doanh Tuyết vương đầy hơi nước, đầm đìa đáng yêu, giống như bị thiên đại ủy khuất.

Đối với mẹ con Lôi thị kẻ xướng người họa Trầm Ly Tuyết ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Thu Hòa, nàng đơn thuần chỉ là nha hoàn hay chính là cơ sở ngầm Lôi thị phái tới?

Thu Hòa quỳ trên mặt đất, thân thể gầy nhỏ lạnh run, thấy chết không sợ, dập đầu lắp bắp giải thích: “Lão gia, phu nhân, tiểu thư bớt giận... Là nô tỳ không cẩn thận... lỡ tay đánh thiếu gia... Cùng đại tiểu thư không có quan hệ, cầu lão gia khai ân!”

Trầm Ly Tuyết hạ mí mắt, Thu Hòa đem tất cả sự tình ôm hết về bản thân, không có chỉ điểm chính mình sai sử nàng đánh người, xem ra, nàng thật sự là trong lúc vô ý đánh Trầm Diệp Lỗi một cái tát.

“Ngươi đồ tiện tỳ này, cư nhiên dám đánh thiếu gia, người tới, kéo xuống, đánh chết!” Trần định như Lôi thị cũng nhin không được nổi giận bùng bùng ra lệnh, trời mới biết thời điểm nàng nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Trầm Diệp Lỗi in dấu hai bàn tay, đã muốn giận đến điên rồi.

“Chậm đã.” Trầm Ly Tuyết tiến lên từng bước, gỡ tay ma ma thô sử Lôi thị phái tới, đem Thu Hòa bảo hộ ở phía sau.

“Trầm Ly Tuyết, ngươi muốn làm gì?” Lôi thị lạnh lùng nhìn Trầm Ly Tuyết, Diệp Lỗi bị đánh, Trầm Ly Tuyết là đầu sỏ gây nên, Lôi thị tính đánh chết Thu Hòa cũng chưa hung hăng trừng trị nàng, không nghĩ tới nàng chẳng những không tránh né, còn dám chủ động gánh chuyện.

“Diệp Lỗi là ta để cho Thu Hòa đánh, các ngươi mỗi người đều ở đây nói ta không phải, vì sao không hỏi xem lý do vì sao ta đánh hắn?” Thu Hòa không phải người của Lôi thị, Trầm Ly Tuyết liền chuẩn bị cứu nàng, thuận tiện khiến Lôi thị tức chết.

“Đại tiểu thư!” Thu Hòa kinh ngạc nhìn Trầm Ly Tuyết, đại tiểu thư chẳng những cứu nàng, còn đem sơ xuất của nàng ôm hết về mình...

“Đúng vậy tỷ tỷ, đừng nóng vội kết luận, trước nghe đại tiểu thư nói một chút đã!” Thiếp thất Triệu di nương của Trầm Minh Huy mỉm cười tiến lên, cùng Lôi thị chống đối.

Lôi thị là chính thể, lại sinh cho Tướng phủ con trai độc nhất, mỗi ngày đều là bộ dáng cao cao tại thượng, còn thường xuyên trào phúng các nàng chỉ là nữ nhi do di nương sinh, Triệu di nương đã sớm nhìn nàng không vừa mắt nhưng nàng lại ngại thân phận, địa vị nên không dám rất làm càn, nay, nhi tử của Lôi thị xảy ra chuyện, Triệu di nương tự nhiên là muốn nhân cơ hội hảo hảo trào phúng nàng một phen.

Lôi thị mất lạnh nhìn về phía Triệu di nương, tiện nhân này ý vào được sủng ái, trong tối ngoài sáng âm thầm chống đối chính mình, lần này lại bắt lấy cơ hội, không ngừng cắn ngược lại mình, cũng tốt, chờ nàng giáo huấn xong Trầm Ly Tuyết, lại hung hăng trừng trị nàng.

“Diệp Lỗi tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, cho dù phạm phải sai lầm, người dạy dỗ hẳn vài câu là được, tại sao lại động thủ đánh người?” Trầm Diệp Lỗi là nhi tử duy nhất của Lôi thị, nàng vẫn luôn cẩn thận che chở, có thể nói là nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan.

Nhưng hôm nay, nhi tử nàng coi như trâu bò tự nhiên bị một nô tỳ dè tiện đánh một cái tát, nàng vừa đau lòng vừa tức giận, hận không thể lập tức đem Trầm Ly Tuyết và Thu Hòa băm thây vạn đoạn.

“Phụ thân, nương, hai người nhất định phải hung hăng giáo huấn nữ nhân dơ bẩn, hạ lưu này xả giận cho con!” Trầm Diệp Lỗi vừa dùng trứng gà xoa mặt, vừa mở miệng, đậm chân, tức giận trừng mắt nhìn Trầm Ly Tuyết, chim sẻ đến từ nông thôn tự nhiên dám đánh hán, không biết trời cao đất rộng, hán muốn đánh nàng đến tước một lớp da khiến nàng quỳ gối xuống đất cầu xin tha thứ, mới có thể giải mối hận trong lòng hán.

Trầm Ly Tuyết cười lạnh một tiếng: “Trầm Diệp Lỗi, người và ta đều do phụ thân sinh ra, nếu ta dơ bẩn, hạ lưu, vậy người có thể cao quý hơn ta được sao?”

Trầm Diệp Lỗi bị tức nghẹn, một câu đơn giản, bao hàm hàm nghĩa phức tạp, nếu Trầm Ly Tuyết là tiện nhân, hẳn chính là tiểu tiện nhân, Trầm Minh Huy là nam tiện nhân, Lôi thị là nữ tiện nhân, cả nhà đều bị hán mắng đi vào.

Triệu di nương che miệng cười trộm: Lôi thị là người khôn khéo như vậy, làm sao lại sinh ra một nhi tử ngu ngốc như thế.

Ban đêm gió nhẹ thổi qua, Trầm Ly Tuyết lạnh lùng nhìn đám người mang đầy ý xấu trong viện: “Như các người thấy, Trầm Diệp Lỗi vừa vào Trúc viên liền hung hăng mắng chửi, tranh cãi âm ỉ không ngớt, bất đắc dĩ, ta liền tát hán hai cái tát khiến hán nhớ lâu một chút!”

“Diệp Lỗi mới chín tuổi, người có thể dùng phương pháp uyển chuyển giáo dục hán.” Từ nhỏ đến lớn, Lôi thị chưa từng nổi đánh qua Trầm Diệp Lỗi dù chỉ một chút thế nhưng Trầm Ly Tuyết tự nhiên lại đánh hán hai cái tát, Lôi thị hận không thể tiến lên ra sức đánh Trầm Ly Tuyết mấy chục cái bạt tai để giải hận.

“Chín tuổi đã không còn nhỏ.” Ở hiện đại, chín tuổi vẫn là tiểu hài tử, nhưng ở cổ đại, chín tuổi đã xem như là không còn nhỏ.

Trầm Ly Tuyết lạnh lùng nhìn Lôi thị: “Trường tỷ như mẹ, hán không tôn trọng ta còn chưa tính, còn tùy ý nhục mạ ta, đây là chuyện thiếu gia Tướng phủ nên làm sao? Hay là từ nhỏ đến lớn, các người vẫn dạy dỗ hán như vậy? Huống chi, Diệp Lỗi ở Quốc Tử Giám đọc sách, nhất cử nhất động đều đại biểu cho toàn bộ Tướng phủ, vạn nhất một ngày nào đó hán ở học đường nhục mạ đồng môn, vậy thì vút đi chính là toàn bộ mặt mũi của Tướng phủ...”

Chỉ vì thừa tướng phu nhân quá mức sùng nịch, dung túng nên Trầm Diệp Lỗi mới dưỡng thành tính tình kiêu ngạo ương ngạnh không đem bất luận kẻ nào để vào mắt!

“Tỷ tỷ, đại tiểu thư nói đúng, tiểu hài tử có thể sủng ái nhưng không thể cưng chiều...” Triệu di nương cười phụ họa Trầm Ly Tuyết, trong lòng lại vui như nở hoa: nhi tử Lôi thị luôn lấy làm kiêu ngạo bị Trầm Ly Tuyết hạ xuống không đáng một đồng, ha ha, thật sự là hết giận, xem về sau Lôi thị còn dám ở trước mặt mình điều võ dương oai nữa hay không.

“Trầm Ly Tuyết, người đừng có cường từ đoạt lý, đảo lộn phải trái trắng đen, nếu không phải do người muốn cướp An Quận Vương của Doanh Tuyết tỷ tỷ, ta làm sao lại chạy tới giáo huấn người?” Lôi thị bị Trầm Ly Tuyết phản bác đến á khẩu không trả lời được, Trầm Diệp Lỗi tức giận mắng chửi Trầm Ly Tuyết.

Ở trong lòng Trầm Diệp Lỗi, chỉ có Doanh Tuyết tỷ tỷ tuyệt sắc vô song của hán mới có thể xứng đôi với Thanh Diễm Chiến Thần An Quận vương, về phần nữ nhân khác, tất cả đều là dong chi tục phấn, ngay cả gót áo của An Quận vương cũng đều không bằng!

Tiếng nháo động lớn khiến tiểu viện nháy mắt yên tĩnh xuống, mọi người nhìn nhau, ánh mắt lóe lên hâm mộ, đố kỵ, vui sướng khi người gặp họa, Trầm Doanh Tuyết thích An Quận vương, muốn muội thay đại tỷ gả, Tướng phủ mọi người đều biết, nàng là đích trưởng nữ gả cho An Quận vương cũng là danh chính ngôn thuận.

Nhưng hiện tại, Trầm Ly Tuyết vị hôn thê chính thức đã hồi phủ, Trầm Doanh Tuyết còn muốn muội thay đại tỷ gả thì có chút không thể nào nói nổi, nhưng mọi người cũng biết, Trầm Doanh Tuyết ái mộ An Quận vương đã lâu, bình thường cũng đã xem mình là vị hôn thê của An Quận vương nên tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Trầm Doanh Tuyết tức giận trừng mắt nhìn Trầm Diệp Lỗi một cái, âm thầm tức giận, Diệp Lỗi tiểu ngu ngốc này, chỉ cần trong lòng chính mình rõ ràng là được rồi, làm sao phải nói ra trước mặt nhiều người như vậy...

Khỏe môi gọi lên một chút cười lạnh, Trầm Ly Tuyết nhìn Trầm Doanh Tuyết, ngao ngễ nói: “Ta cũng không biết khi nào thì An Quận vương trở thành

vị hôn phu của Doanh Tuyết muối muối?” Trong giọng nói nhìn như bình tĩnh lộ ra khinh thường cùng trào phúng.

Trầm Ly Tuyết đã sớm nói qua nàng đối với An Quận Vương không có hứng thú, Trầm Doanh Tuyết lại vẫn tiếp tục muốn ép bức nàng, nàng đương nhiên sẽ không khách khí đối với các nàng.

Đám người vui sướng khi người gặp họa dồn tất cả ánh mắt nhìn về phía Trầm Doanh Tuyết, tuy Trầm Ly Tuyết từ nông thôn đến, nhưng cũng là đích trường nữ chân chính của Tướng phủ, là vị hôn thê hợp cách của An Quận Vương, Trầm Doanh Tuyết có thể mơ ước An Quận vương, nhưng trước mặt nhiều người như vậy nói ra, chính là không biết hổ thẹn!

Nháy mắt, khuôn mặt tuyệt sắc của Trầm Doanh Tuyết thay đổi liên tục, bàn tay mềm mại lạnh lẽo nắm chặt, ánh mắt ẩn chứa lửa giận: nếu không phải do mình sinh sau vài tháng, vị trí vị hôn thê của An Quận vương làm sao có thể đến lượt Trầm Ly Tuyết làm.

“Khụ khụ khụ!” từ lúc đi vào tiểu viện, Trầm Minh Huy vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên mất tự nhiên ho nhẹ vài tiếng: “Ly Tuyết, là Diệp Lỗi hiểu lầm, người đừng để ý...”

“Đồng ngôn vô kỵ, ta tin tưởng lời Diệp Lỗi nói là tiếng lòng của Doanh Tuyết!” Trầm Ly Tuyết mất lạnh nhìn về phía Trầm Minh Huy, vừa rồi thời điểm Lôi thị, Trầm Doanh Tuyết giáo huấn chính mình cũng không thấy hấn rên một tiếng, nay Trầm Doanh Tuyết gặp nạn, hấn liền vội vàng mở miệng giúp người, ha ha, chệch lệch thực không phải bình thường!

Trầm Minh Huy than nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: “Ly Tuyết, vị phụ vẫn nghĩ người cùng mẫu thân đã tạ thế, cho nên...”

“Cho nên chuẩn bị để cho Doanh Tuyết muối thay đại tỷ gả!” Ánh mắt Trầm Ly Tuyết nhìn Trầm Minh Huy trong trẻo lạnh lùng tràn đầy trào phúng: “Hiện tại ta đã trở về, phụ thân vẫn muốn tính như vậy sao?” Diễm Đan Lê Quý Đôn, edit...Lam Thiên..

“Người đã trở lại, An Quận vương tự nhiên là vị hôn phu của người...” Ánh mắt Trầm Minh Huy có chút trốn tránh, không biết là do chột dạ hay là đang nói dối.

“Đêm hôm khuya khoắc, Trúc Viên vẫn còn náo nhiệt như vậy a!” Thanh âm trên tức quen thuộc đột nhiên vang lên, mọi người theo tiếng nhìn lại, một đạo bóng dáng thon dài ngồi ở trên cành cây, chiết phiến nhẹ lay động, trên gương mặt yêu nghiệt mang theo nụ cười đáng đánh đòn

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mỹ Nhân Kế

“Thế tử!”

Mọi người cúi người hành lễ, Nam Cung Khiếu làm như không nhìn thấy, tay áo màu trắng tung bay, ở giữa không trung vẽ ra một đạo đường cong đẹp mắt, thân thể thon dài cao thẳng nhẹ nhàng bay xuống đứng bên cạnh Trầm Ly Tuyết, ánh mắt tà mị lạnh như băng lưu chuyển: “Trầm thừa tướng không cần để ý tới ta, có thể tiếp tục xử lý gia sự!”

Sắc mặt Trầm Minh Huy bình tĩnh như thường nhưng tâm tư lại biến đổi liên tục: Nam Cung Khiếu là Văn Vương thế tử, rất được hoàng đế trọng dụng, chuyện xảy ra vừa rồi ở Trúc Viên, sợ là hấn đã xem không sai biệt lắm, nếu như để cho hoàng thượng hoặc các đại thần trong triều biết chính mình trị gia như vậy, sợ rằng sẽ sinh ra rất nhiều phiền toái không cần thiết, vẫn là cẩn thận thì hơn.

Huống chi, cục diện hiện tại đối với Doanh Tuyết vô cùng bất lợi, tốc chiến tốc thắng là thượng sách tốt nhất, nhanh chóng cân nhắc lợi hại, Trầm Minh Huy thay đổi sắc mặt, trịnh trọng nói: “Ly Tuyết, là phụ thân không tốt, để con chịu ủy khuất !”

“Diệp Lỗi, trở về chép mười lần ‘không mạnh’, chép không xong không được ngủ!” mọi chuyện là do Trầm Diệp Lỗi gây ra, Trầm Minh Huy liền trừng phạt Trầm Diệp Lỗi cấp Trầm Ly Tuyết hết giận, đồng thời cũng làm cho nàng không tiếp tục bám lấy Trầm Doanh Tuyết không buông.

“Phụ thân, ta không phạm sai lầm, vì sao lại phạt ta?” Trầm Diệp Lỗi không phục lớn tiếng âm ỉ, giống như gà trống xù lông.

“Chép hai mươi lần!” Trầm Minh Huy không có tâm tư nhiều lời vô nghĩa với Trầm Diệp Lỗi, chỉ lạnh lùng ra lệnh: “Người nói nhiều thêm một câu, ta liền tăng lên mười lần!”

Lời kêu khóc đến bên miệng liền tiêu tán trong không khí, cái miệng nhỏ nhắn của Trầm Diệp Lôi mím chặt, không nói được một lời, cúi đầu, ủy khuất rơi nước mắt.

“Đêm đã khuya, đều trở về đi!” Trầm Minh Huy thần nhiên nhìn Lôi thị liếc mắt một cái, vung ống tay áo, đi ra khỏi Trúc Viên, đi theo phía sau là Triệu di nương đang vui sướng khi người gặp họa, Trầm Doanh Tuyết điềm đam đáng yêu, cùng với một nhóm lớn nha hoàn, ma ma.

Trầm Diệp Lỗi hung hăng trừng mắt nhìn Trầm Ly Tuyết một cái, tâm không cam tình không nguyện bị Lôi thị lôi đi.

“Đa tạ ân cứu mạng của tiểu thư!” Trúc Viên yên tĩnh lại, Thu Hòa quỳ trên mặt đất, nặng nề dập đầu, trong ánh mắt to tròn lóe lên cảm kích cùng vui sướng sống sót sau tai nạn, đại tiểu thư cư nhiên cứu mạng nàng, ô ô ô, đại tiểu thư thật sự là người tốt.

“Đứng lên đi!” ánh mắt Trầm Ly Tuyết lạnh lùng đảo qua Thu Hòa: “Đêm đã khuya, ngươi trở về nghỉ ngơi trước đi!”

“Vâng, tiểu thư!” Thu Hòa không tiếp tục nói thêm cái gì, nhặt lên đồ vật rơi trên mặt đất, rất nhanh lui xuống, toàn bộ tiểu viện chỉ còn lại hai người Trầm Ly Tuyết và Nam Cung Khiếu.

Trầm Ly Tuyết nhìn Nam Cung Khiếu, thần nhiên cười: “Thế tử ở trên cây xem nào nhiệt đã bao lâu rồi?” Một chén trà nhỏ trước, Trầm Ly Tuyết nhận thấy trên cây có người, cũng biết người nọ đã đến đây một lúc lâu nhưng lại không nghĩ rằng người nọ đúng là Nam Cung Khiếu.

“Ta đi theo sau Trầm thừa tướng bọn họ đến!” Nam Cung Khiếu phe phẩy cây quạt, không chút để ý trả lời, khỏe môi hồng nhuận gọi cảm động mở.

Trầm Ly Tuyết nhướng mày, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, có hơn nửa canh giờ, Nam Cung Khiếu ở trên cây ngồi lâu như vậy, động cũng không động một chút, tính nhẫn nại thật sự là không sai: “Vậy vì sao ngươi không tiếp tục ngồi xem mà lại đi xuống hiện thân nhúng tay vào chuyện này?”

Sau khi Nam Cung Khiếu hiện thân cũng không nói cái gì nhưng Trầm Ly Tuyết biết, Trầm Minh Huy nhanh chóng làm ra quyết định, trừng phạt Trầm Diệp Lỗi, khẳng định là vì Nam Cung Khiếu.

Nam Cung Khiếu hí nửa mắt nói: “Náo nhiệt này ta xem phiền...”

“Thế tử xác định là do náo nhiệt này phiền mà không phải là do vội vã trở về với ôn nhu hương...” Trầm Ly Tuyết đề nén thanh âm, cười như không cười.

Nam Cung Khiếu sững sốt, theo ánh mắt trêu tức của Trầm Ly Tuyết nhìn lại, trên y phục màu trắng thuần lưu lại nhiều điểm son môi, ánh mắt Nam Cung Khiếu lóe lên, thần thần bí bí hạ giọng: “Đã bị ngươi nhìn ra, nhãn lực thật không sai...”

“Nếu thế tử quyến luyến ôn nhu hương, vì sao còn muốn chạy đến đây xem náo nhiệt?” Trầm Ly Tuyết xoay người, đi vào phòng, thời điểm lần đầu tiên nàng nhìn thấy Nam Cung Khiếu, bên người hắn có ba vị mỹ nữ vây quanh, sau khi hồi kinh, hắn đêm nằm ôm ôn nhu hương, cũng không có gì kỳ quái.

Vừa rồi trong nháy mắt, nàng cư nhiên cảm giác son môi dính trên y phục của Nam Cung Khiếu là... Trầm Ly Tuyết tự giễu cười cười, là nàng đa tâm.

Nam Cung Khiếu đi theo phía sau Trầm Ly Tuyết, thao thao bất tuyệt giảng thuật lý do: “Ôn hương nhuyễn ngọc tùy thời đều có thể ôm, nhưng náo nhiệt này cũng không phải là lúc nào muốn nhìn cũng có thể nhìn, đương nhiên, xem náo nhiệt quá lâu, khẳng định sẽ thấy phiền...”

“Đám người đã đi hết, náo nhiệt cũng không còn, ta sẽ không lưu thế tử ở lại lâu, thế tử có thể trở về với ôn nhu hương, tiếp tục ôm ôn hương nhuyễn ngọc của ngươi!” Trầm Ly Tuyết “Phanh!” một tiếng đóng cửa phòng lại, đem yêu nghiệt Nam Cung Khiếu nhốt lại ngoài cửa.

*****..Lam Thiên..

Phía đông bắc Trúc Viên, ngoài ba mươi thước trong hoa viên, Chu Văn Hiến cau mày, chậm chậm bước đi, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, lại không thể thổi tiêu tan về u sầu trong lòng hắn, bất giác trong tiền đình ngay phía trước hiện ra một đạo bóng dáng yếu ớt, Chu Văn Hiến tự giễu cười cười, chính mình lại hoa mắt.

“Chu công tử!” tiếng gọi ôn nhu truyền vào trong tai, Chu Văn Hiến dùng sức mở to mắt, lại nhìn về phía trước, trong lương đình, Trầm Doanh Tuyết tuyệt sắc khuynh thành nhìn thẳng vào hắn mỉm cười, Chu Văn Hiến cưỡng chế vui sướng trong lòng, thì ra không phải là hắn đang nằm mơ.

“Đêm đã khuya, tại sao Trầm cô nương còn ở đây một mình?” Người trong lòng gần trong gang tấc, Chu Văn Hiến cũng không dám vượt qua, sau khi bước nhanh đi vào lương đình, cách Trầm Doanh Tuyết một thước liền đứng lại.

“Chu công tử cảm thấy, ta là nữ tử xấu ái mộ hư vinh, cướp đoạt vị vị hôn phu của tỷ tỷ sao?” Trầm Doanh Tuyết hàm răng khể cán, trong đôi mắt xinh đẹp ản ản có hơi nước vây quanh, làm cho người ta nhìn không được sinh lòng trêu mến.

“Đương nhiên... Không phải!” Chu Văn Hiến xấu hổ đỏ mặt, nghiêng mặt đi, không dám nhìn ánh mắt của Trầm Doanh Tuyết, hắn là tiên sinh dạy học ở Quốc Tử Giám, mượn danh nghĩa phụ đạo Trầm Diệp Lỗi đến ở Tướng phủ thật ra chỉ vì muốn gặp mặt Trầm Doanh Tuyết.

“Nhưng là Ly Tuyết tỷ tỷ hiểu lầm ta, còn ở trước mặt mọi người Tướng phủ chất vấn ta...” Trầm Doanh Tuyết thương tâm chảy nước mắt, thân thể mảnh khảnh run nhè nhẹ.

“Đều là do Diệp Lỗi gây họa, hại Trầm Ly Tuyết hiểu lầm, ngươi là người vô tội nhất...” Người trong lòng khóc, Chu Văn Hiến sốt ruột nóng nảy, tay chân luống cuống tiến lên an ủi, Trầm Doanh Tuyết thuận thể ngã vào trong lòng hắn.

Thân thể nữ tử mềm mại nương tựa ở trong lòng hắn, Chu Văn Hiến chỉ cảm thấy oanh một tiếng, đầu óc nhất thời trống rỗng, từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ cùng nữ tử tiếp xúc thân mật như vậy, huống chi, nữ tử trong lòng còn là người trong lòng hắn...

Chu Văn Hiến hưng phấn không biết làm sao, Trầm Doanh Tuyết trong lòng hắn lại hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hiện lên khinh thường: phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Thanh Diễm Quốc, không có người có thể kháng cự được mỹ nhân kế của nàng, nếu không phải xem Chu Văn Hiến có chỗ dùng được, nàng

mới mặc kệ không cần cùng đầu gối này diễn trò, trước để cho hắn chiếm chút tiện nghi, chờ nàng đạt được mục đích liền một cước đem hắn đá văng ra.

“Văn hiền, Trầm Ly Tuyết trào phúng ta, khiến cho ta trước mặt người khác không ngẩng đầu lên được, ta chán ghét nàng...” Thanh âm nũng nịu, nghe đến mềm nhũn xương cốt .

“Yên tâm, ta sẽ giúp ngươi dạy dỗ Trầm Ly Tuyết !” Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Chu Văn Hiền đầu óc bị vây trong trạng thái chết, Trầm Doanh Tuyết nói cái gì, hắn liền đáp ứng cái đó.

“Có thật không?” Khóe miệng Trầm Doanh Tuyết gọi lên một chút tươi cười lạnh như băng. Diễn Đàn Lê Quý Đôn, edit...Lam Thiên..

“Đương nhiên là thật , ta làm sao có thể lừa ngươi!” Hạnh phúc đến vô cùng đột nhiên, đem Chu Văn Hiền xoay vòng vòng, như rơi vào trong mây mù , lời nói ra khỏi miệng tự nhiên là không đi qua đại não.

“Tốt lắm, ta vừa mới nghĩ ra một kế hoạch, ngươi nhất định phải giúp ta thực hiện!” Khóe miệng Trầm Doanh Tuyết hiện lên tươi cười tàn khốc, trong đôi đồng tử xinh đẹp lóe ra hàn quang, Trầm Ly Tuyết, ngày chết của ngươi lập tức đến!

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lôi Thị Thiết Trí Độc Kế

Nhã Viên, Lôi thị nhìn Trầm Doanh Tuyết, ánh mắt nghiêm khắc: “Doanh Tuyết, chuyện của Diệp Lỗi, là do ngươi xúi giục ?” Diệp Lỗi mặc dù nghịch ngợm nhưng cũng không phải người thích gây sự vô cớ, nếu như không có người khuyến khích, hắn căn bản sẽ không chạy tới Trúc Viên tìm Trầm Ly Tuyết gây phiền toái.

Tay Trầm Doanh Tuyết bung chén trà dừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu một cái!

Chén trà trong tay Lôi thị ‘ba’ một tiếng ném xuống đất, mảnh nhỏ phân tán khắp nơi, nước trà theo gạch lát trơn bóng chảy lênh láng: “Hắn là đệ đệ ruột của ngươi...”

Lôi thị tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nàng làm sao cũng không nghĩ tới, Trầm Doanh Tuyết vì muốn đối phó với Trầm Ly Tuyết, cư nhiên không từ thủ đoạn lợi dụng cả chính người thân cận nhất của chính mình.

Bên ngoài, đám nha hoàn, ma mụ e sợ Lôi thị sẽ đem tức giận phát tiết lên trên người các nàng, tất cả đều cúi đầu, ngay cả thỏ mạnh cũng không dám.

Trầm Doanh Tuyết không sợ hãi Lôi thị như các nàng, nhưng khí thế nói chuyện rõ ràng cũng yếu đi vài phần: “Ta nào biết Trầm Ly Tuyết lại giỏi giao biện như vậy...”

Kế hoạch của nàng vốn là để Trầm Diệp Lỗi tới kích thích Trầm Ly Tuyết khiến nàng mất đi lý trí đánh Trầm Diệp Lỗi cái tát, lấy độ sùng ái của Trầm Minh Huy và Lôi thị đối với Trầm Diệp Lỗi, Trầm Ly Tuyết không chết cũng sẽ mất một lớp da, nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ tới Trầm Ly Tuyết lại biết chơi cờ cao chiêu, đánh Trầm Diệp Lỗi không nói, còn khiến cho Trầm Diệp Lỗi bị phạt.

“Về sau không được lợi dụng Diệp Lỗi!” Lôi thị lớn tiếng ra lệnh, Trầm Diệp Lỗi là nhi tử duy nhất của nàng, nàng không muốn hắn phải chịu thương tổn dù chỉ một chút.

“Ta biết!” Trầm Doanh Tuyết không chút để ý trả lời, Trầm Diệp Lỗi vừa ngu ngốc lại vừa vụng về, thành sự không đủ, thất bại sự có thừa, cho dù Lôi thị không nói, nàng cũng không tính tiếp tục lợi dụng hắn.

Sắc mặt Lôi thị dịu xuống một chút: “Chỗ Trầm Ly Tuyết, ngươi không cần quan tâm nữa, ta sẽ nghĩ biện pháp đối phó nàng.”

“Mẫu thân, chúng ta không thể tiếp tục cùng Trầm Ly Tuyết hao phí thời gian.” Trong đôi mắt xinh đẹp của Trầm Doanh Tuyết lóe lên một chút ngưng trọng: “An Quận vương đã khởi hành sắp về tới kinh thành rồi!”

Lôi thị ngăn ra: “Làm sao mà ngươi biết?”

“Chu Văn Hiền nói .” Nhắc tới Chu Văn Hiền, Trầm Doanh Tuyết liền có tràn đầy tự tin, nam nhân quả thực đều yêu mỹ mạo , ngay cả Chu Văn Hiền đầu gối kia cũng đối với chính mình động tâm: “Đây là tin tức mới truyền tới kinh thành lúc mặt trời lặn, ngày mai phụ thân vào triều mới có thể biết!”

An Quận vương hồi kinh, không phải chuyện cơ mật trong triều đình, hoàng thất sẽ không cố ý giấu diếm, người khác biết được cũng chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Lôi thị nhìn Trầm Doanh Tuyết, dung mạo Doanh Tuyết xinh đẹp, so với Trầm Ly Tuyết cao hơn một chút, nhưng Trầm Ly Tuyết lại có khí chất cao quý thanh lãnh, tâm tính điềm tĩnh thanh nhã mạnh mẽ giống như có một cỗ lực hấp dẫn vô hình làm cho người ta chút bất tri bất giác muốn đến gần nàng, về

điểm này, Doanh Tuyết hoàn toàn thua nàng

Doanh Tuyết cùng Trầm Ly Tuyết đều có ưu điểm của riêng mình, nói cách khác, Trầm Doanh Tuyết chỉ có một nửa cơ hội trở thành An Quận vương phi, không không không, nữ nhi của nàng nhất định phải trở thành An Quận vương phi.

Đáy mắt Lôi thị đột nhiên mãnh liệt bắn ra lệ khí: “Ta sẽ nghĩ biện pháp, ở trước khi An Quận vương hồi kinh loại bỏ Trầm Ly Tuyết!”

Trúc Viên, Trầm Ly Tuyết nhìn sang Thu Hòa đang cúi đầu vô cùng lo lắng, cười nhẹ nói: “Từ hôm nay trở đi, Thu Hòa nâng lên làm nhị đẳng nha hoàn”

Bên người Trầm Ly Tuyết đã có hai nhất đẳng nha hoàn là Xuân Hoa và Thu Nguyệt do Lôi thị phái tới, bởi vì chưa bắt được lỗi của hai người họ nên nàng cũng không thể nâng Thu Hòa lên làm đại nha hoàn, huống chi, tính cách của Thu Hòa cũng cần có thời gian khảo nghiệm thêm, trước hết để cho nàng từ tam đẳng nha hoàn lên làm nhị đẳng nha hoàn đi.

Thu Hòa mừng rỡ như điên, vội vàng hành lễ: “Đa tạ tiểu thư!” Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, nàng gây họa nhưng chẳng những không bị đuổi ra khỏi Tướng phủ mà còn được thăng lên làm nhị đẳng nha hoàn.

Nha hoàn Thu Nguyệt đi vào trong phòng nói: “Đại tiểu thư, Đình ma ma tới!”

Trầm Ly Tuyết nhú mày: “Dẫn nàng tiến vào!” Đình ma ma là trợ thủ đắc lực nhất của Lôi thị, nàng đến Trúc Viên, chỉ sợ là lai giả bất thiện, nhưng Trầm Ly Tuyết không sợ nhất chính là người xấu.

Đình ma ma gần năm mươi tuổi, tướng mạo hiền lành, gặp người luôn một bộ dáng tươi cười: “Đại tiểu thư!”

“Ma ma mời ngồi!” Ở Tướng phủ Đình ma ma cũng coi như người có chút địa vị, Trầm Ly Tuyết sẽ không quá mức chậm trễ.

“Nô tỳ không dám!” Đình ma ma từ chối hảo ý của Trầm Ly Tuyết: “Nô tỳ phụng mệnh Tướng gia, phu nhân tới báo cho đại tiểu thư biết sáu ngày sau là ngày tốt, muốn vì đại tiểu thư tiến hành nghi thức nhập gia phả, bắt quá...”

Trầm Ly Tuyết mỉm cười: “Bắt quá cái gì?” Trẻ con chết non không được nhập gia phả, mọi người đều cho rằng mười lăm năm trước Trầm Ly Tuyết đã chết nên gia phả Trầm thị tự nhiên không có tên của nàng, bắt quá, nàng trở về Tướng phủ, đánh Trầm Diệp Lỗi, đoạt An Quận Vương của Trầm Doanh Tuyết, Trầm Minh Huy và Lôi thị chẳng những không mang thù còn để cho chính mình nhập gia phả? Thật sự là chuyện lạ.

“Đại tiểu thư vẫn còn đang để tang mẫu thân, lại vượt qua vạn dặm thiên sơn từ Thanh Châu đi tới kinh thành, nếu muốn nhập gia phả, trước phải tới chùa thỉnh một pho tượng phật mang về Tướng phủ cúng phụng, phủ hộ mọi người trong Tướng phủ đều được bình an...” Đình ma ma thân nhiên nói, thỉnh thoảng lại lén lút nhìn sắc mặt của Trầm Ly Tuyết.

Trầm Ly Tuyết làm như không biết, có chút suy nghĩ híp hai mắt lại: “Kinh thành Thanh Diễm còn có phong tục này!”

“Đừng vậy, đại tiểu thư, nô tỳ thật ra có nghe nói qua một chút về loại sự tình này!” Ở dưới ám chỉ của Đình ma ma, nha hoàn Thu Nguyệt phụ họa theo lời của nàng.

“Phải không?” Trầm Ly Tuyết không tiếp tục nói, chỉ mỉm cười nhìn về phía Đình ma ma, ánh mắt nàng rõ ràng ảm áp, tươi mát nhưng lại làm cho Đình ma ma có cảm giác vô cùng quý dị, suýt nữa hít thở không thông, cái trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh mỏng: Trầm Ly Tuyết sao lại dùng loại ánh mắt này nhìn chính mình, có phải nàng đã đoán được cái gì rồi hay không?

“Ma ma có biết phật của chùa nào linh nghiệm nhất không?” Trầm Ly Tuyết liếc mắt nhìn sang bên cạnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy tươi cười ảm áp: vô sự hiền ân cần không gian tức là đạo, Lôi thị lại đang đào hồ chờ nàng, dù sao chính mình cũng đang nhàn rỗi không có việc gì làm, liền bồi nàng chơi vài chiêu đi.

Trầm Ly Tuyết đồng ý đi chùa! Tâm của Đình ma ma nháy mắt được thả lỏng, trên gương mặt già nua tươi cười thành một đóa hoa: “Phật linh nghiệm, tự nhiên là ở chùa Lạc Diệp Tự!”

Trầm Ly Tuyết lễ phép mỉm cười: “Đa tạ ma ma báo cho biết, ta chuẩn bị một chút sau đó sẽ tới Lạc Diệp Tự cầu phật!”

“Thật tốt quá, nô tỳ sẽ lập tức trở về bẩm báo cho phu nhân biết, đồng thời chuẩn bị lễ nghi để đại tiểu thư nhập gia phả!” Đình ma ma vui vẻ đi về phía Lôi thị phụng mệnh.

Cho Thu Nguyệt lui xuống, Trầm Ly Tuyết nhìn về phía Thu Hòa: “Thu Hòa, ngươi có biết kinh thành cách Lạc Diệp Tự bao xa hay không?”

“Gần một trăm dặm!” Thu Hòa nghi hoặc khó hiểu nhỏ giọng nói thầm: “Bình thường phu nhân cùng các tiểu thư đi dâng hương đều là tới Tướng Quốc Tự ngoại ba mươi dặm, vì sao lần này lại để cho đại tiểu thư đi tới Lạc Diệp Tự xa xôi cầu phật?”

Trầm Ly Tuyết bưng chén trà, lạnh lùng cười, vì sao? Đương nhiên là vì thiết kế chính mình: “Thu Hòa, ngươi tới Tướng phủ đã bao lâu?”

“Hồi tiểu thư, nô tỳ đến phủ đã một năm rưỡi!” Thu Hòa không biết vì sao Trầm Ly Tuyết lại hỏi chuyện này nhưng nàng vẫn thành thành thực thực trả lời.

“Vào thời gian này năm trước, Tướng phủ có chuyện gì đặc biệt không?” Lôi thị muốn tính kế Trầm Ly Tuyết nàng cũng không phải là chuyện dễ

dàng như vậy.

“Hiện tại là tháng ba, tháng ba...” Thu Hòa đang nhỏ giọng lầm bầm, đột nhiên ánh mắt sáng lên: “Tháng ba ở Tướng phủ có đại sự!”

Năm ngày sau, trời tờ mờ sáng, Trầm Ly Tuyết rửa mặt chải đầu, sau khi dùng bữa xong liền cùng Xuân Hoa Thu Nguyệt đi ra khỏi Trúc Viên.

Bên trong Tướng phủ đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy tựa như ảo mộng, trên con đường lát đá xanh, đám nha hoàn mặc một thân y phục màu xanh, trên tay cầm chén ly, nườm nượp mà đi, nhìn thấy Trầm Ly Tuyết đều phúc thân hành lễ: “Đại tiểu thư!”

Trầm Ly Tuyết mỉm cười, tiếp tục bước đi, đám nha hoàn, gã sai vặt đều đứng lên, tiếp tục bận rộn.

Rất xa, Trầm Ly Tuyết nhìn thấy, cảnh trí trong hoa viên bị thay đổi hoàn toàn mới, phòng khách, đại sảnh đều đổi đồ bày trí mới, toàn bộ Tướng phủ đều thay đổi bộ dáng ban đầu.

Nàng đang đi, đột nhiên bên cạnh truyền đến một tiếng gọi khẽ: “Ly Tuyết tỷ tỷ!”

Trầm Ly Tuyết xoay người nhìn lại, Trầm Doanh Tuyết mặc một thân y phục màu xanh, giống như tiên tử, nhẹ nhàng chạy tới chỗ nàng: “Muội muội có việc?”

“Biết hôm nay tỷ tỷ muốn tới Lạc Diệp Tự cầu phật, muội muội có ý đến đưa tiễn!” Trầm Doanh Tuyết tươi cười động lòng người: “Mẫu thân bố trí Tướng phủ như vậy, tỷ tỷ có vừa lòng không?”

Khóe miệng Trầm Ly Tuyết khẽ gọi lên một độ cong xinh đẹp: “Phu nhân thực dụng tâm!” Dụng tâm bố trí Tướng phủ, càng thêm dụng tâm tính kế chính mình.

“Mẫu thân rất coi trọng việc tỷ tỷ nhập gia phả, dụng tâm bố trí Tướng phủ cũng là vì mặt mũi của tỷ tỷ!” Trầm Doanh Tuyết mỉm cười, khuynh quốc khuynh thành.

“Thời gian không còn sớm, ta muốn lên đường tới Lạc Diệp Tự, muội muội tùy tiện đi!” Lướt qua Trầm Doanh Tuyết, Trầm Ly Tuyết lập tức đi đi ra khỏi phủ: Trầm Doanh Tuyết tìm đến chính mình hẳn là vì muốn an ủi chính mình, làm cho chính mình yên tâm đi Lạc Diệp Tự cầu phật, thật sự là giấu đầu hở đuôi!

Nhìn bóng dáng Trầm Ly Tuyết càng lúc càng xa, ánh mắt xinh đẹp của Trầm Doanh Tuyết tràn đầy trào phúng: “Ngu xuẩn, nguoi vừa đi, liền không thể về được, Tướng phủ này làm sao có thể vì nguoi nhập gia phả mà chuẩn bị...”

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Yến Tiệc Sinh Thần Của Lôi Thị.

“Trầm Ly Tuyết đi rồi!” Lôi thị đoan trang hiền thực nhẹ nhàng bước từng bước đi đến cùng Trầm Doanh Tuyết sóng vai mà đứng, ánh mắt tối đen như một đầm nước sâu giống như muốn hút người đi vào.

Trầm Doanh Tuyết sững sốt: “Mẫu thân, sao người lại tới đây?”

“Giống như nguoi, vợ tôi đưa tiễn Trầm Ly Tuyết!” Ánh mắt Lôi thị như có chút suy nghĩ sâu không thấy đáy:

An Quận vương sắp hồi kinh, thời gian quá mức gấp gáp, chính mình không kịp nghĩ thiết trí ra một kế hoạch hoàn mỹ hơn đối phó với Trầm Ly Tuyết, nghi lễ ra nhập gia phả đối với Trầm Ly Tuyết có không ít dự hoặc, có lẽ nàng cũng đoán được chính mình đang tính kế nàng, nhưng vì có thể vào gia phả của Trầm thị, nàng quyết định đánh cược đi.

Khóe miệng Lôi thị nhẹ giờ lên một chút ý cười lạnh lẽo: kinh thành là địa bàn của chính mình, Trầm Ly Tuyết mới đến cư nhiên cũng muốn thắng chính mình, thật không biết nên nói nàng tự tin hay là ngu ngốc...

Bên ngoài năm thước, vài nha hoàn bưng một ít đồ trang trí khéo léo tinh xảo đi qua, Đình ma ma gấp giọng đem người ngăn cản lại: “Hôm nay là sinh thần của phu nhân, các người lấy những thứ bình cổ đồng này làm gì, toàn bộ đổi thành đồ vật cát tường, trời đã sắp sáng, động tác phải nhanh một chút, cần phải ở trước khi khách nhân vào phủ toàn bộ đều đổi xong!”

Đúng vậy, Lôi thị trang trí Tướng phủ không phải là vì Trầm Ly Tuyết nhập gia phả mà là vì tổ chức yến sinh thần cho nàng, sở dĩ lúc trước lấy những thứ đồ cổ đồng này bất quá là vì mê hoặc tầm mắt của Trầm Ly Tuyết, nay Trầm Ly Tuyết đã rời khỏi Tướng phủ các nàng cũng không cần thiết phải đề đồ trang trí cổ đồng này, treo lên đồ vật cát tường làm nổi bật sinh thần của Lôi thị mới là quan trọng nhất.

Ra khỏi Tướng phủ, Trầm Ly Tuyết ngồi lên chiếc xe ngựa xa hoa Lôi thị cố ý chuẩn bị cho nàng chạy tới Lạc Diệp Tự, sắc trời còn sớm, trên ngà tư

đường ở kinh thành không có mấy người đi đường, tiếng vó ngựa vang lên trên con đường yên tĩnh có vẻ phá lệ rõ ràng.

Trầm Ly Tuyết ngủ muộn, dậy sớm nên lúc này nàng có chút buồn ngủ, ngồi ở trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, Xuân Hoa và Thu Nguyệt cũng không nói nhiều, lẳng lặng ngồi ở một góc làm người vô hình.

Xe ngựa ra khỏi kinh thành, một đường thông suốt đến Lạc Diệp Tự, Trầm Ly Tuyết vào tự cầu Phật xong liền giao cho Xuân Hoa bưng về, chậm rãi đi ra khỏi tự viện, nhìn xe ngựa Tướng phủ cách đó không xa, Trầm Ly Tuyết khẽ hạ mí mắt:

Mọi chuyện quá thuận lợi, cảm giác thực không đúng, Lôi thị, Trầm Doanh Tuyết hận chết chính mình, tuyệt đối sẽ không để chính mình an an ổn ổn nhập gia phả, nhưng vì sao đến bây giờ các nàng vẫn không có động tác gì? Chẳng lẽ...

“Ngưu thúc (xa phu), mau nhìn nơi đó!” Thu Nguyệt kinh hô một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm bên trái phía sau tràn đầy khiếp sợ.

Trầm Ly Tuyết theo ngón tay của Thu Nguyệt nhìn lại, chỉ thấy bảy, tám gã mặc hắc y trên mặt mang khăn che mặt màu đen trong tay cầm trường kiếm rất nhanh chạy tới chỗ các nàng, cả người đầy sát khí, ánh mắt lóe lên hàn quang giống như cùng Trầm Ly Tuyết nàng có huyết hải thâm cừu không đội trời chung.

Ánh mắt Trầm Ly Tuyết híp lại, khóe miệng khẽ gợi lên một chút tươi cười trào phúng, thật sự là nhấc tới tào tháo tào tháo đến! Từ Tướng phủ đến tự viện lại đến cầu được Phật tượng, một đường thông suốt, chính mình sẽ thả lỏng đề phòng, hắc y nhân đương nhiên sẽ có cơ hội lợi dụng, Lôi thị thật sự là đủ thông minh!

“Ngưu thúc, mau đánh xe!” Xuân Hoa phản ứng lại đầu tiên lời kéo Thu Nguyệt nhảy lên xe ngựa.

Trầm Ly Tuyết tuy rằng biết võ, nhưng một mình nàng đối phó với bảy tám tên hắc y nhân, phần thắng cũng không lớn, trước lên xe, có thể bỏ rơi đám hắc y là tốt nhất, nếu như bỏ rơi không được, lại nghĩ biện pháp khác.

Nháy mắt, thân thể Trầm Ly Tuyết đi tới trước xe ngựa, bàn tay mềm mại vừa mới bắt lấy cạnh xe, Phật tượng trong tay Xuân Hoa liền hung hăng đập tới.

Trầm Ly Tuyết cả kinh, vội vàng buông lỏng tay, chỉ nghe “Đông” một tiếng, Phật tượng đập vào cạnh xe, vỡ làm hai, nếu Trầm Ly Tuyết không buông tay, phỏng chừng xương tay sẽ bị đập gãy...

Xe ngựa giống như cung tên rời cung, nhanh chóng chạy về phía trước, mặt đất cuộn cuộn bốc lên bụi đất khiến Trầm Ly Tuyết liên tục ho khan, Xuân Hoa, Thu Nguyệt đứng ở cửa xe nhìn Trầm Ly Tuyết nhanh chóng chạy trốn cùng với đám hắc y nhân gát gao đuổi theo phía sau nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú liền lộ ra vẻ đắc ý, âm lãnh, trào phúng cười:

“Đại tiểu thư, chạy nhanh chút a...”

“Đừng vậy, đại tiểu thư, mau lên xe ngựa liền có thể thoát khỏi đám hắc y nhân này...”

Trầm Ly Tuyết cười lạnh, nàng như thể nào đã quên, Xuân Hoa, Thu Nguyệt, xa phu đều là người của Lôi thị, Lôi thị thiết kế hại nàng, các nàng nhất định sẽ tham gia, đem nàng ném ở chỗ này để hắc y nhân vây giết, chính là một phần trong kế hoạch đi.

“Xuân Hoa, Thu Nguyệt, ta không ngại nói thật cho các người biết, bình sinh, ta ghét nhất bị phản bội, trong từ điển của ta, người phản bội chỉ có một kết cục, chết!” Giọng nói của Trầm Ly Tuyết phi thường bình tĩnh, nhưng Xuân Hoa, Thu Nguyệt lại cảm thấy một trận khí lạnh hung hăng thổi tới, từ sau lưng xâm nhập vào xương thẳng lên đỉnh đầu, thân thể lạnh đến phát run: không xong, chính mình đã trêu chọc một cái sát tinh sao?

Phu nhân đã từng nói qua, chỉ cần các nàng giết chết Trầm Ly Tuyết, phu nhân sẽ đưa cho mỗi người các nàng năm trăm lượng bạc làm đồ cưới, Trầm Ly Tuyết đã là người sắp chết, làm sao còn có thể trả thù được các nàng!

Xuân Hoa, Thu Nguyệt tự mình an ủi, trào phúng Trầm Ly Tuyết vì chính mình tiếp thêm can đảm: “Trầm Ly Tuyết, người trước cửa của đám hắc y nhân này đi đã sau đó hãy mạnh miệng!”

“Chỉ là người sắp chết còn nói khoác không biết ngượng...”

Xe ngựa đi xa, về mặt trào phúng của Xuân Hoa, Thu Nguyệt biến mất không thấy, Trầm Ly Tuyết nhìn sang đám hắc y nhân đuổi theo phía sau không ngừng, âm thầm cân nhắc: thể lực của nàng không bằng đám hắc y nhân, rất nhanh sẽ bị bọn họ bắt kịp, nếu nàng cùng bọn họ giao thủ sẽ không có bao nhiêu phần thắng, muốn thắng, chỉ có thể kiếm tẩu thiên phong (*).

(*) Kiếm tẩu thiên phong: ý nói không theo quy tắc bình thường, dùng những biện pháp hoàn toàn mới để giải quyết vấn đề.

Mâu quang phát lạnh, hai chân Trầm Ly Tuyết điểm nhẹ mặt đất một chút, thân thể mảnh khảnh nhảy vào trong bụi cỏ, hắc y nhân tay cầm trường kiếm gát gao đuổi theo!

Lôi thị thân là thừa tướng phu nhân, sinh thân ba mươi ba tuổi không thể quá mức phô trương, lợi dụng danh nghĩa ngắm hoa, mời đám gia quyến quan viên đến Tướng phủ vì nàng dự sinh thần.

Trước cửa Tướng phủ, lễ vật chồng chất như núi, Lôi thị mặc sam y tơ tằm màu tím đậm, đầu đội đông châu hoa thịnh, đoan trang hiền thực, mỉm cười

chiều dài nhóm phu nhân trong kinh thành.

Trầm Doanh Tuyết y phục màu xanh nhạt, ưu nhã mê người, ngồi ở trong lương đình cùng nhóm danh môn quý nữ kinh thành nói chuyện cười đùa, không khí vô cùng hòa hợp.

Nam Cung Khiếu phe phẩy chiết phiến, chậm rãi từ lương đình dạo đến phòng khách, lại từ phòng khách đi đến lương đình, lặp lại vài lần, nữ tử xinh đẹp trong kinh thành đều bị hấp dẫn một lần nhưng lại thủy chung không nhìn thấy Trầm Ly Tuyết: kỳ quái, náo nhiệt như vậy tại sao Trầm Ly Tuyết lại không tới?

Thật nhanh lướt qua đám người, Nam Cung Khiếu không coi ai ra gì đi vào bên trong phủ viện của Tướng phủ, tựa như ở trong nhà của chính mình, lập tức đi vào Trúc Viên tìm Trầm Ly Tuyết, Trúc Viên im ắng, tất cả nhà hoàn, ma ma đều không thấy bóng dáng, chỉ có một mình Thu Hòa đang cầm bình nước tưới hoa.

“Thu Hòa, Trầm Ly Tuyết đâu?” Nam Cung Khiếu không nói nửa câu vô nghĩa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Thu Hòa ngẩng đầu lên vừa nhìn, nhìn thấy người tới là Nam Cung Khiếu liền phúc thân hành lễ: “Hồi thế tử, đại tiểu thư tới Lạc Diệp Tự...”

Sắc mặt Nam Cung Khiếu trầm xuống, trong lòng nổi lên một tia dự cảm bất thường: “Đang tốt lành, nàng tới Lạc Diệp Tự làm gì?”

“Cầu Phật a.” Nhắc tới chuyện này, Thu Hòa liền vì Trầm Ly Tuyết cao hứng: “Phu nhân nói, tiểu thư cầu được Phật liền để cho nàng nhập gia phả, nói đến cũng khéo, ngày mai chính là ngày tốt tiểu thư nhập gia phả...”

Nháy mắt, sắc mặt Nam Cung Khiếu âm trầm đến đáng sợ: “Trầm Ly Tuyết đi lúc nào?”

“Trời chưa sáng đã đi...”

Thu Hòa còn chưa nói xong, trước mắt một trận cuồng phong thổi qua, địa phương Nam Cung Khiếu đứng vừa nãy đã là trống rỗng không còn bóng người, toàn bộ Trúc Viên chỉ còn lại một mình Thu Hòa.

Thu Hòa nhìn quanh mọi nơi, nghi hoặc khó hiểu nhỏ giọng nói thầm: “Thế tử đâu? Như thế nào trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi?”

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13: Nam Tử Thần Bí.

Trong bụi cỏ, Trầm Ly Tuyết vội vàng chạy như bay, bên tai tiếng gió vù vù thổi qua, cái trán chảy ra một tầng mồ hôi mịn, từ sau khi linh hồn xuyên qua, nàng vẫn luôn âm thầm huấn luyện chính mình, nhưng bởi vì thời gian quá ngắn, khối thân thể này chỉ có thể khôi phục được một phần mười lực lượng của nàng, hiện tại mới chỉ chạy hai dặm đường liền đã mệt thành như vậy, càng miễn bàn cùng lúc đối phó với tám tên hắc y nhân kia.

Từng trận thanh âm xé gió vang dội, Trầm Ly Tuyết không cần quay đầu lại cũng biết, hắc y nhân đã muốn đuổi kịp nàng, sát thủ cổ đại, tốc độ thật đúng là nhanh, bất quá, một mực chạy trốn cũng không phải là phong cách của nàng, bị người đuổi theo lâu như vậy, nàng cũng nên chính diện ứng chiến.

Trầm Ly Tuyết cười quỷ dị, thân thể mảnh khảnh giống như linh hồn linh hoạt lúi vào trong rừng cây rậm rạp, hắc y nhân đuổi sát tới rừng cây, đập vào mắt có thể thấy được, trừ bỏ cây cối chính là cỏ dại, làm sao còn thấy bóng dáng của Trầm Ly Tuyết.

Trầm Ly Tuyết cư nhiên biến mất ngay dưới mí mắt bọn họ, thật sự là si nhục, hắc y nhân cầm đầu dừng dừng nổi giận ra lệnh: “chia ra, đi tìm!”

“Vâng!” đám người hắc y nhân đáp ứng một tiếng tản ra bốn phía, rất nhanh hướng đông, nam, tây, bắc đuổi theo.

Cỏ dại trong rừng cây mọc thành bụi, cành cây, rễ cây uốn quanh, đan chéo nhau thành một mớ lộn xộn, hắc y nhân cầm đầu thận trọng bước từng bước một, đôi mắt sắc bén cẩn thận nhìn nhất cử nhất động từ bốn phương tám hướng.

Đột nhiên, phía sau vang lên thanh âm ‘xột xoạt’, hắc y nhân không chút suy nghĩ cảm trường kiếm hung hăng đâm tới, mũi kiếm đâm thật sâu vào thân cây, trước mắt trống rỗng một mảnh, hắc y nhân nhẹ nhàng thở ra, thì ra chỉ là lá cây đang đưa, làm hắn sợ bóng sợ gió một hồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trống rỗng xuất hiện ở trước mặt hắc y nhân, trong nháy mắt hắn kinh ngạc, một đạo ngân quang hiện lên, máu tươi văng đầy trời, hắc y nhân nhanh chóng ôm cổ họng của mình bị cắt đứt, mềm nhũn ngã xuống mặt đất, hai mắt mở to, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ cùng khó có thể tin, giống như đang nói: “Này... làm sao... có thể...”

Đến chết hắn cũng không thấy rõ Trầm Ly Tuyết ra tay như thế nào.

“Mọi việc đều có thể xảy ra!” Trầm Ly Tuyết nhìn sang chùy thủ dính máu cùng với hắc y nhân nằm trên đất, lạnh lùng cười, nàng đã sớm đoán được Lôi

thị sẽ ám hại nàng, nên sao nàng có thể không có chuẩn bị mà đi, một mình nàng không thể đối chiến với tám người nhưng lại có thể tiêu diệt từng người một!

“Lão đại!” Một tiếng kinh hô vang lên, chùy thủ trong tay Trầm Ly Tuyết theo tiếng ném qua, không sai không lệch, trúng ngay chính giữa trái tim hắc y nhân.

Thân là người kế tục thế gia trăm năm, từ nhỏ Trầm Ly Tuyết đã bị nghiêm khắc huấn luyện, cận thân đối chiến, ám khí, thương pháp nàng đều có học qua.

Tám gã hắc y nhân này làm cho nàng nghĩ tới khảo hạch khi còn ở hiện đại, sát thủ nghiêm khắc lợi hại, nàng còn có thể điên cuồng vây giết bọn họ ở trên núi, tìm ra đường sống, lúc này lại làm sao có thể sợ hãi vài tên sát thủ cô đại không danh không tiếng này.

Trầm Ly Tuyết rút chùy thủ ra, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt, tinh tế nghe một lát, rất nhanh chạy về phía trước, khoe miệng khẽ giơ lên nụ cười lạnh như băng: hiện tại, trò chơi thay đổi, nàng tới đánh chết hắc y nhân, bảo đảm, nhất định sẽ đưa toàn bộ bọn họ tiến đến Tây Thiên.

Trong rừng cây màu xanh, một đạo bóng dáng màu lam yếu diệu nhẹ nhàng phiêu động, huy động chùy thủ sắc bén, lấy một loại tốc độ nhanh đến bất khả tư nghị, cắt qua cổ họng của từng hắc y nhân, máu tươi vẩy ra đầy trời, ánh mắt Trầm Ly Tuyết trong treo lạnh lùng, bình tĩnh không gợn sóng: đám trâu chọc nàng, sẽ phải trả đại giá.

Đã chết sáu người, còn còn lại hai người hắc y nhân, sau một chén trà nhỏ, nàng sẽ đưa bọn họ xuống địa ngục nốt!

Trầm Ly Tuyết hơi cong đôi mắt nhìn đến cảnh sắc cách đó không xa, nháy mắt híp lại: bên ngoài bụi cỏ cao cao, đặt một tòa viện nhỏ nửa mới nửa cũ, dùng hàng rào làm thành tường, dùng gỗ xây thành phòng ốc, phi thường đơn giản, nhưng người có thể ở: “Ồ đây sao lại có một tòa viện nhỏ?”

Trong phòng có người hay không? Hay là cái bẫy thứ hai của Lôi thị?

Không phải Trầm Ly Tuyết đa nghi, mà là tình huống trước mặt đặc biệt, nàng không thể không cẩn thận!

Cẩn thận đi tới gần viện, Trầm Ly Tuyết đang chuẩn bị nghĩ biện pháp âm thầm xem xét thì có hai gã hắc y nhân trống rỗng xuất hiện xung quanh kiếm hung hăng đâm vào Trầm Ly Tuyết, đôi mắt sắc bén lóe ra hàn quang.

Quả nhiên là quỷ kế của Lôi thị! Trầm Ly Tuyết cười lạnh một tiếng, cầm chùy thủ trong tay, cùng hắc y nhân đối chiến, hắc y nhân ra chiêu ngoan độc, giống như muốn đẩy Trầm Ly Tuyết vào chỗ chết, Trầm Ly Tuyết thao túng chùy thủ, mỗi một lần ra chiêu đều không lưu tình đâm tới chỗ yếu hại của hắc y nhân, nàng khẽ hạ mí mắt dấu đi thâm trầm dưới đáy mắt: hai gã hắc y nhân này võ công rất cao, Lôi thị vì giết chính mình, thật đúng là bỏ cả vốn lẫn gốc, cư nhiên mời đến sát thủ lợi hại như vậy.

Phía sau vang lên tiếng xé gió mạnh liệt, Trầm Ly Tuyết thầm nghĩ: không xong, đồng lõa của bọn họ đến!

Quả nhiên, hai gã sát thủ còn sót lại rơi xuống phía sau, nhanh chóng gia nhập vòng chiến, trường kiếm trong tay hung hăng đâm tới Trầm Ly Tuyết, chỉ là, hai gã hắc y nhân trong viện kia lại vừa đối phó với Trầm Ly Tuyết lại vừa đối phó với hai gã sát thủ vừa mới gia nhập.

Trầm Ly Tuyết híp mắt lại: hai gã hắc y nhân này không biết tám gã sát thủ kia? Hay là bọn họ căn bản không phải là người của Lôi thị?

Trầm Ly Tuyết ánh mắt chột lóe, rất nhanh nhảy ra khỏi vòng chiến, lưu lại bốn gã hắc y nhân kịch liệt đánh nhau.

Hai gã sát thủ còn sót lại võ công không tính là cao, nhưng Trầm Ly Tuyết muốn giết bọn họ, vẫn cần tiêu phí một chút thời gian và tinh lực, hiện tại nếu có hắc y nhân nguyện ý làm giúp, Trầm Ly Tuyết từ chối thì có vẻ hơi bất kính.

Nếu hắc y nhân không phải là người do Lôi thị phái tới, Trầm Ly Tuyết sẽ không cùng bọn họ đối địch, còn nếu là phải, vậy nàng sẽ như trước mà làm, đưa bọn họ tiến đến Tây Thiên.

Sát thủ rõ ràng không phải là đối thủ của hắc y nhân, chỉ sau hai ba mươi chiêu liền dễ dàng bị giết chết, hắc y nhân thay đổi phương hướng, trường kiếm trong tay lại nhắm vào Trầm Ly Tuyết.

“Các ngươi là ai?” Trầm Ly Tuyết tránh thoát kiếm chiêu sắc bén, lạnh giọng chất vấn.

Hắc y nhân làm như mất diếc tai ngơ, chiêu chiêu sắc bén, giống như muốn ở trong thời gian ngắn nhất giết chết Trầm Ly Tuyết, một lọn tóc không kịp tránh thoát bị cắt đứt nhẹ nhàng rơi xuống, Trầm Ly Tuyết tức giận, thả người tiến vào bên trong nhà gỗ, nhấc chân đá một cái ghế dài vào người hắc y nhân: thật sự là hồ đồ ngu ngốc, nếu bọn họ muốn chết, chính mình sẽ tiễn bọn họ một đoạn đường!

Trầm Ly Tuyết nắm chặt chùy thủ, đang muốn ra chiêu, lại có một thanh âm lạnh lùng chất vấn vang lên bên tai: “Ngươi là người phương nào?” Thanh âm từ tính lạnh như băng không có một tia độ ấm vang lên làm cho người ta như rơi vào hầm băng lạnh buốt.

Trầm Ly Tuyết cả kinh, nàng cư nhiên không nhận thấy được trong phòng có người!

Rất nhanh xoay người lại nhìn, trong phòng trên đệm hương bồ (*) tuyết trắng có một nam tử đang ngồi, dung nhan giống như bạch ngọc khiến ánh mặt trời cũng bị kém sắc, trên hoa bào màu trắng thêu ám hoa tinh xảo, khí tức mạnh liệt, mái tóc đen dài dùng một sợi dây màu trắng buộc lại, tròng mắt màu đen như hắc diệu thạch sâu không thấy đáy, hai đầu lông mày ngay thẳng chính khí, thanh hoa, lãnh khốc, bá đạo.

(*) Đệm hương bồ: là loại đệm hình tròn làm từ lá cây hương bồ

Tâm thần Trầm Ly Tuyết nhao lên một cái, khí thế thật mạnh, hần chỉ là lẳng lặng ngồi ở chỗ này nhưng lại mang theo một loại thần thái ngạo nghễ giống như tiên nhân hạ phàm làm cho người ta không dám nhìn thẳng, người nam tử này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

“Khụ khụ khụ!” Nam tử ho khan đứng lên, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, cái trán ngưng tụ một tầng mồ hôi lạnh, tay phải nắm chặt thành quyền vỗ vỗ ngực, trong ánh mắt màu đen lóe lên từng đạo hàn quang, giống như đang thừa nhận thống khổ vô cùng lớn.

Trên chiếc bàn tròn bên cạnh nam tử có để một cái bát sứ, trong bát chứa một chất lỏng màu đen vẫn còn đang toát ra nhiệt khí nóng hổi, mùi được nhân nhát phiêu tán, Trầm Ly Tuyết hiểu được, nàng đột nhiên xông vào, quấy rầy nam tử này uống thuốc: “Ngươi...”

Nam tử đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trầm Ly Tuyết, trong ánh mắt đen như hắc diệu thạch lóe ra đề phòng cùng cảnh giác, tay trái vốn đang muốn bưng bát được hiện tại lại âm thầm ngưng tụ bảy, tám tầng nội lực.

Trầm Ly Tuyết không chút nghi ngờ, nếu nàng dám tiến lên một bước, nam tử kia sẽ không chút do dự một chiêu đánh chết nàng, tuy rằng nam tử này đang bị bệnh nặng nhưng hần tuyết đối có năng lực này.

Quấy rầy nam tử dùng thuốc là Trầm Ly Tuyết không đúng nhưng nam tử đối với nàng đề phòng rất sâu, nàng cũng không muốn lấy mặt nóng đi dán móng lạnh người ta: “Thực xin lỗi, quấy rầy!”

Hắc y nhân xuyên thấu qua cửa phòng đang mở thấy được tình hình bên trong phòng, trong ánh mắt sắc bén, tức sát cơ nhiên lóe ra nồng đậm sợ hãi, bất chấp đề ý tới Trầm Ly Tuyết vẫn còn ở trong phòng, nhanh như mũi tên rời cung, nháy mắt rời xa phòng nhỏ...

Trầm Ly Tuyết đang chuẩn bị rời đi, nhìn đến tiểu viện trống rỗng, cước bộ liền ngưng lại, âm thầm buồn bực: chủ nhân bệnh phát, bọn họ hẳn nên vào nhà chiếu cố mới phải, vì sao tất cả đều nhanh chóng chạy mất? Chẳng lẽ, bọn họ sợ hãi nam tử này phát bệnh...

Trầm Ly Tuyết nghiêng mắt nhìn nam tử trẻ tuổi, đột nhiên ngăn ra...

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cường Ngạnh Ép Hần Uống Được.

Thân thể nam tử run lên nhẹ, y phục ở ngực bị tay phải của hần nắm thành một đoàn, khuôn mặt tuần mỷ do đau đớn nên có chút vặn vẹo, giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu bao phủ cái trán, trong tròng mắt màu đen lóe lên nồng đậm thống khổ, môi mím chặt không nói được một lời.

Trầm Ly Tuyết nhướn mi, đều đã đau đến mức sống không bằng chết nhưng vẫn không rên lấy một tiếng, lực nhẫn nại quả thật rất mạnh.

Nhìn sang bát được trên bàn gỗ, Trầm Ly Tuyết thử dò xét đi từng bước về phía trước, chân vừa chạm đất trong nháy mắt, nam tử đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt màu đen tràn ngập đề phòng và sát ý, tay trái ngưng tụ nội lực định hướng Trầm Ly Tuyết đánh qua...

Nháy mắt, thân thể mảnh khảnh của Trầm Ly Tuyết đã đi tới trước mặt nam tử, nàng vươn tay chế trụ cổ tay trái của hần: “Ta không phải địch nhân của ngươi, ngươi không cần đề phòng ta như vậy, vừa rồi ta đột nhiên xông vào, quấy rầy ngươi uống thuốc, hiện tại ta bù lại sai lầm của chính mình!”

Đưa bát được vẫn còn đang bốc hơi tới trước mặt nam tử, nam tử không nói gì, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Trầm Ly Tuyết:

Một thân y phục màu lam nhạt, tóc dài đen nhánh dùng một cây trâm ngọc đơn giản vấn lên, tươi mát tự nhiên, xinh đẹp nhưng không dung tục, lông mi thật dài khẽ nhếch, trong ánh mắt màu đen tràn đầy lãnh ý mãnh liệt, giống như tuyết trên cao nguyên vĩnh viễn không thay đổi...

Trong ánh mắt sắc bén của nam tử mơ hồ hiện lên một tia cảm xúc phức tạp!

“Công tử, nếu ngươi còn tiếp tục trì hoãn, được sẽ nguội lạnh!” Trầm Ly Tuyết không thích xen vào việc của người khác nhưng nàng xông vào trì hoãn thời gian uống thuốc của nam tử khiến nam tử phát bệnh, đau đến mức ngay cả khí lực cầm bát được cũng không có, nàng cũng không thể không quản không hỏi cứ thế bỏ đi.

Nam tử vẫn như trước không nói một lời, nhìn chằm chằm Trầm Ly Tuyết một lát, đột nhiên hần nhắm mắt, giống như tiểu hài tử cầu kinh, nghiêng đầu đi, rời xa chén được: hần không uống!

“Ngươi...” Trầm Ly Tuyết tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, quát cường cái gì mà quát cường, đã phát bệnh thành bộ dáng này, nếu còn không uống được, sẽ đau chết mất!

Ngoài phòng, mặt trời đã nhô cao, thời gian không còn sớm, Trầm Ly Tuyết còn phải nhanh chóng chạy về Tướng phủ đối phó với Lôi thị, nàng không

rảnh ở trong này cùng nam tử tiêu phí thời gian, nếu nam tử này đã không chịu phối hợp vậy nàng đành phải mạnh bạo .

Vươn tay nắm lấy cằm của nam tử, Trầm Ly Tuyết không chút lưu tình đem bát được hung hăng đổ vào miệng hắn: nàng không muốn thiếu nợ người ta, bát được này là do nàng trì hoãn, vậy nàng phải làm cho hắn uống hết, về phần sau khi uống được xong hắn muốn sống muốn chết cùng nàng không có quan hệ!

Nam tử đã không còn khí lực, không thể ngăn cản Trầm Ly Tuyết hung ác, đôi mắt sắc bén lạnh khốc hung hăng trừng mắt nhìn Trầm Ly Tuyết: nữ tử này cư nhiên dám cưỡng ép hắn uống được... tốt, tốt, tốt!

Một lát sau, bát được đã thấy đáy, Trầm Ly Tuyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra, sự tình huê nhau, nàng có thể yên tâm rồi đi.

Trầm Ly Tuyết đứng dậy muốn đi, cổ tay mảnh khảnh đột nhiên bị người gắt gao nắm chặt, nàng dùng sức hất hai cái nhưng chẳng những không thể hất ra còn bị nắm chặt hơn, Trầm Ly Tuyết ăn đau, quay đầu, đối diện với đôi mắt tối đen của nam tử, trong suốt như nước lại sâu thẳm giống như đáy hồ, ở chỗ sâu nhất trong ánh mắt dấu điểm nguy hiểm: “Dám cưỡng ép bản vương uống được, ngươi còn muốn bình yên vô sự rồi đi!”

Trầm Ly Tuyết thân nhiên cười: “Chỉ cần là ta muốn đi, sẽ không có người có thể ngăn được!” Dứt lời, nàng ngưng tụ toàn bộ khí lực đánh ra một chưởng, hung hăng đánh vào ngực nam tử.

Vừa rời ngực nam tử bị đau, tuy rằng đã uống thuốc nhưng thương thế cũng chưa khỏi hẳn, nơi đó hiện tại là nhược điểm lớn nhất của hắn, Trầm Ly Tuyết công kích, nam tử khẳng định sẽ tránh né, nàng liền có thể nhân cơ hội thoát ly khỏi kiềm chế của hắn.

Không nghĩ tới, nam tử đứng im không nhúc nhích, đôi mắt sắc bén của Trầm Ly Tuyết có chút híp lại, một chương kia của nàng, cư nhiên không khiến hắn di chuyển nửa phần...

Mùi từng hương như có như không quanh quẩn ở chóp mũi, Trầm Ly Tuyết đột nhiên ngẩng đầu, dung nhan tuấn mỹ của nam tử gần trong gang tấc, cùng nàng cách một khoảng cách chưa đến hai ly thước (2cm), trong đôi mắt màu đen rõ nét chiếu ra bóng dáng của nàng, hơi thở ấm áp của hắn phun lên mặt khiến nàng có chút ngứa ngáy khó chịu: “Nội lực của ngươi quá nhỏ yếu!”

Không phải nội lực của nàng quá yếu, mà là căn bản là không có! Trầm Ly Tuyết rất nhanh lui về phía sau vài bước, cùng nam tử kéo ra một khoảng cách, nàng đến từ hiện đại, căn bản không tu tập qua nội lực, so với nội lực thâm hậu của người cổ đại, nàng bị rơi vào thế hạ phong!

Nam tử tiến gần thêm một bước, bàn tay to thoảng dùng sức một chút, cổ tay của Trầm Ly Tuyết bị niết sinh đau, dùng sức giãy dụa, nhưng tay của nam tử giống như sinh trưởng ở trên cổ tay của nàng, vô luận nàng giãy dụa như thế nào cũng đều tránh không được.

Trầm Ly Tuyết tức giận trừng mắt nhìn nam tử: “Ta không có đắc tội ngươi đi!” Hắn làm gì chinh nàng ác như vậy!

“Ngươi vừa rồi niết cổ tay ta, cưỡng ép ta uống được!” Lời nói của Nam tử lạnh khốc giống như hàn băng mùa đông.

Không biết có phải do nhìn thấy lỗi của Trầm Ly Tuyết hay không, thời điểm nam tử nói những lời này, cổ tay nàng càng bị niết đau: “Ta là vì cứu ngươi, nếu ta không ép ngươi uống được, hiện tại ngươi làm sao có thể hảo hảo đứng ở nơi này!” Sớm biết hắn mang thù như vậy, nàng sẽ không cứu hắn, để mặc cho hắn ngồi ở chỗ này tự sinh tự diệt!

“Nếu không phải do ngươi đột nhiên xông vào quấy rầy, ta làm sao lại cần ngươi tới cứu!” Lời của nam tử từng chữ tựa như châu ngọc, không chút nào nhuợng bộ.

Trầm Ly Tuyết nói không lại hắn, đành phải lấy lui mà tiến: “Ngươi có thể cho ta đổi tay hay không?, tay trái của ta đã muốn không còn cảm giác, ta cũng không muốn biến thành người tàn phế!”

Trên cổ tay trắng nõn của Trầm Ly Tuyết hiện lên hai dấu tay xanh tím, bàn tay nhỏ bé cũng bởi vì máu không lưu thông mà biến sắc, ở chỗ sâu nhất trong đôi mắt màu đen của nam tử nhanh chóng xẹt qua một tia rồi rầm, bàn tay nắm chặt tay trái của Trầm Ly Tuyết cùng lúc buông lỏng ra.

Khỏe miệng Trầm Ly Tuyết khẽ giơ lên một tia cười quý dị, chùi thủ giấu trong tay áo trượt xuống tay phải, hung hăng chém vào cánh tay nam tử, đặt chủy thủ ở trong tay áo rất thuận tiện cho việc đánh lén.

Lưỡi đao sắc bén cắt qua ống tay áo nam tử, nam tử theo bản năng nhanh chóng buông lỏng tay, Trầm Ly Tuyết bắt ngay cơ hội, nắm lấy cái bàn bên cạnh ném vào nam tử, sau đó xoay người nhanh chóng chạy ra khỏi phòng; nam tử này võ công cao cường lại vô cùng thích mạng thù, lấy thực lực hiện tại của nàng căn bản không thể trêu vào nhưng lần tránh thì không thành vấn đề!

Trầm Ly Tuyết ra khỏi phòng, nhanh chóng chạy về phía trước, nghĩ tới tám tên sát thủ chết ở trong rừng cây, Trầm Ly Tuyết cười lạnh, có qua mà không có lại chính là thất lễ, Lôi thị đã tặng nàng tám tên sát thủ làm lễ vật, nàng dù thế nào cũng nên chuẩn bị một phần đại lễ đưa lại cho Lôi thị mới tốt, sắc trời vẫn còn sớm, nàng vẫn kịp trở về Tướng phủ tặng lễ vật!

Trầm Ly Tuyết rời đi, bạch y nam tử cũng không vội vàng đuổi theo, chỉ tao nhã tiêu sái rời khỏi căn nhà gỗ, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu lên thân thể hắn, vì hắn phủ lên một tầng sắc thái thần bí: “Ám vệ!”

“Chủ tử!” Trong nháy mắt, hai người hắc y nhân xuất hiện ở trước mặt nam tử, quỳ một gối xuống giọng điệu cung kính.

“Vừa rồi nữ tử kia chạy đi nơi nào ?” Khỏe miệng nam tử có chút giơ lên, ánh mắt màu đen sắc bén sâu không thấy đáy: giữa bọn họ còn chưa có tính

xong, hẳn làm sao có thể để cho nàng chạy thoát khỏi hắn dễ dàng như vậy.

Ám vệ chỉ chỉ phương hướng Trầm Ly Tuyết biến mất: “Hồi chủ tử, nàng đi bên kia!” Trước kia, sau mỗi lần chủ nhân phát bệnh, cảm xúc đều phi thường hưng bạo, nhưng hôm nay, tâm tình của hắn tựa hồ thực không tệ...

Nam tử nhìn sang rừng cây dày đặc, ở chỗ sâu nhất trong ánh mắt hiện lên một chút cân nhắc, đó là phương hướng trở lại kinh thành, nữ tử kia và hắn cùng đường: “Đuổi theo!”

Tám tên sát thủ toàn bộ đều đã chết, Trầm Ly Tuyết ở trong rừng cây thông suốt một đường nhanh chóng đi về phía trước, sau hai chén trà nhỏ nàng rời khỏi rừng cây, nơi này cách kinh thành khoảng bảy, tám mươi dặm, nếu nàng chạy, căn bản không kịp trở về cấp Lôi thị tặng lễ, nàng đang chuẩn bị ngăn đón một chiếc xe ngựa trở về kinh thành liền có một chiếc xe ngựa quen thuộc lọt vào ánh mắt.

“Xuân Hoa, người nói Trầm Ly Tuyết đã chết chưa?” Thu Nguyệt ngồi ở trên xe ngựa, lắc lư hai cái chân ngắn, nhàn nhả cắn hạt dưa.

“Hắn là đã chết rồi, sát thủ này lợi hại như vậy, Trầm Ly Tuyết bị đuổi theo, làm sao có thể còn sống!” Xuân Hoa nhẹ nhàng dựa vào xe ngựa, nhắm chán ngáp dài, ánh mắt xinh đẹp lóe lên từng trận buồn ngủ.

“Sát thủ này cũng thật là, như thế nào còn chưa đem thi thể của Trầm Ly Tuyết tới, chúng ta cũng tốt trở về báo cáo kết quả nhiệm vụ...”

“Đúng vậy!” Thu Nguyệt phun vỏ hạt dưa ra, oán hận nói: “Lại trì hoãn nữa, sinh thần của phu nhân sẽ kết thúc, phần tiền thưởng của hai chúng ta thế nào còn lấy được...”

Xuân Hoa thờ dãi, ánh mắt đột nhiên sáng ngời: “Trì hoãn một chút cũng không sao, chúng ta có thể hạ trên mặt Trầm Ly Tuyết thêm vài đao, làm cho thể thể thâm thâm, hoàn toàn thay đổi, phu nhân cao hứng, khẳng định sẽ cho hai chúng ta gấp đôi tiền thưởng...”

“Hai người các người hy vọng ta chết như vậy!”

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang vọng bên tai, Xuân Hoa, Thu Nguyệt đột nhiên chấn động, khó có thể tin chậm rãi quay đầu nhìn lại, nháy mắt sắc mặt trắng bệch...

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bạch Y Tiểu Mỹ Nhân.

“Trầm... Trầm Ly Tuyết...” Trầm Ly Tuyết từ dưới ánh mặt trời đi ra, bóng dáng mảnh mai, làn váy phiêu dật, xinh đẹp động lòng người, trong ánh mắt màu đen lóe ra ý cười lạnh lùng khiến cho Xuân Hoa và Thu Nguyệt khiếp sợ nói không ra lời:

Nàng không có khả năng bị tám tên sát thủ vây giết mà vẫn có thể bình an còn sống, nhất định là do nàng chạy quá nhanh đám sát thủ không đuổi theo kịp, nhất định là như vậy ...

Tự mình an ủi, ánh mắt Xuân Hoa, Thu Nguyệt lo lắng liên tục nhìn về phía sau Trầm Ly Tuyết.

“Đừng nhìn nữa , tám tên sát thủ đều đã chết, bọn họ không có khả năng xuất hiện!” Lời nói lạnh lùng của Trầm Ly Tuyết giống như ma âm khiến Xuân Hoa, Thu Nguyệt toàn thân run rẩy: nàng cư nhiên giết chết tám tên cao thủ, này cũng quá không thể tin nổi .

“Trầm Ly Tuyết, người đừng đắc ý quá sớm, tám tên sát thủ kia chỉ là bắt đầu mà thôi!” Xuân Hoa là đại nha hoàn của Lôi thị, nàng từng gặp qua rất nhiều tràng diện, sau vài giây ngắn ngủi kinh ngạc lại nhanh chóng trấn định xuống dưới, trên gương mặt thanh tú hiện lên tươi cười quý dị, bàn tay trắng nõn hung hăng vỗ vào cửa xe, một đạo tín hiệu bay lên trời nổ tung, khói vàng dày đặc xông thẳng lên trời trời.

“Àm, âm!” Trong nháy mắt bốn phía trống rỗng xông ra rất nhiều nam tử đem Trầm Ly Tuyết bao vây, cầm đầu là một người thân thể mập mạp, vẻ mặt hung dữ, trong đôi mắt nhỏ như hạt đậu phát ra sát khí, trên người mặc da hổ, da hổ ly biện làm áo khoác ngoài, bên hông đeo một đeo một sợi dây thừng thô to, thoạt nhìn giống như thổ phỉ chiếm núi xưng vương.

Bức tường người thật dày, kín không kẽ hở, muốn lao ra ngoài so với đi lên trời còn khó hơn, Trầm Ly Tuyết nhũn mảy, Lôi thị quả nhiên có để lại hậu chiêu!

“Chắc chắn, cô nương này trưởng thành thật xinh đẹp, so với đầu bài của Di Hồng Lâu còn muốn đẹp hơn...” Tên cầm đầu dùng sức xoa xoa bàn tay, háo sắc nhìn chằm chằm Trầm Ly Tuyết, vẻ mặt dâm loạn, tươi cười dâm dăng: đáng người mảnh khảnh, trước mắt sau vênh, thân thể nhỏ nhỏ khẳng định sẽ vừa mềm vừa nhuyễn, nếu có thể đặt ở dưới thân hung hăng chà đạp một phen...

“Đại đương gia, mỹ nhân tùy lúc có thể thấy được, nhưng mệnh chỉ có một cái!” Nếu là lúc bình thường, Xuân Hoa rất thích nhìn thấy Trầm Ly Tuyết bị một đồng nam nhân vừa già vừa xấu hung hăng chà đạp, nhưng chuyện Trầm Ly Tuyết giết chết tám tên cao thủ khiến cho lòng nàng sinh sợ hãi, nàng

không dám tiếp tục trì hoãn thời gian, phải mau chóng giết Trầm Ly Tuyết, để tránh đêm dài lắm mộng.

“Hiểu được, hiểu được!” Tên cầm đầu cười gượng liên tục gật đầu, tuy nói là chết dưới hoa mầu đơn thành quỷ cũng phong lưu, nhưng hắn vẫn muốn sống lâu vài năm nên không dám đắc tội cô chủ có lai lịch rất lớn kia: “Giết cô nương này, thưởng trăm lượng bạc!”

“Rống!” Nghe thấy bạc, đám thổ phi hưng phấn đồ bùng mắ, cầm theo đao kiếm, giống như thủy triều nhanh chóng đâm tới Trầm Ly Tuyết.

Trầm Ly Tuyết đứng yên không nhúc nhích, nhìn đám thổ phi càng lúc càng gần, khoe miệng khe giờ lên một độ cong xinh đẹp, đột nhiên nàng nghiêng mắt nhìn Xuân Hoa đang vui sướng khi người khác gặp họa, ánh mắt nàng đột nhiên bắn ra sát khí sắc bén, một giây tiếp theo, Trầm Ly Tuyết quỷ dị biến mất ở trong tầm mắt của Xuân Hoa.

Trầm Ly Tuyết đâu? Xuân Hoa kinh hãi, mí mắt kịch liệt nhảy lên, một đao tay áo màu lam xuất hiện ở khoe mắt, Xuân Hoa đột nhiên nghiêng mắt, dung nhan xinh đẹp của Trầm Ly Tuyết ánh vào mí mắt, khoe miệng có chút giờ lên, cười quỷ dị: “Xuân Hoa, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi!”

Hung hăng đánh một chưởng tới trước ngực Xuân Hoa, Xuân Hoa bị đánh bay ra ngoài, không nghiêng không lệch vừa vắn ụng vào mũi kiếm của đám thổ phi. Một lưỡi kiếm sắc bén đâm vào trước ngực Xuân Hoa, trong nháy mắt y phục nhiễm một tầng máu đỏ tươi...

“Còn có ngươi, Thu Nguyệt!” Trầm Ly Tuyết lại đánh qua một chưởng, Thu Nguyệt cũng bị mũi kiếm của bọn thổ phi đâm chết !

Bọn họ cư nhiên đem sủ giả cố chủ phái tới giết chết, xông đại họa! Đám thổ phi dừng bước, ngờ ngác nhìn hai cổ thi thể treo trên mũi kiếm, không biết phải làm sao!

Trầm Ly Tuyết lạnh lùng cười, thả người nhảy lên khoái mã, chủy thủ sắc bén nhanh chóng chém đứt sợi dây thừng nối với xe ngựa: thổ phi số lượng rất đông, với thực lực hiện tại của nàng, căn bản không thể ứng phó được, nếu như cứ rần đánh liên chỉ có thể bị giết.

Huống chi, Trầm Ly Tuyết còn phải nhanh chóng chạy về Tướng phủ cấp Lôi thị đưa đại lễ, cũng không rảnh cùng đám thổ phi này chơi đùa, đối phó với Lôi thị chủ mưu phía sau màn xong lại đến giáo huấn đám tiểu nhân vật này cũng không muộn!

Trầm Ly Tuyết đang muốn cưỡi ngựa rời đi, cổ tay lại đột nhiên bị người gấ gao chế trụ, thân thể mảnh khảnh bị túm lấy hung hăng kéo từ trên ngựa xuống.

Lảo đảo vài bước mới có thể đứng vững, đập vào mắt nàng là một ống tay áo màu trắng, còn có chút mùi từng hương như cỏ như không quanh quẩn, Trầm Ly Tuyết tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, hấn thật đứng là âm hồn không tiêu tan!

Xoay người, Trầm Ly Tuyết tức giận trừng mắt nhìn nam tử trẻ tuổi trước mặt, trong ánh mắt ánh lên lửa giận thiêu đốt: “Ngươi và thổ phi là đồng bọn ?” Nam tử này tôn quý, cao ngạo như thần tiên, tuyệt đối không sẽ không cùng đám thổ phi đáng khinh đó làm bằng hữu nhưng nam tử này phá hủy kế hoạch chạy trốn của nàng khiến nàng bị chọc tức!

“Không phải!” Về mặt bạch y nam tử lạnh lùng, không nói nửa chữ vô nghĩa!

“Vậy tại sao ngươi kéo ta xuống ngựa?” Trầm Ly Tuyết nổi giận đùng đùng, hấn không nhìn thấy cường đạo đang đuổi giết nàng sao?

“Chúng ta còn chưa có tính toán xong!” Nhìn Trầm Ly Tuyết đang nổi giận đùng đùng, ở chỗ sâu nhất trong ánh mắt nam tử tựa hồ hiện lên một tia ý cười gian trá!

Trầm Ly Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi: thật sự là quỷ hẹp hòi thích mang thù!

“Núi này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu từ nay về sau muốn đi qua thì phải lưu lại tiền bạc!” Kèm với lời nói đánh cướp tiêu chuẩn, đám cường đạo nhanh chóng tiến lên, đem Trầm Ly Tuyết, nam tử trẻ tuổi vây ở bên trong.

“Không thể tưởng được ở Thanh Diễm Quốc lại có người dám đánh cướp chúng ta!” Một nam tử anh tuấn khoảng hai mươi tuổi, mặc thanh y từ phía sau nam tử bạch y đi ra, ánh mắt trêu tức nhìn đám thổ phi, giọng điệu vắn đạm phong khinh, hiển nhiên không đem đám thổ phi để vào mắt.

“Tiểu mỹ nhân, theo ta trở về son trại làm áp trại phu nhân của ta, nhất định sẽ khiến ngươi ăn ngon, mặc đẹp ...” Thổ phi thủ lĩnh ánh mắt háo sắc nhìn chằm chằm đám người Trầm Ly Tuyết, Trầm Ly Tuyết là người cố chủ của hấn muốn giết, hấn cho dù thích đẹp cũng không dám lưu lại Trầm Ly Tuyết, cho nên tự nhiên tiểu mỹ nhân trong miệng hấn không phải là Trầm Ly Tuyết.

“A, tiểu hạt tiêu, có người coi trọng ngươi !” Trong lời nói từ tính của thanh y nam tử tràn đầy trêu tức.

“Coi trọng ta!” Một hồng y nữ tử khoảng mười lăm sáu tuổi đi đến bên cạnh Trầm Ly Tuyết, chiếc roi trong tay ‘ba’ một tiếng, đá bụi bay đầy trời, hung tợn uy hiếp : “Nếu bọn họ dám động thủ, đến một người ta giết một người!”

Trong bốn người, trừ bỏ Trầm Ly Tuyết, chỉ có hồng y nữ tử là nữ tử duy nhất, tiểu mỹ nhân trong miệng thổ phi tự nhiên là chỉ nàng !

“Ai thích người đàn bà chanh chua này!” Thổ phi thủ lĩnh trừng mắt nhìn hồng y nữ tử liếc mắt một cái, ánh mắt chuyển hướng nhìn sang người bên cạnh Trầm Ly Tuyết, trong đôi mắt hạt đậu, sắc quang hiện lên lóng lánh: “Tiểu mỹ nhân ta nói là người mặc bạch y kia!”

Hồng y nữ tử: “...”

Thanh y nam tử: “...”

Trầm Ly Tuyết nhìn quanh khắp mọi nơi, ở đây có gần trăm người, mặc không ít y phục màu sắc khác nhau, nhưng mặc y phục màu trắng tựa hồ chỉ có quý hạp hời thích mang thù đang đứng ở bên cạnh chính mình a...

Thanh y nam tử và hồng y nữ tử nhìn sang gương mặt đã biến đen của bạch y nam tử, âm thầm vì thổ phỉ thù lĩnh bi ai, người này thật đáng thương!

Trên trán Trầm Ly Tuyết ngưng tụ mồ hôi lạnh, quý hạp hời thật sự là tuần mỹ vô trù, nhưng hân thanh hoa, lãnh khốc, bá khí giống như thần tiên nơi nào có nửa điểm giống nữ nhân, thổ phỉ thù lĩnh kia, ánh mắt bị hồng rồi sao?...

Thổ phỉ thù lĩnh ánh mắt háo sắc nhìn bạch y nam tử: “Tiểu mỹ nhân, đừng tưởng rằng ngươi mặc nam trang, đại gia ta liền không nhìn ra ngươi là nữ nhân già trang, ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Rốt Cuộc Hắn Là Ai ?

Bạch y nam tử không nói gì, ánh mắt màu đen sâu thẳm như hồ nước làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ trong lòng hắn, khí tức lãnh khốc trong nháy mắt đem không khí chung quanh đóng băng, lãnh ý không giới hạn nhanh chóng lan ra bốn phía!

Thanh y nam tử cùng hồng y nữ tử không dấu vết lặng lẽ lui về phía sau, bạch y nam tử tức giận, bọn họ không muốn bị liên lụy, nên cách càng xa càng tốt, đại nạn giáng xuống nhưng thổ phỉ thù lĩnh vẫn không tự biết, đôi mắt hạt đậu háo sắc nhìn chăm chăm bạch y nam tử, mở miệng nói không ngừng:

“Tiểu mỹ nhân, ca ca ta đã ngủ qua các đại thanh lâu kỹ viện lớn nhất kinh thành, công phu trên giường có thể nói đệ nhất, chỉ cần mỹ nhân theo ta, ta cam đoan sẽ khiến mỹ nhân hàng đêm vui vẻ đến quên cả trời đất, dục tiên dục tử...”

“Àm!” bạch y nam tử đột nhiên xuất chiêu, thổ phỉ thù lĩnh đang cười to trong nháy mắt bay ngược ra ngoài, thân thể mập mập hung hăng đập vào ngọn núi nhỏ xa xa, đem sườn núi đập vỡ, gân mạch toàn thân bị đứt đoạn, xương cốt cũng bị vỡ nát, tư thế đang cười to vẫn được duy trì khảm vào trong sườn núi trở thành một bức họa vĩnh viễn, muốn mọc ra cũng mọc không được !

Thủ lĩnh bị người dùng một chiêu chụp vào trong núi, đoạn khí bỏ mình, đám thổ phỉ kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm nửa ngày không lấy lại tinh thần.

Nhìn sang nam tử sắc mặt tối đen, khoe miệng Trầm Ly Tuyết khẽ giơ lên một độ cong xinh đẹp, thổ phỉ là thô nhân nhưng cũng là sắc quý, lời nói lại thập phần đáng khinh hạ lưu, hân thanh hoa, cao quý như vậy, không nghe được nhất chính là lời nói dơ bẩn như thế, có thể chịu được đến bây giờ mới ra tay đã là không dễ dàng...

“A!” Cổ tay đột nhiên kịch liệt đau nhức, Trầm Ly Tuyết hô lên, hung hăng trừng mắt nhìn bạch y nam tử: “Ngươi muốn làm gì?” Ngón tay nam tử nắm chặt cổ tay nàng, không nghiêng không lệch niết đứng chỗ đầu tay xanh tím lúc trước, tay trái nàng tê dại đã muốn không còn cảm giác .

“Không cần thận, tay dùng sức !” Bạch y nam tử nói nhẹ nhàng băng quơ, trong ánh mắt thâm thúy ẩn ẩn hiện lên ý cười.

Trầm Ly Tuyết âm thầm tranh cãi, hắn không phải không cần thận, rõ ràng chính là cố ý, nàng chỉ là lặng lẽ vui sướng khi người khác gặp họa một chút, hắn liền chính nàng như vậy, thật sự là quý hạp hời: “Này, ngươi...”

“Muốn để ta đổi tay niết cổ tay phải của ngươi sau đó ngươi lại dùng chủy thủ này đánh lên ta sao?” Bàn tay to thon dài của nam tử mở ra, trong lòng bàn tay một thanh chủy thủ tinh xảo lộ ra, dưới chuôi còn có một chút ánh sáng màu đỏ lóe lên.

Nhìn sang tay phải của chính mình trống không, Trầm Ly Tuyết lại tự mình tranh cãi, chủy thủ của mình bị hắn lấy đi khi nào? Bất quá, vừa rồi trong nháy mắt nàng thật đúng là tính toán như vậy, nhưng nghĩ đến đối phương có ba người, nàng lại cải biến kế hoạch.

“Cùng một phương pháp, ta khinh thường dùng lần thứ hai!” Trầm Ly Tuyết cãi lại, cầm lấy ngón tay nam tử dùng sức đẩy ra: “Ngươi còn tiếp tục niết như vậy, cánh tay của ta thật sự sẽ bị tàn phế, ta bất quá chỉ là cưỡng ép ngươi uống được mà thôi, ngươi có tức giận cũng không thể phế đi một cánh tay của ta...”

Nam tử nắm chặt cổ tay Trầm Ly Tuyết, mặc cho nàng làm thế nào cũng không nhúc nhích, hồng y nữ tử kinh ngạc há to miệng không ngừng chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, thần lãnh diện (thần mặt lạnh) chẳng những kéo tay nữ tử mà còn nắm chặt không buông, nàng nhìn lầm rồi đi, nhìn lầm rồi đi, nhìn lầm rồi đi...

“Đừng nháy mắt nữa, ngươi không nhìn lầm.” Trong ánh mắt thanh y nam tử tràn đầy trêu tức: Thần lãnh diện vẫn luôn không gần nữ sắc nhưng lại đối với nữ tử này... không giống người thường a, bất quá, dung mạo của cô nương kia rất quen thuộc, có phải hắn đã gặp qua ở nơi nào rồi hay không?

“Ngươi muốn thế nào mới bằng lòng buông tay?” Trầm Ly Tuyết cố nén tức giận, tận lực sử dụng thanh âm chính mình nghe qua bình thường nhất: tay của nam tử này tựa như sinh trường ở trên cổ tay Trầm Ly Tuyết, mặc nàng làm thế nào cũng đều không nhúc nhích, bắt đắc dĩ nàng đành phải thỏa hiệp!

“Chỉ cần ngươi có thể khiến cho tay của ta buông ra khỏi cổ tay của ngươi, nợ nần giữa chúng ta liền có thể xóa bỏ!” Bạch y nam tử thân nhiên trả lời, tròng mắt tối đen sâu không thấy đáy.

Ánh mắt Trầm Ly Tuyết xoay chuyển, chuyện này, nói dễ không dễ, nói khó cũng không khó, sức lực của nàng kém nam tử rất nhiều, dùng sức không được, vậy chỉ có dùng trí: “Công tử, đối đầu kẻ địch mạnh, ân oán cá nhân giữa chúng ta trước nên để sang một bên, ngược lại nên nghĩ cách đối phó với đám thổ phi này đi, ngươi giết thủ lĩnh của bọn họ, bọn họ là sẽ không từ bỏ ý đồ!”

Gần trăm người thổ phi, đối phó bốn người với bốn người bọn họ, nếu thực sự động thủ, thật có chút phiền phức...

“Thổ phi tụ tập giết người, quấy nhiễu dân chúng, chiếu theo luật pháp Thanh Diễm Quốc, lập tức xử trảm!” Bạch y nam tử vừa dứt lời, bốn phía trống rỗng xuất hiện mười tên hắc y nhân trong tay cầm trường kiếm vọt vào đám thổ phi.

Không có thanh âm binh khí ma sát kịch liệt, không có tiếng kêu la vang trời, mười tên hắc y nhân tựa như vào chỗ không người tùy ý huy động trường kiếm trong tay, kiếm quang đi qua nơi nào, nơi đó sẽ có một tên thổ phi ngã xuống, mùi máu tươi nhân nhật quanh quẩn trong không khí làm cho người ta cảm thấy phát lạnh.

Trầm Ly Tuyết nhìn nhìn bạch y nam tử, tròng mắt màu đen sâu không thấy đáy, nàng vốn muốn khơi mào thổ phi và bọn họ đánh nhau, thừa dịp hỗn loạn thoát khỏi hắc y, lại không nghĩ tới hắc y chỉ nhẹ nhàng nói một câu, không chỉ có làm cho gần trăm thổ phi biến mất mà còn bóp chết kế hoạch của nàng từ trong trứng nước, thật sự là vừa thông minh vừa đáng giận!

Hắc y nhân võ công vô cùng cao, vậy bạch y nam tử là chủ nhân của bọn họ hẳn là cũng không phải người thường, rốt cuộc hẳn là ai?

“Đừng giết sạch, lưu lại một người sống...” Nhẹ giọng nhắc nhở, Trầm Ly Tuyết nhanh chóng đi về phía trước nhưng mới vừa đi được một bước nàng đã bị bạch y nam tử kéo lại: “Ngươi muốn làm gì?”

“Bắt lại người sống, hỏi một chút chủ mưu phía sau màn!” Kỳ thật Trầm Ly Tuyết là muốn thừa dịp nam tử lơ lửng thoát khỏi hắc y, không nghĩ tới nhãn lực của hắn rất tốt nhìn thấu kế sách của nàng.

“Bùm!” Một tên thổ phi bị đá đến trước mặt Trầm Ly Tuyết, mặt mũi bầm dập, hoàn toàn thay đổi.

Đón nhận ánh mắt nghi hoặc của Trầm Ly Tuyết, hồng y nữ tử ho nhẹ vài tiếng: “Đây là nhị đương gia của đám thổ phi!”

“Ai mua các ngươi giết ta?” Trầm Ly Tuyết biết chủ mưu phía sau màn là Lôi thị nhưng nàng lại không có bằng chứng, có nói người khác cũng sẽ không tin tưởng, nàng cần chính là chứng cứ xác thực.

“Tiểu nhân cũng không biết... Là một nam tử mặc áo choàng màu đen... Nhìn không rõ tướng mạo... Hắn đưa cho chúng tiểu nhân hai ngàn lượng bạc... Mua tính mệnh của ngươi...” Thổ phi nom nớp lo sợ trả lời, thân thể đều đang run rẩy.

Trầm Ly Tuyết nhíu mày suy nghĩ, người mua ngục trang sau đó mới tới sơn trại, có thể thấy được người này vô cùng cẩn thận, người bên cạnh Lôi thị quả nhiên không có nhân vật đơn giản!

Ánh nắng mặt trời chiếu lên trên người ẩm ướt thoải mái, thời gian đã không còn sớm, Trầm Ly Tuyết ánh mắt phát lạnh, nhanh chóng đoạt lấy chủy thủ trong tay nam tử, hung hăng đâm xuống cổ tay hắn.

Chủy thủ cách cổ tay nam tử một cm thì dừng lại, cổ tay tay phải Trầm Ly Tuyết nắm chủy bị nam tử gắt gao kiềm chết, trong tròng mắt màu đen sẫm ngăm mãnh liệt nổi lên: “Ngươi muốn chém đứt tay của ta?”

“Ngươi buông tay, ta sẽ không chém!” Các loại kế sách đều không thể thực hiện được, Trầm Ly Tuyết đành phải mạnh bạo, nàng không muốn thương tổn nam tử này thậm chí chỉ muốn dọa唬 hắn, cho dù nam tử không ngăn cản, nàng cũng sẽ không chém đứt tay hắn.

“Ta còn có chuyện rất quan trọng cần phải làm, không rảnh cùng ngươi tiêu phí thời gian!” Trầm Ly Tuyết mới tới kinh thành, đối với người và chuyện tình ở đây cũng không quá quen thuộc, Lôi thị lúc nào cũng tính kế nàng, nàng không thể không cẩn thận, bạch y nam tử trước mặt thân phận thần bí, nàng không dám dễ dàng hướng hắn lộ ra chính mình là đại tiểu thư Tướng phủ, vạn nhất hắn và Lôi thị có quan hệ, nàng nhất định sẽ phải chết!

Nam tử nhìn sang cổ tay trắng nõn của Trầm Ly Tuyết nói: “Vì sao không chém đứt tay ngươi?”

“Là ngươi nắm chặt tay ta không buông cũng không phải là ta nắm chặt tay ngươi, dựa vào cái gì mà chém tay của ta?” Trầm Ly Tuyết tức giận trả lời, nàng không sai nên đương nhiên sẽ không tự mình hại mình!

“Kia thật sự là đáng tiếc, ta vừa không muốn buông tay, cũng không muốn bị tàn phế!” Bạch y nam tử nhìn Trầm Ly Tuyết, khóe miệng ản ản giờ lên.

“Kia cũng không phải do ngươi quyết định!” Trầm Ly Tuyết cười quỷ dị, tay phải đột nhiên xoay tròn, xảo diệu giãy ra khỏi kiềm chế của nam tử, chủy thủ sắc bén cắt qua ống tay áo của nam tử, nhiều điểm vết máu nhiễm lên y phục.

Trầm Ly Tuyết sùng sốt, nàng thậm chí chỉ muốn ra khỏi nam tử, không nghĩ tới lại dùng hơi quá sức ...

Nam tử nhìn miệng vết thương không nói được một lời, tròng mắt màu đen sâu không thấy đáy, bốn phía yên tĩnh làm người ta hít thở không thông, không khí quý dị nhanh chóng lan tràn ra giống như sắp nổi lên một trận mưa to gió lớn.

Hồng y nữ tử đồng tình nhìn Trầm Ly Tuyết, ai, nàng làm lãnh diễn thần bị thương, sắp phải gặp xui xẻo !

Ở trong ánh mắt ánh mắt run sợ của mọi người, nam tử nhìn Trầm Ly Tuyết thần nhiên phun ra vài âm tiết khiến người ta khó có thể tin được: “Người đi đi!”

A! Hồng y nữ tử mắt hạnh tròn lên: Lãnh diễn thần không trừng phạt nàng còn muốn thả nàng rồi đi, là nàng nghe lầm đi, nghe lầm đi!

Trầm Ly Tuyết cũng là sững sốt, lúc trước chính mình cường ép hắn uống dược, hắn hẹp hòi đuổi theo chính mình không tha, nay, chính mình làm hắn bị thương, hắn cư nhiên lại không mang thù?

“... Trầm Ly Tuyết... Trầm Ly Tuyết...” Rất xa, một con khoái mã nhanh chóng chạy qua, mang theo một đường cát bụi thổi tới.

“Nam Cung Khiếu!” Khoái mã chạy tới gần, Trầm Ly Tuyết thấy rõ mã người phía trên, Nam Cung Khiếu một thân cẩm y phong trần mệt mỏi, ánh mắt tà mị tràn ngập lo lắng, xoay người xuống ngựa, không nhìn hoàn cảnh bốn phía bước nhanh đi đến trước mặt Trầm Ly Tuyết cao thấp đánh giá: “Người không sao chứ?”

“Không có việc gì, người làm sao có thể tới nơi này?” Lúc này, Nam Cung Khiếu hẳn là nên ở Tướng phủ tham gia sinh thần của Lôi thị mới đúng.

Trầm Ly Tuyết bình yên vô sự, Nam Cung Khiếu nhẹ nhàng thở ra, trái tim treo cao nháy mắt thả xuống dưới, không chút để ý nói: “Ta ở trong kinh thấy thành nhân chán nên mới đi ngoài một chút!”

Ánh mắt nhìn đến bạch y nam tử bên cạnh Trầm Ly Tuyết, Nam Cung Khiếu đột nhiên sững sốt...

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Ai Đưa Nàng Hồi Kinh?

“An Quận vương, ba năm không gặp, biệt lai vô dạng!” Nhìn đồng tử thi nằm đầy trên mặt đất, ánh mắt Nam Cung Khiếu tà mị băng lãnh lưu chuyển, chính mình đã tới chậm từng bước, là An Quận vương đã cứu Trầm Ly Tuyết.

“Xem thần sắc của Nam Cung thế tử, ở kinh thành trôi qua rất không sai!” An Quận vương thanh hoa, tôn quý, giống như thần tiên, đôi đồng tử tối đen sâu thẳm giống như thủy đàm!

An Quận vương và Nam Cung Khiếu rõ ràng đang khách sáo ân cần hỏi thăm nhưng trong lời nói lại đối chọi gay gắt không chút nào nhu nhặn, giống như một hồi chiến tranh không có khói thuốc súng, mặt ngoài nhìn như bình tĩnh vô ba kì thực là đang sóng ngầm mãnh liệt...

Trầm Ly Tuyết nhìn về phía bạch y nam tử, thì ra hẳn chính là An Quận vương, lãnh khốc, bá khí, thanh hoa, tôn quý là nhân trung chi long thế gian hiếm có, khó trách Trầm Doanh Tuyết lại ái mộ hắn như vậy, không tiếc thiết đặt cạm bẫy tính kế chính mình.

“Nam Cung Khiếu, một mình ngươi đến sao?” Trầm Ly Tuyết vừa mới nhận thức An Quận vương, đối với hắn nàng không hiểu biết, so sánh với nhau, nàng tin nhiệm Nam Cung Khiếu nhiều hơn một chút.

“Đúng vậy!” Biết được Trầm Ly Tuyết đến Lạc Diệp Tự, Nam Cung Khiếu liền ra roi thúc ngựa chạy tới đây cũng không có thời gian triệu tập nhân thủ, huống chi, với võ công của hắn, ở dưới tầng này giám sát thủ cứu đi Trầm Ly Tuyết là chuyện rất dễ dàng, cũng không cần người khác hỗ trợ.

“Ta có chuyện muốn nhờ ngươi tương trợ, nhưng chỉ có một mình ngươi, không quá đủ dùng...” Trầm Ly Tuyết nhẹ nhàng thở dài, kế hoạch của nàng cần nhiều người phối hợp mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất!

“Chuyện gì?” Trầm Ly Tuyết ném cho An Quận vương một ánh mắt, chuyển hướng xin nhờ hắn giúp đỡ, Nam Cung Khiếu tâm tình tốt, ánh mắt khiêu khích liên tục nhìn về phía An Quận vương!

Ánh mắt An Quận vương sâu thẳm nhìn về phương xa, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Hôm nay là sinh thần của kẻ mẫu nhà ta, ta muốn đưa tặng nàng một phần đại lễ!” Trầm Ly Tuyết ôn nhu cười khẽ, trong tươi cười lộ ra quý dị không nói nên lời: lần đầu tiên đụng tới sinh thần của kẻ mẫu, nàng làm nữ nhi, đương nhiên là muốn đưa một phần đại lễ bày tỏ tâm ý của mình!

“Người là thiên kim của Tướng phủ?” An Quận vương bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt thâm thúy, quý tộc kinh thành xuất môn đều là ngồi trong xe ngựa, trên xe ngựa đều khắc dấu hiệu của các phủ, xe ngựa cách đó năm thước có dấu hiệu của Tướng phủ.

“Ừm!” Trầm Ly Tuyết gật gù đầu, chuyện này nàng không tính che giấu.

“Tại sao ta không nghe nói qua tên của ngươi?” Ba năm trước An Quận vương rời khỏi kinh thành đi tới biên quan, đối với chuyện trong phủ Thừa Tướng ít nhiều hẳn cũng biết một chút nhưng Trầm Ly Tuyết, cái tên này, hẳn thật sự là lần đầu tiên nghe thấy.

“Ta là nữ nhi nguyên phối của Lâm Thanh Trúc, lớn lên ở Thanh Châu, ta mới đến kinh thành nên An Quận vương tự nhiên là chưa từng nghe qua tên của ta...” Trầm Ly Tuyết nhẹ nhàng cười cười, nàng trở về Tướng phủ nửa tháng. Lôi thị liền hạ lệnh cấm, đối với bên ngoài vẫn che giấu, kinh thành không có mấy người biết đến sự tồn tại của nàng huống chi là An Quận vương ở tận biên quan xa xôi.

Nữ nhi của Lâm Thanh Trúc! Trong ánh mắt sâu thẳm của An Quận vương hiện lên một tia cảm xúc không rõ, tất cả mọi người trong kinh thành đều cho rằng Lâm Thanh Trúc và nữ nhi của nàng đều đã chết trong biển lửa mười lăm năm về trước.

Hồng y nữ tử nhìn sang Trầm Ly Tuyết, ánh mắt khiếp sợ không nói ra lời: “Ngươi... Ngươi còn sống... Đường... Đường huynh, nàng... Nàng là vị hôn thê của ngươi...”

An Quận vương không nói, ánh mắt thâm thúy lợi hại nhìn về phía phía chân trời, trong đôi mắt màu đen hiện lên một tia ám quang, độ ám chung quanh giống như giảm xuống trong nháy mắt!

Trầm Ly Tuyết vẫn là vẻ mặt thản nhiên, không cho là đúng!

Hồng y nữ tử âm thầm kinh ngạc, vị hôn thê, hôn phu gần ngay trước mắt nhưng đường huynh và Trầm Ly Tuyết lại đều làm như không nhìn thấy, bọn họ đang suy nghĩ cái gì?

Nhìn sắc trời, Nam Cung Khiếu đang muốn nhắc nhở Trầm Ly Tuyết thời gian không còn sớm nhưng An Quận vương cư nhiên lại giành trước hẳn một bước mở miệng: “Ngươi chuẩn bị đưa lễ vật gì cho thừa tướng phu nhân?”

An Quận vương là người trong hoàng thất, chính thể, thiếp thất, đích tử (con trai trưởng) thứ nữ tranh đấu lẫn nhau, hẳn đều hiểu rất rõ, chỉ là đi chùa cầu một cái tượng phật, đã bị người ta đuổi giết thành như vậy, không cần nghĩ cũng biết, Trầm Ly Tuyết và kẻ mẫu quan hệ không quá tốt.

Ngoại trừ đồng tử thi trên mặt đất, ở nơi này chỉ có An Quận vương, Nam Cung Khiếu, Trầm Ly Tuyết, Đông Phương Ngọc Nhi và năm người thanh y nam tử, Trầm Ly Tuyết cũng không sợ sự tình bị tiết lộ, nàng cười khẽ đem kế hoạch của chính mình nói qua một lần, Đông Phương Ngọc Nhi nghe xong liền tròn mắt há hốc mồm, Nam Cung Khiếu và thanh y nam tử khác miệng run rẩy, duy chỉ có ánh mắt An Quận vương vẫn sâu không thấy đáy như trước, hạ mí mắt xuống, trầm giọng phân phó: “Lâm tướng quân, chuyện tặng lễ vật liền giao cho ngươi!”

“Mặt tướng tuân mệnh!” Thanh y nam tử nhìn Trầm Ly Tuyết một cái thật sâu, cung kính trả lời sau đó nhanh chóng lĩnh mệnh rời đi.

“Đa tạ An Quận vương!” Trầm Ly Tuyết lễ phép nói lời cảm tạ, An Quận vương giúp nàng chiếu cố đã vượt ra ngoài dự liệu của nàng.

Sự tình Trầm Ly Tuyết hướng Nam Cung Khiếu xin giúp đỡ bị An Quận vương lệnh người đi làm, trong lòng Nam Cung Khiếu rất không thoải mái, khoe môi giật giật lại một câu cũng không nói chỉ âm thầm buồn bực, chính mình như thế nào lại không mang nhiều người tới nơi này, còn có An Quận vương một mình hồi kinh liền tốt, mang theo nhiều người trở về như vậy làm cái gì...

Bầu trời trong xanh, mặt trời tựa như lửa đỏ, thời gian đã không còn sớm, không thể lại tiếp tục trì hoãn, Trầm Ly Tuyết bước nhanh đi tới chỗ con ngựa của Tướng phủ, chỗ dây thừng kết nối giữa xe ngựa và ngựa đã sớm bị Trầm Ly Tuyết chém đứt nhưng con ngựa kia lại không chạy đi chỉ đứng trên mặt đất gặm cỏ non.

“Trầm Ly Tuyết, ngươi muốn cưỡi ngựa trở về?” Nam Cung Khiếu có chút giật mình, từ Thanh Châu đến kinh thành, Trầm Ly Tuyết vẫn luôn ngồi trong xe ngựa, hẳn chưa bao giờ thấy nàng cưỡi ngựa qua.

“Trước kia từng học qua cưỡi ngựa, bất quá đã thật lâu không cưỡi!” Thuật cưỡi ngựa Trầm Ly Tuyết học ở hiện đại cũng không phải quá tinh thông, nhưng vì sớm trở lại Tướng phủ, nàng liền không lo được nhiều như vậy.

Dắt con ngựa, Trầm Ly Tuyết từ trong xe ngựa lấy ra bức phật tượng ở Lạc Diệp Tự, phật tượng đã bị Xuân Hoa đập nát, không thể tiếp tục dùng, Trầm Ly Tuyết âm thầm thờ dài, đến Tướng Quốc Tự cầu một pho tượng khác thôi...

Đang chuẩn bị lên ngựa, con ngựa đột nhiên gơ cao hai chân trước, hí dài một tiếng tránh thoát Trầm Ly Tuyết nhanh chóng chạy đi xa, vó ngựa đập bốn phía báo hiệu bất ổn, cát bụi bay khắp nơi.

Sự tình phát sinh quá nhanh, rất đột nhiên, chờ mọi người phản ứng lại, con ngựa đã muốn biến thành một chấm đen nhỏ.

Trầm Ly Tuyết khẽ xoa cánh tay bị siết đỏ, vừa tức vừa vội: sao lại thế này? Tại sao ngựa lại đột nhiên hoảng sợ? Vừa rồi rõ ràng còn rất tốt mà!

“Trầm Ly Tuyết, ta đưa ngươi hồi kinh!” Nam Cung Khiếu dắt ngựa đi đến trước mặt Trầm Ly Tuyết, ngựa của hắn là bảo mã, ngày đi ngàn dặm, cho dù có chờ hai người cũng có thể trở về kinh thành rất nhanh.

“Thế tử, nam nữ thụ thụ bất thân!” Ánh mắt An Quận vương sâu không thấy đáy, thản nhiên nói: “Nếu như bị người nhìn thấy, thế tử và Trầm đại tiểu thư cười chung một con ngựa, thanh danh của Trầm đại tiểu thư sẽ bị phá hủy, kẻ mẫu của đại tiểu thư hẳn là rất thích ý nhìn đến đại tiểu thư bị thân bại danh.

liệt...” Nam Cung Khiếu đưa Trầm Ly Tuyết vào kinh, không phải là đang giúp nàng, mà là đang hại nàng.

“An Quận vương, người cũng là nam nhân, người đưa Trầm Ly Tuyết hỏi kinh, nàng đồng dạng cũng sẽ bị thân bại danh liệt...” Trên gương mặt yêu nghiệt của Nam Cung Khiếu mang theo nụ cười đáng đánh đòn, nghĩ muốn lấy lễ pháp gì đó áp chế hắn làm cho hắn buông tha cho Trầm Ly Tuyết An Quận vương xác thực thông minh nhưng hắn cũng không phải đồ ngốc làm sao có thể dễ dàng để mắc mưu!

“Bốn vương là ngồi xe ngựa, bốn phía xe ngựa đều có che chắn, người khác nhìn không tới người ngồi bên trong là ai!” An Quận vương có thương tích trong người, không thích hợp chịu xóc nảy lâu dài, hắn là ngồi xe ngựa hỏi kinh.

“Xe ngựa, bản thể từ cũng có thể cho người đưa một chiếc đến!” Nam Cung Khiếu là thể từ, đừng nói là một chiếc xe ngựa, mười cái, một trăm cái, hắn cũng có thể kêu đến.

“Sắc trời đã không còn sớm, chờ người của người đưa xe ngựa tới, Tướng phủ đã muốn tan yến!” Ánh mắt An Quận vương trầm tĩnh, thanh âm bình tĩnh vô ba, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ trong lòng hắn.

“Không sao cả.” Nam Cung Khiếu không cho là đúng khoát khoát tay: “Người sai người đem lễ vật đưa tới cho thừa tướng phu nhân trước, ta và Trầm Ly Tuyết vừa đi vừa ngắm phong cảnh trở về sau, hỏi kinh lâu như vậy, chúng ta còn không có đi đâu đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ba Yêu Nghiệt Cùng Tới

“Trầm Ly Tuyết trở về Tướng phủ, ngoài trừ tặng lễ vật, còn muốn mượn yến hội lần này hướng người bên ngoài cáo sự tồn tại của nàng!” Thông minh như An Quận vương, tự nhiên có thể đoán được Lôi thị phong tỏa tin tức Trầm Ly Tuyết trở về: muốn đối phó với Lôi thị, nàng nhất định phải trở lại Tướng phủ trước khi yến hội tan.

“Yến hội? Ngày mai ta cũng làm yến hội, đem bách quan trong triều cùng với đám gia quyến đều mời đến để cho Ly Tuyết nói rõ thân phận của mình trước mặt mọi người không phải là được rồi sao!” Trên gương mặt yêu nghiệt của Nam Cung Khiếu tràn đầy ý cười đáng đánh, An Quận vương muốn từ trong tay hắn cướp Trầm Ly Tuyết đi cũng không dễ dàng như vậy!

“Người làm yến hội, chỉ có thể giúp Trầm Ly Tuyết chiêu cáo thân phận, hôm nay nàng trở về Tướng phủ, ngoài trừ tặng lễ vật, biểu lộ thân phận ra, còn có chuyện trọng yếu muốn làm, yến hội của người, không thể giúp nàng đạt được mục đích.” An Quận vương thân nhiên phản bác lời nói của Nam Cung Khiếu, ánh mắt thâm thúy lại nhìn về phía Trầm Ly Tuyết.

“Người làm sao mà biết ta còn có mục đích khác?” Trầm Ly Tuyết khiếp sợ, chuyện kia nàng cũng chỉ nghĩ ở trong lòng lại càng không nói cho bất luận người nào biết, An Quận vương làm sao có thể biết?

An Quận vương không nói nữa chữ, khoe miệng có chút gợn lên, ánh mắt màu đen sâu không thấy đáy, xoay người, tao nhã bước lên xe ngựa.

Một loạt động tác, không tiếng động nói cho Trầm Ly Tuyết, muốn biết đáp án thì theo hắn lên xe ngựa, nếu không muốn biết, thì theo Nam Cung Khiếu rời đi!

Nam Cung Khiếu hung ác trừng mắt nhìn An Quận vương, ánh mắt tà mị bốc lên lửa giận, nói không lại hắn liền đem chủ ý đánh tới trên người Trầm Ly Tuyết, An Quận vương, thật sự là đủ phúc hắc, đủ đáng giận.

“Nam Cung Khiếu, ngựa của người đã chạy bảy, tám mươi dặm đường lúc này đã có chút mệt mỏi, tốc độ chạy nhanh định không bằng lúc trước, hơn nữa lại chờ hai người chạy, trở lại kinh thành, nhanh nhất cũng phải mất một, hai canh giờ.” Lúc này đã là giờ tỵ (9 h đến 11 h sáng), cách thời gian Tướng phủ tan yến hội càng lúc càng gần, Trầm Ly Tuyết không thể tiếp trì hoãn thêm nữa, cho dù không có An Quận vương, nàng cũng sẽ không cùng Nam Cung Khiếu cưỡi chung một con ngựa.

An Quận vương tính tình lạnh nhạt, bí hiểm, Trầm Ly Tuyết hoàn toàn không muốn cùng hắn ngồi chung một chiếc xe ngựa, nhưng An Quận vương biết kế sách của nàng, nàng vô cùng giật mình, nàng muốn hiểu rõ đến tận cùng là chuyện gì xảy ra.

Trong xen ngựa thanh lịch, thoải mái, An Quận vương nhẹ nhàng rót một chén trà, hơi nóng lượn lờ từ phiêu tán khiến hắn càng thêm thanh hoa, tôn quý, cầm cái chén, nhấp nước trà, nhất cử nhất động, tao nhã, cao quý như thần tiên, làm cho người ta không dám khinh nhờn.

Nam Cung Khiếu nhướn mi, ánh mắt tà mị lạnh như băng lưu chuyển, An Quận vương đây là đang đợi con mồi tự động dâng tới cửa sao? Thật sự là quá tự tin, chính mình liền 'thành toàn' cho hắn.

“Trầm Ly Tuyết, ta ngồi xe ngựa cùng người!” Nam Cung Khiếu không tin, hắn một người lớn sống sờ sờ ngồi ở bên cạnh giám sát, An Quận vương còn dám đối với Trầm Ly Tuyết hiền ân cần.

“Thực xin lỗi Nam Cung thế tử, xe ngựa của bốn vương quá nhỏ, nhiều nhất chỉ có thể ngồi được hai người!” An Quận vương khẽ hóp một ngụm nước trà, thần nhiên hướng Nam Cung Khiếu cự tuyệt, xe ngựa của hắn cũng không phải ai muốn ngồi là có thể ngồi.

Nam Cung Khiếu đứng ở trước xe, tựa tiểu phi tiêu: “Nếu ta có ý muốn lên xe ngựa thì sao?” Để cho Trầm Ly Tuyết một mình lên xe ngựa, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp, loại chuyện ngu xuẩn này hắn mới sẽ không làm.

“Bốn vương đã nói qua, trong xe chỉ có thể ngồi hai người, nếu Nam Cung thế tử có ý muốn ngồi xe ngựa của bốn vương...” Ánh mắt An Quận vương bình tĩnh thần nhiên đảo qua toàn bộ xe ngựa: “Có thể ngồi ở bên ngoài xe ngựa...”

“Người để cho bản thế tử làm phu xe cho người?” Nam Cung Khiếu tức giận tận trời, trong mắt phượng lóe lên quang mang nguy hiểm, An Quận vương!

“Bốn vương chẳng qua là cấp một cái đề xuất cho thế tử, nếu thế tử cười ngựa, tự nhiên không cần lái xe giúp bốn vương!” Nam Cung Khiếu tức giận, An Quận vương cũng không thêm đề ý thần nhiên nói xong, nhẹ nhàng mở nắp chén trà, hương trà bay bốn phía.

“Nam Cung Khiếu, người ngồi xe ngựa vậy ngựa của người làm sao bây giờ?” Nam Cung Khiếu và An Quận vương tựa như có cừ oán, gặp mặt liền đối chọi gay gắt, âm ỷ không ngừng, Trầm Ly Tuyết không muốn tiếp tục xem bọn hắn tranh chấp, liền cấp Nam Cung Khiếu một cái bậc thang đi xuống.

“Ngựa của ta có linh tính, nó có thể tự mình đi theo!” Hiểu được dụng tâm của Trầm Ly Tuyết nhưng Nam Cung Khiếu cũng không có theo bậc thang đi xuống, kéo vạt áo, ngồi xuống trước xe: “Lái xe thì lái xe, cái này cũng không làm khó được bản thế tử!”

An Quận vương muốn đuổi chính mình đi, đơn giản là muốn cùng Trầm Ly Tuyết ở chung một chỗ, nếu chính mình thật sự rời đi, chính là đã trúng quỷ kế của hắn, lưu lại ở trên xe, lúc nào cũng có thể giám sát hắn, nhìn hắn có thể đưa ra cái dạng gì.

“Người thật sự làm phu xe?” Trầm Ly Tuyết bất đắc dĩ thở dài, vì kiềm chế An Quận vương, Nam Cung Khiếu cư nhiên chấp nhận làm phu xe, xem ra mẫu thuẫn giữa hắn và An Quận vương không phải sâu bình thường.

“Bản thế tử chưa từng làm qua phu xe, hiện tại làm thử một lần cũng không sai!” Nam Cung Khiếu không chút để ý cầm lấy dây cương quơ quơ, xem như không có gì.

Hà! Hồng y nữ tử Đông Phương Ngọc Nhi lại mở to hai mắt nhìn, xe ngựa của đường huynh vẫn luôn không cho phép người khác tới gần, hôm nay chẳng những để cho Trầm Ly Tuyết vào xe ngồi mà còn để cho thế tử Nam Cung Khiếu làm phu xe cho hắn, chuyện lạ, chuyện lạ!

Bất quá, từ hừng đông đến bây giờ, An Quận vương đã cho nằng rất nhiều kinh ngạc, lúc này nằng thấy nhưng cũng không thể trách.

Bầu trời trong xanh, ánh mặt trời như lửa, thời gian không còn sớm, không thể tiếp tục trì hoãn, Trầm Ly Tuyết bước nhanh lên xe ngựa, buông mình, ngấn cách tầm mắt bên ngoài.

Bên trong xe ngựa xa hoa, thập phần thoải mái, mùi hương trà nhàn nhạt phả vào mặt, Trầm Ly Tuyết ngẩng đầu nhìn lại, An Quận vương đang cầm ấm trà châm trà, hơi nóng vờn quanh che khuất tầm nhìn, lúc này An Quận vương liền giống như thần tiên ẩn hiện trong sương mù, tuấn mỹ không giống phàm nhân.

Ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, Trầm Ly Tuyết nhìn An Quận vương, nháy nháy mắt, cân nhắc thời điểm thích hợp hỏi ra chuyện muốn hỏi: “An Quận vương, người làm sao mà biết ta ngoại trừ tặng lễ chiêu cáo thân phận ra còn có mục đích khác?”

“Đoán!” An Quận vương nhẹ giọng trả lời vấn đề của Trầm Ly Tuyết, chậm rãi thu hồi chén trà, ấm trà và chiếc bàn nhỏ, từ trong áo cách lấy ra một quyển sách, lật trang đọc.

“Vậy Quận vương đã đoán ra mục đích của ta là gì?” Đôi mắt xinh đẹp của Trầm Ly Tuyết có chút mỉa mai, An Quận vương bí hiểm, hi ghẹn không hiện ra mặt, nếu chỉ nhìn biểu tình, nằng không chiếm được tin tức hữu dụng gì đành phải nói bóng nói gió, âm thầm tìm hiểu chuyện tình nằng muốn biết.

“Không có!” Ánh mắt An Quận vương tiếp tục lưu lại ở trong trang sách, trông mắt màu đen, sâu không thấy đáy.

Trầm Ly Tuyết ngăn ra: “Vậy người vừa mới rồi...”

“Vừa rồi bốn vương không nói một lời liền xoay người rời đi, chính là đại biểu bốn vương không biết!” An Quận vương thần nhiên trả lời, khóe miệng nhẹ nhàng giờ lên, hiện lên một cái độ cong xinh đẹp.

“Người...” Trầm Ly Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng trừng mắt An Quận vương: thì ra hắn không có đoán ra mục đích của chính mình, chỉ là đang cố lộng huyền hư, chính mình lại bị hắn lừa dối một phen!

Mỗi lần cùng An Quận vương nói chuyện, Trầm Ly Tuyết đều bị hắn làm tức giận nổi trận lôi đình nhưng lại không thể phát tác, thật sự là buồn bực đến cực điểm.

Xoay người, Trầm Ly Tuyết kéo màn xe lên nhìn ra bên ngoài chậm rãi bình phục tức giận trong lòng, ồng tay áo nhẹ nhàng rũ xuống, lộ ra một khối xanh tím trên cổ tay.

Bên ngoài xe ngựa, cảnh sắc nhanh chóng rút lui, bên trong xe cũng rất vững vàng, không thấy có chút xóc nảy, Trầm Ly Tuyết nhướn mi, kỹ thuật lái xe

của Nam Cung Khiếu thật sự là rất tốt!

Một đạo lục quang hiện ra, một chiếc bình sứ nhỏ màu xanh ngọc rơi vào trong tay Trầm Ly Tuyết, cảm xúc hơi lạnh từ lòng bàn tay truyền đến, Trầm Ly Tuyết nghi hoặc ngẩng đầu, ánh mắt An Quận Vương thâm thúy vẫn đang nhìn sách, mắt tự nhiên hạ nhẹ vài tiếng: “Đây là dược tiêu sùng, sớm tối bôi một lần!”

Đây là dược trị cổ tay!

Trầm Ly Tuyết sững sờ, An Quận vương niết cổ tay nàng bị thương, nàng cũng làm cánh tay hắn bị thương, hai người xem như huề nhau, ngược lại không thiếu nợ nhau, không nghĩ tới hiện tại An Quận vương cư nhiên tặng nàng dược trị thương, nàng có chút giật mình: “Đa tạ!”

Bình sứ mở ra, trong nháy mắt trong xe tràn ngập mùi dược hương, Trầm Ly Tuyết nhướn lông mi, An Quận vương là Quận Vương hoàng thất, ra tay quả nhiên bất phàm, ngay cả dược tiêu sùng cũng đều là cực phẩm..

Dược nước màu xanh nhạt đổ vào cổ tay, một cổ thanh lương nháy mắt thấm thấu da thịt, cổ tay sùng đỏ xanh tím mát lạnh vô cùng thoải mái, nhẹ nhàng mát đều đều dược nước, cảm giác nóng dạt trên cổ tay biến mất vô tung, toàn bộ cổ tay đều lộ ra cảm giác thoải mái.

Trầm Ly Tuyết đang muốn buông ống tay áo xuống, một bàn tay to thon dài đột nhiên ấn lên trên tay cổ tay nàng, thanh âm An Quận vương trầm thấp vang lên ở bên tai: “Ta dùng nội lực giúp ngươi tán nhanh dược tính, như vậy vết thương cũng tốt nhanh hơn một chút !”

Ngón tay hơi lạnh khẽ chạm lên da thịt của nàng, Trầm Ly Tuyết nhẹ nhàng run lên, bên trong dược tính thanh lương mang theo độ ấm của nội lực, chỗ sùng đỏ trên cổ tay giống như đang biến mất rất nhanh, còn có chút mùi từng hương như có như không quanh quẩn ở chóp mũi, Trầm Ly Tuyết nghiêng mắt nhìn lại, An Quận vương mí mắt hơi hạ xuống, lông mi run rẩy, tuần nhan lãnh khốc nhu hòa giống như thi họa làm cho người ta vừa thấy liền bị đù mù..

“Phía trước có hai con đường, đều thông tới kinh thành, chúng ta đi...” Nam Cung Khiếu đột nhiên vén rèm xe lên tiến vào hỏi, chỉ là nhìn thấy bàn tay to của An Quận vương đang đặt tại trên cổ tay của Trầm Ly Tuyết hắn liền im bật dừng lại, trong mắt phượng bốc lên lửa giận..

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Trở Lại Thừa Tướng Phủ.

An Quận Vương hơi lộ ra ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay sùng đỏ của Trầm Ly Tuyết, nội lực hùng hậu chậm rãi rót vào tiêu tan vết bầm tím, Nam Cung Khiếu đứng bên cạnh trợn mắt nhìn nhưng hắn vẫn không chút nào có ý tứ muốn buông tay.

“An Quận vương, đa tạ!” Nhìn khuôn mặt tuần tú âm trầm của Nam Cung Khiếu, Trầm Ly Tuyết rất nhanh kéo ống tay áo xuống che khuất cổ tay, An Quận vương và Nam Cung Khiếu giống như có cừu oán liên tục đối chọi gay gắt, Nam Cung Khiếu đang tức giận, nếu vẫn tiếp tục để cho An Quận vương giúp nàng tiêu sùng bầm tím, hai người bọn họ lại muốn nổi lên tranh chấp, cái này cũng không phải là nàng muốn nhìn thấy: “Nam Cung Khiếu, vừa rồi ngươi nói cái gì?”

Đôi mắt Nam Cung Khiếu tà mị thâm nhiên nhìn về phía An Quận vương, sau khi hắn buông cổ tay Trầm Ly Tuyết ra liền rũ ống tay áo xuống trở lại vị trí ngồi nhẹ nhàng nhắm mắt dưỡng thần, nhất cử nhất động tao nhã cao quý, tự tự nhiên nhiên, giống như quân tử ngay thẳng bộc trực, nếu như chính mình tiếp tục sinh sự thì chính là lấy bụng tiểu nhân so lòng quân tử.

An Quận Vương thật sự là thông minh!

Thu hồi ánh mắt, Nam Cung Khiếu nhìn Trầm Ly Tuyết nói: “Phía trước có hai con đường, đều thông tới kinh thành, một cái là đường lớn có chút vòng xa, cái còn lại gần hơn nhưng lại là đường nhỏ, chúng ta đi đường nào?”

“Đi đường nhỏ đi!” Ánh mặt trời vô cùng nóng, đã gần buổi trưa Trầm Ly Tuyết không còn bao nhiêu thời gian, phải mau chóng chạy về Tướng phủ!

“Tốt!” Ánh mắt Nam Cung Khiếu hiện lên một đạo ám quang, đi đường nhỏ, thật hợp ý hắn!

Buông màn xe xuống, Nam Cung Khiếu kéo dây cương, xe ngựa chuyển sang đường nhỏ nhanh chóng chạy về phía trước.

Mới vừa đi đường nhỏ coi như bằng phẳng nhưng dần dần đường càng lúc càng hẹp cũng càng lúc càng gập ghềnh, xe ngựa vững vàng bắt đầu xóc nảy, đi xa thêm vài dặm, đường nhỏ càng thêm gồ ghề, xe ngựa xóc nảy càng lúc càng lớn.

Khỏe miệng Nam Cung Khiếu khẽ gọi lên một chút ý cười quý dị, mã tiên trong tay hung hăng quất lên lưng ngựa, con ngựa rất nhanh chạy như điên, cảnh vật hai bên đường nhanh chóng lui lại, Nam Cung Khiếu đắc ý nhướn mày, trên tuần nhan yêu nghiệt hiện lên tươi cười rực rỡ.

An Quận vương tính kế khiến chính mình phải ở bên ngoài lái xe phơi nắng dưới ánh mặt trời khiến cho cả người đầy tro bụi còn chính hắn lại nhàn nhã tự

tại ngồi ở trong xe mát mẻ thân cận mỹ nhân, rất không công bằng, chính mình làm cho ngựa chạy như điên, xe ngựa xóc nảy làm cho hấn đầu vàng mắt hoa nõn ói không ngừng xem hấn còn làm thế nào lấy lòng mỹ nhân.

Xe ngựa kịch liệt xóc nảy, đồ trang trí bên trong xe lắc lư xô lệch, rất nhiều đồ vật nhỏ đều bị di dời khỏi vị trí, An Quận vương có nội lực thâm hậu có thể vững vàng ngồi không nhúc nhích nhưng Trầm Ly Tuyết không có nội lực liền phải nắm chặt cạnh xe mới có thể miễn cưỡng cố định thân thể không bị trượt ngã, trong lòng âm thầm có chút hối hận sớm biết đường nhỏ này xóc nảy như vậy nàng liền đi vòng đường lớn còn hơn ...

Đột nhiên, xe ngựa mãnh liệt xóc nảy một chút, Trầm Ly Tuyết nhất thời không nắm vững, thân thể mảnh khảnh bị văng ra ngoài không nghiêng không lệch vừa vọt ngã vào trong lòng An Quận vương.

Ôm thân thể mềm mại nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, một mùi thơm ngát như có như không bay vào trong mũi, thân thể thon dài của An Quận vương đột nhiên chấn động, nhịp tim đột nhiên đập nhanh hơn vài lần, hô hấp nhanh chóng thay đổi, trông mắt màu đen sâu không thấy đáy...

Bên tai truyền đến tiếng tim đập mạnh mẽ, có chút mùi từng hương như có như không quanh quẩn ở chóp mũi, Trầm Ly Tuyết cả kinh, đây là trong ngực An Quận vương, nàng ngã vào trong lòng người ta .

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nổi lên một chút màu sắc, Trầm Ly Tuyết rất nhanh lui về phía sau từng bước, rời khỏi ôm ấp của An Quận vương, mượn lời quả mắng Nam Cung Khiếu che dấu xấu hổ: “Nam Cung Khiếu, người lái xe như thế nào vậy ? Không thể đi ổn một chút được sao...”

Lời còn chưa dứt, xe ngựa lại kịch liệt xóc nảy một cái, Trầm Ly Tuyết chưa kịp ngồi ổn lại ngã vào trong lòng An Quận vương.

Ôn hương nhuyễn ngọc lại ngã vào trong lòng, trái tim An Quận vương chưa kịp bình tĩnh lại đã bang bang nhảy dựng lên, nhẹ nhàng cúi đầu nhìn xuống, ở trong lòng, Trầm Ly Tuyết mặt cười ửng đỏ, ánh mắt trong suốt, bộ dáng xinh đẹp khá ái khiến tâm hấn chấn động, đôi mắt màu đen hiện lên một đạo ám quang.

Bên trong buồng xe càng ngày càng xóc nảy, các đồ vật nhỏ ngã trái ngã phải, nếu như vẫn còn tiếp tục như vậy, cho dù An Quận vương có nội lực thâm hậu cũng sẽ ngồi không yên.

Nghiêng mắt nhìn về phía màn xe, ánh mắt An Quận vương chột lóe: “Nam Cung thế từ lần đầu tiên lái xe, kỹ thuật không thuần thục thực bình thường, đại tiểu thư nắm chặt lấy tay ta như vậy sẽ không sẽ bị xóc nảy làm ngã !”

Cái gì? Nam Cung Khiếu cả kinh, chính mình làm cho xe xóc nảy, chẳng những không chỉnh được An Quận vương, ngược lại lại khiến cho hấn có thể danh chính ngôn thuận tiếp cận mỹ nhân, thua thiệt lớn!

Nam Cung Khiếu kéo dây cương một cái, con ngựa đi chậm lại, xe ngựa khôi phục như ban đầu.

Trầm Ly Tuyết nhướn mi, An Quận vương chỉ nói một câu nửa thật nửa giả lại có thể khiến cho Nam Cung Khiếu đem xe ngựa điều chỉnh tốt, thật sự là vừa thông minh vừa phúc hắc!

Có chút từng hương như có như không quanh quẩn ở chóp mũi, Trầm Ly Tuyết đột nhiên nhớ tới, nàng vẫn còn ở trong lòng An Quận vương.

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng hiện lên một chút mất tự nhiên, Trầm Ly Tuyết nhanh chóng rời khỏi ôm ấp của An Quận vương ngồi vào bên cạnh cửa sổ, màn xe bị kéo lên gió mát chột thổi vào làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đỏ bừng rất nhanh biến mất, nàng ở hiện đại sống hai mươi năm nhưng cũng chưa bao giờ cùng nam tử thân mật tiếp xúc qua, nhưng vừa mới rồi, nàng cứ nhiên ngã vào lòng An Quận vương hai lần, thật sự là quá mất mặt...

Tùy tay nhặt một quyển sách lên, Trầm Ly Tuyết làm bộ nhìn che dấu xấu hổ nhưng chữ viết đập vào mắt, đột nhiên nàng sùng sột, đây là... Giáp cốt văn !(*)

(*) Giáp cốt văn: chữ khắc trên mai rùa và xương thú thời nhà Thương, Trung Quốc, thế kỷ 16-11 trước công nguyên.

Trầm Ly Tuyết là thiếu chủ của Trầm thị, đối với văn tự cổ đại Trung Hoa tự nhiên có nghiên cứu nhất định, giáp cốt văn nàng cũng từng nhìn thấy qua vài lần nên tự nhiên cũng có hiểu biết, lo lắng chính mình tính sai, Trầm Ly Tuyết nhanh chóng lật trang, từ trang thứ nhất nhìn đến trang cuối cùng, toàn bộ đều là chữ tượng hình, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng khẽ híp lại, cái này thật sự là giáp cốt văn.

“Người xem hiểu quyển sách này?” An Quận vương nhìn Trầm Ly Tuyết, trong đôi mắt màu đen hiện lên một tia ám quang, cho tới bây giờ, ngoại trừ hấn ra, toàn bộ Thanh Diễm Quốc cũng không có người có thể xem hiểu quyển sách này!

“Nhìn hiểu, đây là giáp cốt văn!” Dứt lời, Trầm Ly Tuyết đột nhiên nhớ tới, An Quận vương uống trà xong vẫn luôn đọc sách, chẳng lẽ chính là xem quyển sách này?

“Đây là Quận vương thư?” Ánh mắt Trầm Ly Tuyết tràn đầy khiếp sợ, không thể tưởng được chiến thần Thanh Diễm Quốc An Quận vương ngoại trừ hành quân đánh giặc ra còn có thể xem giáp cốt văn.

“Các người đang nói gì vậy?” Nam Cung Khiếu cười tùm tùm tiến vào, trong ánh mắt mỉa mai hoặc tràn đầy tò mò, không thể dùng xe ngựa xóc nảy chinh chết An Quận vương, vậy hấn liền tiến vào xe ngựa giám sát, nhìn xem An Quận Vương có thể làm gì thân cận mỹ nhân.

“Đang nói giáp cốt văn!” An Quận vương thần nhiên trả lời, ánh mắt nhìn Trầm Ly Tuyết sâu không thấy đáy, nàng cứ nhiên cũng biết giáp cốt văn!

“Bản thể từ phong hoa tuyết nguyệt, không nghiên cứu những thứ lỗi thời này!” Nam Cung Khiếu lắc đầu, xoay người đi ra ngoài lái xe .

“Đây là chữ gì?” Ngón tay thon dài của An Quận vương điểm nhẹ một ký hiệu trên trang giấy, đôi mắt màu đen chột lóe sáng, biết đây là giáp cốt văn cũng không khó nhưng khó ở chỗ là nhận biết chữ ở bên trong.

“Là chữ hữu trong bằng hữu!” Trầm Ly Tuyết đối với giáp cốt văn chưa nói tới là có nghiên cứu, nhưng một số chữ cơ bản nàng vẫn biết, An Quận vương kiểm tra, không làm khó được nàng.

“Còn chữ này?” An Quận vương lại chỉ một chữ tượng hình khác khảo nghiệm Trầm Ly Tuyết, chữ tượng hình này có vẻ hơi khó, người bình thường không nhận ra.

“Chữ thiên là thời tiết...” Trầm Ly Tuyết chuẩn xác đưa ra đáp án.

An Quận vương lại chỉ rất nhiều chữ khác, Trầm Ly Tuyết đều đối đáp trôi chảy tất cả, bất tri bất giác, hai người giống như tình lữ dần dần đứng gần nhau, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Trầm Ly Tuyết tràn đầy tự tin, ánh mắt An Quận vương hiện lên một tia cảm xúc không rõ, đưa mắt nhìn toàn bộ thể gian, nữ tử có thể nhận thức toàn bộ giáp cốt văn, nàng là người thứ nhất!

“Trầm Ly Tuyết, ngươi biết giáp cốt văn, lần khác dạy ta một chút!” khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt của Nam Cung Khiếu lại xuất hiện bên trong xe.

“Không phải là ngươi không thích nghiên cứu thứ lỗi thời sao?” Suy nghĩ bị đánh gãy, Trầm Ly Tuyết tức giận trừng mắt nhìn Nam Cung Khiếu.

“Các ngươi đều biết, ta cũng không thể rút lại phía sau!” miễn cưỡng cười một chút, Nam Cung Khiếu lại đi ra ngoài lái xe, hắn nói những lời này cũng không phải là thật sự muốn học giáp cốt văn, hắn chỉ là lấy cớ giám sát An Quận vương mà thôi.

“Trầm Ly Tuyết, hôm nay thời tiết không sai...”

“Trầm Ly Tuyết, bên kia có dòng suối nhỏ...”

“Trầm Ly Tuyết...”

Trầm Ly Tuyết và An Quận vương đàm luận giáp cốt văn, Nam Cung Khiếu tổng sẽ không đứng lúc xuất hiện nói một ít chuyện không liên quan quấy rầy hai người, Trầm Ly Tuyết vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ, Nam Cung Khiếu lại một lần nữa gọi tên của nàng, nàng không chút để ý hỏi: “Lại có chuyện gì?”

“Đến Tướng Phủ!” Khóe miệng Nam Cung Khiếu khẽ gợi lên một chút ý cười quý dị, ánh mắt tà mị nhanh chóng lưu chuyển: trò hay sắp mở màn .

“Thật sự!” Ánh mắt Trầm Ly Tuyết sáng lên, nhanh chóng vén màn bước xuống xe ngựa.

Phía trên đại môn Tướng Phủ ba chữ thiếp vàng 'Thừa Tướng Phủ' ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống rực rỡ sinh huy, ở dưới bảng hiệu, phu nhân quý tộc và các tiểu thư vào vào ra ra nói liên không dứt, trên mặt tươi cười khách sáo ân cần thăm hỏi lẫn nhau, lễ vật trân quý chồng chất như núi, quần gia vui vẻ ra mặt chỉ huy đám nha hoàn, gã sai vặt tới tới lui lui khuôn vác.

Trầm Ly Tuyết mỉm cười, ánh mắt thanh lãnh giống như hàn băng ngàn năm, vĩnh viễn không tan: ta sống quay trở về, Lôi thị, Trầm Doanh Tuyết các ngươi đã chuẩn bị tốt hay chưa ?

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Náo Loạn Ngày Sinh Yển.

Hoa viên Tướng phủ, Trầm Doanh Tuyết mặc y phục màu xanh đoan trang nhàn nhã ngồi cùng đám thiên kim danh môn nói cười vui vẻ, luận về ăn mặc, nàng cũng không khác các thiên kim tiểu thư khác mấy nhưng dung mạo tuyệt mỹ của nàng lại vượt trội đề ép đám hoa thom cỏ lạ, một cái nhìn mảy, một nụ cười cũng đều rung động lòng người, nhóm thiên kim quý tộc trang điểm lông mày ngồi trong lương đình chẳng những không thể cướp đi nổi bật của nàng mà tất cả đều làm nền cho nàng.

“Doanh Tuyết, nghe nói An Quận Vương sắp về kinh phải không ?” An Quận Vương là Thanh Diễm chiến thần, thân phận cao quý, khí chất xuất chúng, vẫn luôn là tình nhân trong mộng của đám nữ tử tuổi thanh xuân, tin tức hần hồi kinh đã sớm truyền đi ồn ào huyên náo, thiên kim lễ bộ thị lang Trang Khả Hân tự nhiên cũng có nghe nói.

“Đúng vậy!” Trầm Doanh Tuyết thần nhiên cười, khuynh quốc khuynh thành, trong lòng thờ dài, người nàng tâm tâm niệm niệm suốt ba năm rốt cục cũng đã trở lại!

“Doanh Tuyết, ngươi cũng sắp cập kê, lần này An Quận vương hồi kinh, hắn là các ngươi chuẩn bị tổ chức hôn sự?” Trang Khả Hân khẽ mỉm cười, ánh

mắt có chút ảm đạm.

Nhóm thiên kim danh môn thân phận cao quý đối với An Quận vương anh tuấn tiêu sái trẻ tuổi đầy hứa hẹn đều có lòng ái mộ, bắt đầu dĩ trưởng đích nữ Thừa Tướng Phủ cùng An Quận vương đã sớm có hôn ước, Trầm Doanh Tuyết ở trước mặt chúng thiên kim cũng là lấy thân phận vị hôn thê của An Quận vương, nhóm thiên kim cho dù có thích An Quận vương cũng không có cơ hội làm Quận vương phi liền tan nát cõi lòng.

“Ta còn chưa có cập kê, hiện tại nói loại chuyện này, hơi sớm...” Trầm Doanh Tuyết ngược ngừng cúi đầu, ánh mắt xinh đẹp lóe lên kiên định cùng âm trầm không hợp tuổi tác: chờ An Quận vương hồi kinh, để cho phụ thân hướng hoàng thượng thỉnh ý chỉ từ hôn, nhất định phải đem hôn sự này định ra miễn cho lại phát sinh biến cố, chuyện của Trầm Ly Tuyết, có một lần liền đã đủ...

Nghĩ đến Trầm Ly Tuyết, ánh mắt Trầm Doanh Tuyết trầm xuống, khóe miệng khẽ gợn lên một chút tươi cười âm lãnh, hiện tại nàng hẳn đã đang ở trên đường xuống hoàng tuyền đi, cư nhiên dám cùng chính mình đoạt nam nhân, muốn chết!

Thừa tướng phu nhân Lôi thị đứng bên ngoài hoa viên cách mười thước, ánh mắt từ ái nhìn Trầm Doanh Tuyết trong lương đình nhưng lời nói ra lại âm trầm làm cho người ta kinh hãi: “Bọn họ còn chưa có truyền lại tin tức sao?” Không biết vì sao, nàng có một loại dự cảm xấu giống như có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra.

Đình ma ma cúi đầu xuống ôn nhu khuyên: “Phu nhân không cần lo lắng, Trầm Ly Tuyết chỉ là một nữ tử, cho dù nàng có bản lĩnh thông thiên cũng chạy không thoát phạm bấy ngai bày ra, nô tỳ đã sai người thủ ở cửa thành, chỉ cần xe ngựa của Tướng phủ vào thành, hẳn sẽ lập tức tới báo lại...”

Lôi thị nhắm mắt, dùng sức nhu nhu cái trán, vì đối phó với Trầm Ly Tuyết nàng đã hạ cả vốn lẫn gốc, lúc lượng này cộng lại có thể đủ diệt một cái tiểu gia tộc, Trầm Ly Tuyết quả thật không có khả năng còn sống trở lại Tướng phủ...

“Phu nhân, phu nhân, không tốt...” Một gã gã sai vặt hoang mang rối loạn khăn trương chạy tới, đầu đầy mồ hôi, ánh mắt lo lắng.

Lôi thị có chút nhú mày: “Chuyện gì mà kích động như vậy?” Không nhìn thấy nơi này còn có tân khách sao, hô to gọi nhỏ như thế còn ra thể thống gì?

Bởi vì chạy quá nhanh, sau khi gã sai vặt dừng lại liền thở hổn hển, lo lắng bẩm báo: “Hồi phu nhân... Trầm... Trầm Ly Tuyết... Đã trở lại...”

Cái gì? Trầm Ly Tuyết đã trở lại? Điều này sao có thể?

Lôi thị đột nhiên mở mắt, trong mắt nàng hiện lên khó có thể tin, Trầm Ly Tuyết xuất hiện ở dưới ánh mặt trời, một thân y phục váy dài màu lam tươi mát tự nhiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy tươi cười rực rỡ, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng đã có lãnh khí dày đặc quanh quẩn, chỉ liếc mắt một cái liền có thể đem tất cả mọi người đông băng!

Lôi thị mí mắt kinh hoàng, trong lòng lo lắng, mờ mịt không biết làm sao, Trầm Ly Tuyết đã trở lại, nàng cư nhiên còn sống trở lại, làm sao có thể? Điều này sao có thể? Sát thủ và thổ phi đều thất thủ, vì sao không có tin tức truyền về? Trầm Ly Tuyết ngồi xe ngựa vào thành, chỗ cửa thành tại sao không có người đến bẩm báo, xe ngựa lớn như vậy bọn họ không có khả năng không nhìn thấy...

Trầm Ly Tuyết đi vào hoa viên, nhìn sang Lôi thị đang khiếp sợ khóe miệng khẽ dương lên tươi cười quý dị, nhẹ nhàng bước vào trong lương đình chỗ đám thiên kim và phu nhân đang ngồi, Lôi Nhã Dung đã ra hết sát chiêu, kế tiếp đến phiên nàng ra chiêu: “Phi thường cảm tạ các vị đã tới tham gia ngày tế trăm ngày mẫu thân của ta!” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể làm cho tất cả khách nhân trong hoa viên đều nghe thấy.

Nháy mắt, tất cả ồ lên, phu nhân cùng thiên kim tiểu thư hai mặt nhìn nhau: hôm nay không phải là ngày sinh của thừa tướng phu nhân sao? Làm sao có thể thành ngày tế trăm ngày của người đã chết?

Trên chiếc cầu nhỏ, khóe miệng Nam Cung Khiếu không ngừng co quắp, ngày sinh yên vui vẻ của người ta, nào có nửa điểm bi thương nghiêm trang của ngày tế trăm ngày, Trầm Ly Tuyết thực biết đối trắng thay đen...

Nháy mắt, sắc mặt Lôi thị âm trầm đến đáng sợ, hôm nay là ngày sinh của nàng, Trầm Ly Tuyết lại nói thành ngày tế trăm ngày của Lâm Thanh Trúc, rõ ràng là đem vận xui cho nàng, muốn nguyên rủa nàng chết sớm một chút hay sao? Trầm Ly Tuyết, ngươi đủ độc!

Trầm Ly Tuyết bước xuống bậc thang, đón nhận ánh mắt lãnh liệt lệ quang của Lôi thị rồi đi qua, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy tươi cười ‘cảm kích’: “Phu nhân, ngài sai ta tới Lạc Diệp Tự cầu phạt là vì muốn cho ta kinh hãi này sao?, thật sự là cảm ơn ngài, nếu như mẫu thân ta biết ngài vì nàng làm ngày tế trăm ngày của nàng long trọng như vậy, trên trời nàng có linh thiêng khẳng định sẽ phi thường cảm kích ngài...”

Trầm Ly Tuyết mở to đôi mắt trong suốt thanh thuần nhưng lời nói ra lại khiến cho Lôi thị buồn bực đến hộc máu, Trầm Ly Tuyết biết rõ hôm nay là ngày sinh của nàng, lại dám liên tục nhắc tới câu xui xẻo này, rõ ràng là đang trào phúng, nguyên rủa nàng, tiện nhân!

Lôi thị phi thường bất an, cánh tay giấu ở trong ống tay áo run rẩy, nàng rõ ràng cảm giác được, Trầm Ly Tuyết là có chuẩn bị mà đến!

“Cô nương, xin hỏi ngài là ai?” Trầm Ly Tuyết dung mạo xinh đẹp, y phục khí chất bất phàm, thiên kim quý tộc đều nhìn ra nàng không phải người thường nhưng lại không biết thân phận thật sự của nàng.

Trầm Ly Tuyết nhìn Trang Khả Hân, tươi cười giống như tiểu hồ ly giáo hoạt: “Ta là nữ nhi của Trầm thừa tướng cùng phu nhân nguyên phối sinh ra, ta tên Trầm Ly Tuyết!” Lôi thị chán ghét làm kẻ thất, Trầm Ly Tuyết liền muốn khiến nàng ngồi vị trí kẻ thất, huống chi, nửa tháng nay, Lôi thị vẫn luôn phong tỏa tin tức nàng trở về, kinh thành không có vài người biết tới nàng, vậy nàng liền mượn yến hội lần này làm cho mọi người đều biết đến sự tồn tại

của nàng!

Trầm Ly Tuyết, nữ nhi nguyên phối sinh ra? Mọi người bắt được mấu chốt trong lời nói của Trầm Ly Tuyết, ánh mắt kinh ngạc, khinh thường nhìn về phía Lôi thị.

Việc Trầm Minh Huy có nguyên phối, kinh thành có một ít người biết nhưng cũng có người không biết, hơn nữa Lâm Thanh Trúc đã chết, các nàng liền đem Lôi thị trở thành nguyên phối mà cư xử, nhưng hiện tại Trầm Ly Tuyết xuất hiện, nàng là nữ nhi do nguyên phối sinh ra, vậy Lôi thị tự nhiên chính là kẻ thất, thân phận, địa vị so với nguyên phối chính thê các nàng kém xa rất lớn!

Trầm Doanh Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi, bàn tay mềm nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào trong thịt, trong đôi mắt đẹp lóe ra hàn quang, hận không thể lập tức đem Trầm Ly Tuyết băm vụn, nàng cư nhiên còn sống trở lại, còn lớn tiếng tùy ý chửi bới mẩu thân cùng chính mình, tiện nhân! Tiện nhân! Tiện nhân! Tuyết đối không thể thừa nhận nàng là đích nữ đại tiểu thư tướng phủ trước mặt mọi người, nếu không, An Quận vương liền sẽ bị nàng đoạt!

Trong lúc lửa giận bốc lên, ánh mắt Trầm Doanh Tuyết sáng lên, một điệu kẻ hiện lên trong đầu, thờ dài một tiếng thật mạnh, cao giọng tiếc hận nói: “Ly nhi biểu tỷ, ngươi nên uống được!”

Ha! Uống được! Những khách nhân lại khiếp sợ, này lại là xảy ra chuyện gì?

“Doanh Tuyết, ngươi hồ đồ đi, ta là thân tỷ tỷ Trầm Ly Tuyết cùng cha khác mẹ của ngươi, không phải là Ly nhi biểu tỷ gì đó!” Nhìn ánh mắt đồng tình đầy dối trá của Trầm Doanh Tuyết, Trầm Ly Tuyết cười lạnh, Trầm Doanh Tuyết thật ra có vài phần thông minh, hơi không chút để ý, suy nghĩ liền hủy diệt tất cả cố gắng của chính mình, vô phương, lễ vật của chính mình còn chưa có đưa đến, trước hết bồi nàng chơi vài chiêu đi!

Trầm Doanh Tuyết thờ dài, nhẹ nhàng lau khóe mắt có lẽ có nước mắt, ôn nhu nói: “Ly nhi biểu tỷ, đi mắt, ngươi thương tâm quá độ, tâm tình tích tụ, không uống được, bệnh làm sao có thể khỏi...” Danh môn quý tộc, tuyết đối không tin tưởng nhất là lời người điên nói, đem bệnh điên áp đặt lên trên người Trầm Ly Tuyết, chính chết nàng.

Trầm Ly Tuyết mỉm cười nháy mắt ánh mắt bị bịt kín một tầng hơi nước, rung động lòng người, diễm đam đáng yêu: “Doanh Tuyết muội muội, ngươi cùng phu nhân không thích ta, có thể nói thẳng ra làm gì lại nói dối oan uổng ta như vậy...” lời ngoài ý, kẻ thất Lôi thị dung không được nữ nhi nguyên phối sinh ra liền suy nghĩ biện pháp tính kế nàng!

Ánh mắt mọi người nhìn phía Lôi thị nhiều hơn một tầng cân nhắc, con cái do thiếp thất sinh ra, thân phận thấp kém, nhìn không vừa mắt, có thể trừng trị một chút, nhưng Trầm Ly Tuyết là do nguyên phối sinh, Lôi thị là kẻ thất, tính toán thân phận đích trưởng nữ vẫn cao quý hơn, nghĩ cũng biết nàng không có hảo tâm!

Trầm Doanh Tuyết lại thờ dài một tiếng, bộ dáng sờ sờ động lòng người, chọc người khác yêu mến: “Ly nhi biểu tỷ, trước khi đi chết liền đem ngươi phó thác cho chúng ta, chúng ta đương nhiên phải chiều cố người tốt, không phải là ta oan uổng ngươi, ngươi bị bệnh, phải uống được a...” Trầm Ly Tuyết cư nhiên dám cùng chính mình đấu, muốn chết!

Trang Khả Hân lặng lẽ lôi kéo ống tay áo của Trầm Doanh Tuyết, nhỏ giọng nói: “Sao lại thế này?”

Trầm Doanh Tuyết chỉ chỉ đầu mình, bất đắc dĩ thờ dài nói: “Nơi này của nàng không quá bình thường, hiện tại nói là thân tỷ tỷ của ta, lúc trước còn từng nói chính mình là hoàng hậu, công chúa đâu...”

Trang Khả Hân lặng lẽ lui về phía sau vài bước, rời xa Trầm Ly Tuyết, trong ánh mắt hiện lên một tia chán ghét: “Xem ra bệnh không nhẹ...”

Trầm Doanh Tuyết trong lòng cười lạnh, ở dưới điệu kẻ của chính mình, Trầm Ly Tuyết bệnh tình nguy kịch, bị thăm hết mức.

Trầm Doanh Tuyết lặng lẽ nháy mắt với đám hạ nhân, lạnh giọng mệnh lệnh: “Các ngươi còn thất thần làm gì, còn không mau đưa Ly nhi biểu tiểu thư đi uống được!”

“Dạ!” Vài tên ma ma thô sử đi lên trước, đưa tay kéo Trầm Ly Tuyết.

Trầm Ly Tuyết lạnh lùng cười, không tránh không né, một cước hung hăng đem các nàng đá ngã, ở trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, cúi tiếp lấy ra một khối ngọc bội: “Đây là ngọc bội của Trầm thị, truyền cho con trưởng không truyền cho con thứ, nếu như chư vị không tin, có thể tới kiểm nghiệm thật giả, nếu các ngươi cảm thấy ngọc bội có thể tạo giả, có thể đem Trầm thừa tướng gọi tới, kẻ mẫu và đích muội tính sai thân phận của ta, nhưng phụ thân sinh tuyết đối sẽ không tính sai...” Đồng dạng chiêu thức, Trầm Doanh Tuyết cư nhiên dùng lần thứ hai, thật sự là ngu ngốc...

Gã sai vật nhanh chóng đi thỉnh Trầm Minh Huy, đám ma ma thô sử ngã xuống mặt đất kêu rên, Trầm Doanh Tuyết tức giận tận trời lại thập phần lo lắng, vạn nhất phụ thân đến đây, thừa nhận thân phận của Trầm Ly Tuyết như vậy chẳng phải chính mình và mẫu thân sẽ mất hết mặt mũi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ...

Trong lúc nàng lo lắng bất an, gã sai vật đi thỉnh người đã trở lại, gấp giọng bẩm báo nói: “Phu nhân, tiểu thư, thừa tướng vừa rồi có việc đã tiến cung, không ở trong phủ...”

Trầm Doanh Tuyết đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền thả lỏng tâm xuống, làm ra vẻ thờ dài một tiếng: “Ai, Ly nhi biểu tỷ, phụ thân của ta là không muốn thương tổn tới tự tôn của ngươi, mới rời phủ...” Trong lòng vui vẻ, ha ha, thật sự là trời đều đang giúp chính mình a, dùng danh nghĩa Trầm Ly Tuyết bị bệnh nặng bắt lại, hung hăng chính chết nàng!

Trầm Ly Tuyết lạnh lùng cười, ánh mắt kết một tầng hàn băng, a, nàng như thế nào đã quên, lúc trước hậu viện tướng phủ gặp chuyện không may, Trầm Minh Huy đều luôn giúp đỡ Trầm Doanh Tuyết, hiện tại trước mặt các quý tộc kinh thành, hẳn lại làm sao có thể đánh mất thể diện của Trầm Doanh Tuyết đây, không giúp nàng ta nói xấu chính mình đã là chuyện rất tốt ...

“Phu nhân, Doanh Tuyết tiểu thư, Ly Tuyết tiểu thư là bản thể tử mang từ Thanh Châu về Tướng phủ, cũng đã cùng Trầm thừa tướng lấy máu nhận thức người thân, các người cũng xác nhận thân thể của nàng rồi, vì sao hiện tại lại không biết ?” Nam Cung Khiếu nhẹ lay động chiết phiến từ cầu nhỏ đi tới, trên gương mặt yêu nghiệt mang theo ý cười mê người, ánh mắt tà mị lưu chuyển!

Nhóm phu nhân, thiên kim không biết Trầm Ly Tuyết, lời nói của nàng các nàng không dám dễ dàng tin tưởng, nhưng Nam Cung Khiếu là thế tử, lời hắn nói, tuyệt đối không giả, đám người đang yên tĩnh lại bắt đầu ồn ào xôn xao: cái gì? Trầm Ly Tuyết là do Nam Cung Khiếu đưa tới tướng phủ, nàng thật sự là nữ nhi nguyên phối của Trầm Minh Huy?

Mọi người khe khẽ nói nhỏ, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ sai vặt hô to: “An Quận vương đến!”

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đại Lễ Túc Chết Người

An Quận vương đến đây!

Nhóm thiên kim quý tộc sững sốt, nháy mắt, ánh mắt xinh đẹp hiện ra nồng đậm vui mừng nhanh chóng sửa sang lại y phục của chính mình.

Nữ vi duyệt dĩ giả dung (*), An Quận vương là tình nhân trong mộng của các nàng, các nàng đương nhiên phải đem chính mình hoàn mỹ nhất bày ra trước mặt hắn, huống chi, An Quận vương mới chỉ định chính phi, vị trí trắc phi vẫn còn bỏ trống.

Nữ vi duyệt dĩ giả dung: trích từ một câu nói nổi tiếng của TQ, “Sĩ vi tri kỷ giả tử, nữ vi duyệt kỷ giả dung” nghĩa là: Kẻ sĩ vì bạn mà chết, nữ tử vì người yêu mà làm đẹp

Cổng nhỏ điêu khắc đồ án mỹ lệ phong cách cổ xưa thanh lịch, một nam tử trẻ tuổi lướt qua cổng nhỏ đi vào hoa viên, hoa bào màu trắng buộc vòng quanh thân hình cao gầy của hắn, ống tay áo thêu hoa chìm tĩnh xảo, một đầu tóc đen thật dài dùng một sợi dây màu trắng buộc lại, thanh hoa, cao quý, dung nhan như bạch ngọc điêu khắc, gương mặt như tuyết ngọc khiến ánh mắt trời cũng trở nên thất sắc, đôi mắt màu đen như hắc diệu thạch sâu không thấy đáy, trong lúc giờ tay nhắc chân gian đều hiện ra tôn quý và lãnh liệt riêng biệt giống như thần tiên làm cho người ta không dám nhìn thẳng!

An Quận vương! Đúng là An Quận vương!

Trái tim của nhóm thiên kim quý tộc thiên giống như con nai đang chạy loạn nhanh chóng che miệng mới không có luồng cuồng kinh hô ra tiếng, so với ba năm trước An Quận vương càng thêm anh tuấn, tiêu sái và hấp dẫn người hơn!

Trầm Ly Tuyết bất đắc dĩ nháy nháy mắt, đệ nhất mỹ nam tử Thanh Diễm Quốc quả nhiên danh bất hư truyền, vừa hiện thân liền khiến cho nhiều danh môn khuê tú luồng cuồng như vậy!

Đối với nhóm danh môn thiên kim đoan trang, xinh đẹp làm như không nhìn thấy, An Quận vương trực tiếp bước chân đi vào trong lương đình!

Ở trong lương đình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trầm Doanh Tuyết vô cùng đỏ, trái tim nhảy loạn, trong lòng vui sướng không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung, An Quận vương tự mình đi tới, hẳn cư nhiên bỏ qua thật nhiều mỹ nhân đi tới chỗ của mình.

Cẩn thận nghĩ lại cũng không thấy có gì kỳ quái, nàng là ai!, nàng là đệ nhất mỹ nữ của Thanh Diễm Quốc, từ hoàng hậu, công chúa cho tới lê dân bách tính, dung mạo của nàng không có người nào có thể so sánh, có một vị hôn thê tuyệt sắc khuynh thành giống như nàng vậy, An Quận vương thế nào còn có thể để ý tới đám người dong chi tục phấn xinh đẹp kém nàng một phần mười này...

Trầm Ly Tuyết nghiêng mắt liếc nhìn một cái, trong ánh mắt xinh đẹp của Trầm Doanh Tuyết tràn đầy đắc ý và khiêu khích, đích nữ của Tướng phủ thì như thế nào, dung mạo còn không bằng một nửa của chính mình, An Quận vương sau khi gặp qua chính mình thì thế nào còn có thể tiếp tục thích nàng, cho dù nàng khôi phục thân phận tiểu thư của Tướng phủ thì người An Quận vương cưới cũng sẽ là chính mình...

Chỉnh lại y trang, trên gương mặt xinh đẹp động lòng người của Trầm Doanh Tuyết tràn đầy ngượng ngùng, đắc ý cười nghênh đón An Quận vương đi tới, trong đôi mắt đẹp chiếu ra dung nhan tuấn mỹ bất phàm của An Quận vương, Trầm Doanh Tuyết cảm khái ngàn vạn, hẳn đi ba năm, nàng nhớ hẳn ba năm, hẳn ở biên quan lâu như vậy, có nhớ tới nàng không?

Có một chút mùi hương từng như có như không theo gió phiêu tán, khi Trầm Doanh Tuyết còn cách An Quận vương chỉ còn hai bước xa, khoe miệng khẽ giơ lên một chút tươi cười xinh đẹp, Trầm Doanh Tuyết hơi phúc thân, ngượng ngùng nói: “Quận...”

Mùi hương từng nhàn nhạt quanh quần bên chớp mũi, một góc tay áo màu trắng bay qua trước mắt, An Quận vương nhìn cũng không thèm nhìn Trầm Doanh Tuyết một cái, thân hình thon dài lập tức lướt qua nàng, nhảy mất đến trước mặt Trầm Ly Tuyết.

Trầm Doanh Tuyết nói được một nửa liền bị nghẹn ở cổ họng, xấu hổ nửa đứng nửa ngồi ở trong lương đình, hiện tại nàng đứng cũng không được, ngồi cũng không xong.

“Lễ vật ta đưa cho Lôi Nhã Dung đã đến sao?” Trầm Ly Tuyết dùng thanh âm chỉ có nàng và An Quận vương có thể nghe được nhỏ giọng hỏi.

Chuyện lễ vật là do Lâm tướng quân làm, Nam Cung Khiếu đánh xe vô cùng nhanh, thời điểm xe ngựa đi vào Tướng phủ, Lâm tướng quân còn chưa có tới, biến cố phát sinh, Trầm Ly Tuyết liền vào phủ trước thử dò xét Lôi thị kéo dài thời gian.

“Lập tức sẽ tới!” An Quận vương nói rất nhỏ, người khác không nghe được hắn nói cái gì nhưng lại có thể nhìn thấy hắn và Trầm Ly Tuyết nói chuyện với nhau!

Tôn quý như An Quận vương đi vào hoa viên ai cũng không để ý nhưng lại cùng Trầm Ly Tuyết nói chuyện, nàng đến tốt cùng là loại người nào?

Dưới ánh mặt trời, Trầm Ly Tuyết và An Quận vương đứng chung một chỗ, hài hòa như vậy, xứng đôi như vậy khiến Trầm Doanh Tuyết ghen tị đến trợn mắt lên, trong ánh mắt bốc lên lửa giận, An Quận vương không để ý tới chính mình nhưng lại nói chuyện thân mật với Trầm Ly Tuyết, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

Chính mình còn xinh đẹp hơn Trầm Ly Tuyết, An Quận vương không có khả năng không nhìn thấy chính mình, dưới tình huống bình thường không có người nào sẽ bỏ qua chính mình đoan trang xinh đẹp để đi thích Trầm Ly Tuyết đề tiện, nhất định là nàng đã giữ thủ đoạn ám muội quyến rũ An Quận vương, An Quận vương mới có thể bỏ qua chính mình...

Nhất định là như vậy, tuyệt đối là như vậy!

Tự mình an ủi, Trầm Doanh Tuyết bước nhanh đi đến chỗ An Quận Vương, nàng muốn nói cho hắn biết Trầm Ly Tuyết dùng thủ đoạn hèn hạ với hắn, hắn không thể lại gần Trầm Ly Tuyết vô liêm sỉ nữa...

Mất thấy Trầm Doanh Tuyết sẽ vọt tới trước mặt An Quận vương, vài tên thị vệ trống rỗng xuất hiện, đem một khối cổ thi thể hung hăng ném tới trước mặt Trầm Doanh Tuyết và Lôi thị.

“Àm, âm!” Tro bụi bay tán loạn, mùi máu tươi nhàn nhạt phiêu tán, Lôi thị và Trầm Doanh Tuyết đều bị kinh sợ liên tục lui về phía sau, nhóm thiên kim quý tộc sắc mặt trắng bệch thét chói tai loạn thành một đoàn: “Có người chết, có người chết a!”

Bụi mù tiêu tán, tám cổ thi thể của hắc y nhân và hai cổ thi thể của thổ phi nằm ngổn ngang trên đất, Trầm Doanh Tuyết vẫn luôn sống trong nội viện thế nào từng gặp qua cảnh tượng huyết tinh như thế này, thân thể mềm mại ngã xuống đất, ánh mắt hoảng sợ không biết làm sao.

“Đây là có chuyện gì?” Lôi thị coi như trấn định nhưng sắc mặt cũng vô cùng khó coi, cư nhiên đem thi thể ném tới trước mặt nàng, hắc y nhân, thổ phi, rất giống đám người nàng phái đi ám sát Trầm Ly Tuyết...

“Đây là sát thủ và thổ phi ám hại ta, phu nhân có cảm thấy quen mặt?” Trầm Ly Tuyết cười như không cười, trong đôi mắt màu đen lóe lên nồng đậm trào phúng, đồng thi thể chính là lễ vật sinh thần nàng đưa cho Lôi thị!

“Ta là thừa tướng phu nhân, chương quân hậu viện, mỗi ngày cửa lớn không ra, cửa sau không bước, làm sao nhận thức đám ác nhân này!” Lôi thị thoái thác, trầm hạ ánh mắt lửa giận bốc lên, Trầm Ly Tuyết giết đám sát thủ lại đem thi thể ném đến trước mặt mình nàng hẳn là đã đoán được chân tướng.

Đầu tiên là ngày tế trăm ngày sau đó lại là tứ thi, Trầm Ly Tuyết ở ngày sinh thần của chính mình khắp nơi đem xui xẻo cho chính mình, còn nguyên rùa chính mình chết sớm, tức chết nàng, tức chết nàng...

“Phu nhân tâm địa thiện lương, mặt mũi hiền lành, đương nhiên sẽ không nhận thức đám ác nhân này!” Trầm Ly Tuyết khẽ mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng giống như hàn băng thẳng chập nhảy mất đem người khác đóng băng: “Ta tới Lạc Diệp Tự, đám sát thủ này liền cầm vũ khí sắc bén hướng tới ta, giống như đã sớm ăn núp ở Lạc Diệp Tự chờ ta đi ra sau đó giết...”

Nhóm phu nhân đang ngồi ở đây đều là nhân tinh, lúc trước Lôi thị và Trầm Doanh Tuyết tận lực phủ định thân phận của Trầm Ly Tuyết, nay đám sát thủ kia sợ là cùng các nàng không thoát được quan hệ...

“Nếu bọn họ là sát thủ, thổ phi, thi thể đưa tới Thuận Thiên Phủ là được, người mang đến Tướng Phủ làm gì?” Sắc mặt Lôi thị tái nhợt có chút đáng sợ, bàn tay mềm nắm chặt, móng tay khảm thật sâu vào trong thịt, nàng không thể thừa nhận những người này là do nàng phái đi, càng không thể để lộ đồng tình đối với những người này, bằng không Trầm Ly Tuyết sẽ mượn cái này để nói chuyện của mình đưa mình vào chỗ chết!

Lôi thị muốn giết người, đứng ở trước mặt nàng hướng nàng tranh công, đặc ý hướng nàng khoe khoang. Nàng lại không thể vì người của chính mình báo thù, còn phải đối với hung thủ mãnh mẽ cười nói vui vẻ, Lôi thị tức giận đến muốn học máu, nhưng ở trước mặt các tân khách nàng phải bảo trì hình tượng phu nhân Thừa Tướng phủ đoan trang, không thể luống cuống trong lòng càng thêm khó chịu.

“Chúng ta vốn tính đi Thuận Thiên Phủ nhưng nhìn thấy phu nhân Thuận Thiên phủ mang theo con trai con gái tới Tướng phủ, liền không kịp chuẩn bị, ở nơi này đem thi thể giao cho Thuận Thiên phủ cũng là như nhau...” Trầm Ly Tuyết tươi cười vui vẻ, ánh mắt trong suốt nhưng trong chỗ sâu nhất lại lưu động lãnh ý, Lôi thị mới như vậy đã không chịu nổi sao, vẫn còn cái khác khiến người tức học máu.

Trầm Ly Tuyết nhẹ nhàng khoát tay, hai cổ thi thể nữ tử quăng đến trước mặt Lôi thị kéo lên một trận tro bụi.

“Đi, kia không phải là Xuân Hoa và Thu Nguyệt sao?” Xuân hoa Thu Nguyệt là hai người bên cạnh Lôi thị, thường xuyên đi theo Lôi thị tham gia yến hội, trong đám phu nhân, thiên kim có người nhận ra các nàng.

“Các nàng chính là Xuân Hoa, Thu Nguyệt!” Trầm Ly Tuyết khẳng định thân phận của hai nàng, rũ mí mắt xuống, cổ tình thờ dài bất đắc dĩ: “Thời điểm đám sát thủ này đến các nàng liền thôi ta ra chắn kiếm, may mà An Quận vương vừa vận dẫn người đi qua cứu ta một mạng, đám sát thủ, thổ phi dựa vào nơi hiểm yếu chống đối lại, toàn bộ bị xử tử tại chỗ, nhưng Xuân Hoa, Thu Nguyệt chạy quá xa, người của An Quận vương nhất thời không cứu được...”

Đám phu nhân, thiên kim nhìn thấy Xuân Hoa, Thu Nguyệt cả đầy người đầy huyết toàn thân có nhiều lỗ thủng, mắt hạnh trợn lên, chết không nhắm mắt vốn có chút đáng thương nhưng khi biết các nàng cư nhiên lòi chủ tử ra chắn kiếm còn chính mình lại chạy trốn, mọi người liền đối với các nàng nửa phần đồng tình cũng đều không có.

Hạ nhân vô sỉ nhất gan sợ phiền phức, bán chủ chạy trốn, chết chưa hết tội, thi thể cũng không cần an tang trực tiếp ném vào loạn phần cương (bãi tha ma) uy dã thú là được...

“Phu nhân, thời điểm ngài chọn lựa nha hoàn nhất định phải xem thật cẩn thận, người giống như Xuân Hoa, Thu Nguyệt tốt nhất đừng muốn...” Đôi mắt màu đen của Trầm Ly Tuyết bịt kín một tầng hơi nước giống như đối với việc Lôi thị chọn sai người có chút tiếc hận.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lôi thị tràn đầy coi rẻ và khinh thường, quả nhiên là kẻ thất, quân giáo không nghiêm, nhìn người không chính xác, nhãn lực kém, thật không rõ vị trí thừa tướng phu nhân này nâng làm như thế nào...

Trầm Ly Tuyết chỉ nói vài câu liền khiến cho Lôi thị từ Thừa Tướng phu nhân cao cao tại thượng biến thành kẻ thất thấp kém không biết cái gì, Lôi thị có ngàn vạn ủy khuất nhưng không có cách nào có thể nói ra khỏi miệng, rốt cuộc nàng áp chế không được tức giận, từ ngực xông thẳng lên não, trước mắt Lôi thị biến thành màu đen, một cổ tình ngọt xông lên cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tướng Quân là Biểu Ca

“Trầm Ly Tuyết, người nói Xuân Hoa, Thu Nguyệt tham sống sợ chết, bỏ chủ chạy trốn, vậy người có người làm chứng hay không?” Chồng lại ánh mắt khinh bỉ, khinh thường của mọi người Trầm Doanh Tuyết bỗng nhiên bùng tỉnh, Trầm Ly Tuyết muốn cho mẹ con các nàng thân bại danh liệt, nàng tuyệt đối không thể để cho Trầm Ly Tuyết được như ý nguyện.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt theo Trầm Ly Tuyết đi dâng hương, trên đường đi gặp phải sát thủ, thổ phi nhưng chỉ có một mình Trầm Ly Tuyết còn sống, sự thật tự nhiên là tùy nàng nói, nàng nói Xuân Hoa, Thu Nguyệt là hạng người tham sống sợ chết thì các nàng chính là như vậy?

Vạn nhất là Trầm Ly Tuyết tham sống sợ chết cố ý đem Xuân Hoa, Thu Nguyệt đẩy ra ngoài đỡ kiếm thì sao? Tuy nói nô tỳ có nghĩa vụ xả thân cứu chủ, nhưng đám nô tỳ vì nàng mà chết nàng lại vì thanh danh của chính mình chửi bới người ta như vậy thì chính là nhân phẩm ác liệt, dễ tiện vô sỉ!

“An Quận vương có tính là chứng nhân không?” Ánh mắt Trầm Ly Tuyết giống như dòng nước trong suốt thấy đáy: “Ta bị người đuổi giết, quá trình đuổi giết hẳn đều nhìn thấy toàn bộ!”

An Quận vương không nói gì, đôi mắt màu đen sâu như thủy đàm, khí tức thanh hoa, cao quý làm cho người ta muốn bỏ qua cũng đều không bỏ qua được!

Mọi người nhìn về phía Trầm Doanh Tuyết, trong ánh mắt tràn đầy trào phúng và khinh thường: Trầm Ly Tuyết là được An Quận vương cứu, chuyện nàng nói lại sau khi trải qua, An Quận vương một câu phản bác cũng đều không có, có thể thấy được nàng nói đều là sự thật, Trầm Doanh Tuyết hoài nghi Trầm Ly Tuyết đang nói dối chính là đang hoài nghi An Quận vương! Thật sự là ngu xuẩn!

Nháy mắt, sắc mặt Trầm Doanh Tuyết thay đổi hơn mười màu sắc, hai hàm răng cắn chặt cánh môi màu hồng nhạt, ánh mắt hiện lên lửa giận, vừa rồi nàng chỉ lo tính kẻ Trầm Ly Tuyết thế nhưng nàng lại đã quên nàng là được An Quận vương cứu!

Tiền nhân kia thật sự là biết lấy lòng người, khó trách An Quận vương lại bị nàng mê hoặc, bất quá, bản sự lấy lòng của chính mình so với nàng cũng không kém!

“Ta không có ý tứ hoài nghi lời nói của người, chỉ là thời điểm Xuân Hoa Thu Nguyệt ở bên cạnh mẫu thân của ta vẫn đều luôn nhu thuận nghe lời, vì sao đi theo người liền lại thành tham sống sợ chết...” Trầm Doanh Tuyết nhìn về phía Trầm Ly Tuyết, trong ánh mắt mờ mịt ngậm mang theo sắc bén: gần son thì đỏ gần mực thì đen, cho dù Xuân Hoa, Thu Nguyệt biến thành xấu cũng là học từ Trầm Ly Tuyết, cùng mẹ con các nàng không có nửa điểm quan hệ.

“Xuân Hoa, Thu Nguyệt đã đi theo bên người phu nhân vài năm đi, theo ta bắt quá mới qua nửa tháng, chẳng lẽ phu nhân đối với các nàng bồi dưỡng nhiều năm như vậy nhưng lại để ta bắt quá mới qua nửa tháng bị ảnh hưởng?” Ánh mắt Trầm Ly Tuyết Tuyết trong trẻo, tựa tiểu phi tiểu, tâm tính dễ dàng chuyển biến như vậy đủ có thể cho thấy ánh mắt của phu nhân vô cùng kém, cư nhiên lại chọn hai người nha hoàn kiều ngạo như vậy.

“Ngươi...” Trầm Doanh Tuyết bị tức nghẹn, ngón tay chỉ vào Trầm Ly Tuyết, môi run run, lại nói không ra được một câu đầy đủ, thật sự là nhanh mồm nhanh miệng, có thể gọi là biện như vậy, tiện nhân tiện nhân tiện nhân!

Khôi phục thân phận đại tiểu thư Tướng phủ thì như thế nào, không có cha đau, không có nương yêu, càng không có thân thích giúp đỡ, cao quý như An Quận vương tuyệt đối sẽ không cưới một nữ tử không có bối cảnh như nàng làm chính phi...

Lôi thị cường chế cô hòng tính ngọt, hung hăng trừng mắt nhìn Trầm Doanh Tuyết liếc mắt một cái, ngu xuẩn, Trầm Ly Tuyết là có chuẩn bị mà đến, ở chuyện này cùng nàng dây dưa nhiều chịu thiệt sẽ luôn là chính mình.

“Ly Tuyết biểu muội, hôm nay là ngày dỡ trảm ngày của cô cô?” thi thể của Sát thủ và thổ phi đều bị Thuận Thiên phủ phái người nâng đi, Lâm tướng quân mặc một thân thanh y gạt mọi người ra đi đến trước mặt Trầm Ly Tuyết, tươi cười ảm áp làm cho người ta giống như chìm vào gió xuân.

Biểu muội? cô cô? Trầm Ly Tuyết sững sốt, ần ần đoán được thân phận của nam tử thanh y này: “Huynh là?”

“Ta gọi là Lâm Nham, phụ thân của ta cùng mẫu thân của muội là thân huynh muội ruột!” Lâm Nham nhẹ giọng trả lời, trong ánh mắt ôn hòa đánh giá Trầm Ly Tuyết nhiều hơn một tia thương tiếc: “Muội trưởng thành rất giống cô cô!”

Khó trách lần đầu tiên hân gặp Trầm Ly Tuyết liền cảm thấy nàng quen thuộc như vậy, hẳn là bởi vì dung mạo của nàng thật sự quá giống Lâm Thanh Trúc!

Nháy mắt, mọi người ồ lên, Lâm Nham, đích trưởng tôn Vũ Quốc Công phủ, Vũ Quốc Công Lâm Mạc, từng là kiều ngạo của Thanh Diễm Quốc, nhi tử Lâm Thanh Phong, nữ nhi Lâm Thanh Trúc lại là trạng nguyên và tài nữ nổi danh nhất kinh thành, nhưng sau lại...

“Mười lăm năm trước, hoàng thượng ban hạ thánh chỉ, Vũ Quốc Công phủ cách chức biếm tới biên cương, không có thánh ân triệu hồi trọn đời không thể rời khỏi biên quan, Lâm công tử cãi lời thánh chỉ, một mình vào kinh nhưng đã phạm vào tội lớn...”

Lôi thị mí mắt vì liễm, giọng điệu trầm thấp, Trầm Ly Tuyết thực thông minh muốn tính kế nàng nhưng trên đời luôn có cái gọi là vạn nhất, Lâm Nham xuất hiện vượt ra ngoài dự kiến của mọi người, Trầm Ly Tuyết cũng tuyệt đối không nghĩ tới, Lôi thị liền mượn cái này để nói chuyện của mình đã kích Lâm Nham, tổn thương Trầm Ly Tuyết.

Lâm Nham mỉm cười, trong ánh mắt ôn hòa lộ ra đậm đặc cùng xa cách: “Đa tạ phu nhân đã lo lắng, tại hạ bất tài, gia nhập đại quân làm tướng lĩnh lập được một chút tiểu công, hoàng thượng hạ chỉ triệu kiến, mới theo An Quận vương vào kinh diện thánh!”

Xôn xao, một viên đá kích khởi ngàn con sóng, cả nhà Vũ Quốc Công bị biếm tới biên cương, Lâm Nham thân là đích trưởng tôn của Vũ Quốc Công phủ lại được triệu vào kinh thì tuyệt đối là đã lập công lớn, mười lăm năm, đây là lần đầu tiên hoàng thượng triệu kiến người của Vũ Quốc Công phủ, có phải đại biểu hẳn đã hết giận rồi hay không?, Vũ Quốc Công phủ lại tái hiện lại huy hoàng năm đó...

Trầm Ly Tuyết nhướn mi, khó trách mẹ con Lâm Thanh Trúc ở Thanh Châu nhiều năm như vậy cũng không thấy người nhà mẹ đẻ đến thăm, thì ra là bị hạ lệnh cấm không thể rời khỏi biên cương.

Sắc mặt Lôi thị âm trầm phi thường đáng sợ, trong ánh mắt ần ần có lệ quang lóe ra, gắt gao nắm chặt tay nhẹ nhàng run run, người của Vũ Quốc Công phủ cư nhiên được triệu vào kinh, tại sao có thể như vậy?

“Ly Tuyết, ngươi thật sự là nữ nhi của Thanh Trúc tỷ tỷ a.” Một vị phu nhân mặc một thân gấm vóc đứng lên, khẽ xoa khóe mắt có lẽ có nước mắt, bước nhanh đi tới chỗ Trầm Ly Tuyết: “Ta vẫn cho rằng, ngươi cùng Thanh Trúc tỷ tỷ đã qua đời mười lăm năm trước...”

“Đúng vậy, Ly Tuyết, chúng ta đều cho rằng ngươi cùng Thanh Trúc tỷ tỷ đã táng thân biển lửa...” Lại có vài vị phu nhân đứng lên, vẻ mặt đầy thân thiết hướng Trầm Ly Tuyết đi tới: “Trời cao có mắt, ngươi còn sống, Thanh Trúc tỷ tỷ trên trời có linh thiêng, cũng có thể nhắm mắt...”

Thời điểm Vũ Quốc Công phủ huy, các danh môn quý tộc ở kinh thành đều theo không kịp, nay, Lâm Nham phụng chỉ trở về, lại theo An Quận vương giúp đỡ, nói không chừng sẽ làm Vũ Quốc Công phủ huy hoàng trở lại, mặc dù không đạt được cao nhất như lúc trước nhưng cũng sẽ được hoàng đế trọng dụng, Lâm Nham là nam tử, các nàng không tiện tới gần liền cùng Trầm Ly Tuyết làm cái giao tình cũng không sai.

Trầm Ly Tuyết không chút để ý ứng phó đám phu nhân này, trong lòng cười lạnh, nàng đã sớm nói qua chính mình là nữ nhi nguyên phối của Lâm Thanh Trúc nhưng những người này nghe xong cũng không có phản ứng gì, hiện tại biết được Vũ Quốc Công phủ Lâm Nham hồi kinh, liền khẩn cấp đến nịnh bợ nàng, thật sự là gió chiều nào che chiều ấy...

Nhìn Trầm Ly Tuyết được mọi người vây quanh thâm tình quan tâm, trong lòng ngực của Trầm Doanh Tuyết bốc lên lửa giận, hận không thể tiến lên kéo khuôn mặt tươi cười như hoa như ngọc của nàng xuống, chính mình là đệ nhất mỹ nữ của Thanh Diễm Quốc, vì sao các nàng không chú ý đến chính mình mà lại đi quan tâm Trầm Ly Tuyết đề tiện kia, Vũ Quốc Công vẫn còn ở biên cương nhưng chính mình lại có ngoại công là Thái Úy đây...

“Các vị phu nhân, hôm nay là sinh thần ba mươi ba của Thừa Tướng phu nhân, giờ lành đã đến các ngươi cũng đừng vây quanh Trầm Ly Tuyết nên hướng Thừa Tướng phu nhân chúc thọ đi.” Nam Cung Khiếu khẽ lay động chiết phiến, ánh mắt tà mị lóe lên hào quang e sợ thiên hạ bất loạn, ngồi lâu như vậy, trò hay chậm chậm không ra diễn, hẳn đành phải nói nói vài câu thúc giục a.

Hoa viên nào nhiệt huyết mất an tĩnh xuống dưới, mọi người hai mắt nhìn nhau liếc mắt một cái, trước mặt Lâm Nham, Trầm Ly Tuyết cấp kể thất Lôi thị mừng thọ thần vào ngày chính thể Lâm Thanh Trúc mất trăm ngày, cũng quá...

“Phu nhân, hôm nay là sinh thần của ngài a, ngài như thế nào không nói sớm?” Trầm Ly Tuyết kinh hô một tiếng, ánh mắt trong suốt như tuyết giống như ảo não lại giống như trào phúng: “Nhiều tân khách như vậy ta còn tưởng rằng ngài đang làm lễ tế tam ngày cho mẫu thân của ta đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Kế Mẫu Túc Học Máu.

“Ly Tuyết, mấy ngày nay ngươi ở tại Tướng phủ, thấy bọn hạ nhân tới tới lui lui bận rộn, vì sao lại không nhắc nhở ta hôm nay là ngày tế trăm ngày của Thanh Trúc tỷ tỷ?” Lôi thị nhìn Trầm Ly Tuyết, trong đôi mắt sắc bén lóe lên tính kế mãnh liệt:

Trầm Ly Tuyết quý kế đa đoan, nàng cũng không phải quả hồng mềm mại cho người nhào nặn, Trầm Ly Tuyết muốn lấy ngày mất trăm ngày của Lâm Thanh Trúc đến đả kích nàng khiến cho nàng thân bại danh liệt, thật si tâm vọng tưởng!

Nháy mắt, ánh mắt nghi hoặc khó hiểu của mọi người ngay lập tức tập trung đến trên người Trầm Ly Tuyết, thật là do Trầm Ly Tuyết cố ý che giấu ngày mất trăm ngày của Lâm Thanh Trúc làm cho thừa tướng phu nhân xấu mặt hay sao?

“Phu nhân, chẳng lẽ không phải ngài đang tính toán để cho ta nhập vào gia phả sau đó làm lễ tế trăm ngày cho nương ta?” Trầm Ly Tuyết nhú mày, khiếp sợ nhìn Lôi thị, giống như nghe được thiên đại chuyện lạ, rất nhanh lấy ra một pho tượng phật đưa tới trước mặt nàng:

“Trên bài vị của nương ta có ghi lại ngày nàng mất, phu nhân cũng đã sớm xem qua, mấy ngày hôm trước ngài nói hôm nay là ngày tốt để cho ta đi Lạc Diệp Tự cầu phật nhập gia phả, ta còn tưởng rằng ngài muốn cho nương của ta trên trời có linh thiêng một cái kính hi, trước để ta nhập gia phả sau lại làm lễ tế trăm ngày cho nương của ta!”

Nam Cung Khiếu uống một ngụm nước trà không tốt liền ho khan liên tục, nhìn sang ánh mắt trong suốt giống như bị thiên đại uy khuất của Trầm Ly Tuyết, hân âm thâm giọng ngón tay cái lên, lấy lùi làm tiến đem Lôi thị đánh cho thương tích đầy mình, cao, thật sự là cao!

Ồn ào, mọi người khinh bỉ, ánh mắt khinh thường đều nhìn về phía Lôi thị, nàng biết ngày mất của Lâm Thanh Trúc tự nhiên có thể suy tính ra khi nào thì đến ngày tế trăm ngày của nàng nhưng nàng lại không để tâm quên cấp Lâm Thanh Trúc làm trăm tế trăm ngày, hơn nữa vì duy trì mặt mũi cư nhiên còn đem tất cả trách nhiệm đều đổ lên trên người Trầm Ly Tuyết, thật thật là vì tư lợi!

Lôi thị sắc mặt tái nhợt, ánh mắt âm trầm, thân thể run nhè nhẹ, móng tay đâm thật sâu vào da thịt, nghiền răng nghiền lợi, kế sách nàng tính kế Trầm Ly Tuyết cư nhiên lại trở thành chứng cứ hữu dụng để Trầm Ly Tuyết đả kích nàng, Trầm Ly Tuyết, ngươi thật là tuyệt!

Trầm Ly Tuyết lạnh lẽo liếc mắt nhìn Lôi thị một cái, trong đôi mắt màu đen hiện lên một tia cười lạnh, nhanh như vậy đã chịu không nổi, đả kích trí mạng nàng còn không có xuất ra đầu.

Hung hăng nhéo nhéo cánh tay của chính mình, ánh mắt xinh đẹp của Trầm Ly Tuyết bịt kín một tầng hơi nước, liếc mắt một cái nhìn lại, điềm đạm đáng yêu: “Phu nhân, ta không biết hôm nay là sinh thần của ngài nên cũng không kịp chuẩn bị lễ vật, tôn tượng phật này là ta dựa theo yêu cầu của ngài đến Lạc Diệp Tự cầu về phù hộ cả nhà bình an lúc này liền đưa cho phu nhân làm lễ vật chúc thọ đi, chuyện ta nhập gia phả có thể dời lại vài ngày cũng được, về phần ngày tế trăm ngày của nương ta, phu nhân có thể để ngày mai làm bổ sung được không?”

Dùng khăn tay che lấp, trong đôi mắt màu đen của Trầm Ly Tuyết hiện lên ánh sáng lạnh, bất cứ lúc nào ở đâu thì áp lực dư luận đều là lớn nhất, chính mình nói càng đáng thương mọi người đối với chính mình càng đồng tình, tức giận đối với Lôi thị tự nhiên cũng càng thêm lớn, đến lúc đó, không cần chính mình ra tay, chỉ cần mọi người chỉ trích cũng có thể đem Lôi thị tức đến học máu.

Mọi người tức giận, ánh mắt chỉ trích giống như mũi tên nhọn hung hăng bắn về phía Lôi thị, người chết là lớn nhất, thân là kế thất, Lôi thị quên ngày tế trăm ngày của chính thất đã là không đúng, thế nhưng nàng chẳng những không điều thấp làm việc còn vào ngày tế trăm ngày của người ta chuẩn bị thọ yến, quả trách nữ nhi của người ta không nhắc nhở nàng, thật sự là không có giáo dưỡng, vì tư lợi tới cực điểm!

Trong ngực bốc lên tức giận, từng trận tình ngọt kéo lên cổ họng, Lôi thị cố nén không phun ra, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, nhìn chằm chằm Trầm Ly Tuyết lạnh lùng cười, hôm nay hết thảy, nàng đã sớm tính toán tốt, mỗi một việc sẽ phát sinh sau khi hồi phủ nàng cũng đều nghĩ tới, còn làm tốt đối sách, cũng có thể nói từ một khắc Trầm Ly Tuyết trở về Tướng phủ cũng đã định mẹ con các nàng sẽ bị thâm hại...

Ha ha, Trầm Ly Tuyết thật sự là thông minh, chính mình đã xem nhẹ nàng, bất quá, mẫu thân kia của nàng thật sự là ngu ngốc, nếu không sao lại rơi vào loại kết cục ngày hôm nay...

“An Quận Vương!” Thanh âm quen thuộc đột ngột vang lên, Trầm Minh Huy một thân cẩm y mỉm cười gạt mọi người ra đi tới cúi người hướng An Quận vương hành lễ.

An Quận Vương ghé mắt liếc hắt hắt một cái cũng không nói lời nào, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng bình thản, đáy mắt sâu thẳm như thủy đàm không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trong lòng Trần Minh Huy cả kinh cũng không dám nhiều lời, An Quận Vương chinh chiến sa trường, nổi danh lan xa, nghe đồn, hắt hắt dù lãnh khốc nhưng cũng sẽ không tùy ý khó dễ người khác, nhưng vì sao hắt hắt mơ hồ cảm giác được An Quận Vương đối hắt hắt có tức giận.

Sau một lát, An Quận Vương lạnh lùng đối với Trần Minh Huy còn đang hành lễ nói: “Trần Thừa Tướng không cần đa lễ!”

Trần Minh Huy đứng thẳng thân mình, trên mặt có mấy phần xấu hổ, ánh mắt mất tự nhiên lóe lóe, An Quận Vương vừa mới trở về vì sao lại gây khó khăn cho chính mình? Chính mình cũng không có làm cái gì, hắt hắt làm sao có thể đối với chính mình có bất mãn?

Trần Ly Tuyết nhìn Trần Minh Huy lạnh lùng cười, thời điểm chính mình cần hắt hắt giúp hắt hắt liền trốn rất xa, Lôi thị và Trần Doanh Tuyết gặp nạn hắt hắt liền khẩn cấp chạy tới giải vây, đồng dạng đều là thân nhân của hắt hắt vì sao lại oán hận lại kềm nhiều như vậy?

“Phụ thân, không phải ngài tiến cung sao? Như thế nào trở về nhanh như vậy?” Trần Minh Huy không có nửa điểm bộ dáng làm phụ thân như vậy Trần Ly Tuyết cũng không cần thiết tôn trọng hắt hắt giống như trường bối.

Trần Minh Huy hạ mí mắt, ho nhẹ vài tiếng: “Thời điểm vị phụ ở trong thư phòng xử lý sự tình có chút mệt mỏi liền đi chung quanh một lát không nghĩ tới gã sai vặt kia lại cho rằng ta đã tiến cung...”

“Phải không?” Trần Ly Tuyết tràn đầy nước mắt, vô cùng đáng thương nói: “Ta còn tưởng rằng ngài không nhận thức nữ nhi là ta này...” Biết Trần Minh Huy đang nói dối, Trần Ly Tuyết cũng không chuẩn bị vạch trần, lợi dụng lời nói dối của hắt hắt trừng phạt hắt hắt một phen so với vạch trần hắt hắt càng có ý tứ hơn.

Khỏe miệng Nam Cung Khiếu giật giật, bản lĩnh tính kẻ người khác của Trần Ly Tuyết càng ngày càng cao ...

“Người nói đi đâu rồi, người vĩnh viễn đều là nữ nhi của Trần Minh Huy ta...” Việc xấu trong nhà không thể truyền ra bên ngoài, càng không thể lại để cho Ly Tuyết nói bậy về Doanh Tuyết, Trần Minh Huy gấp giọng đánh gãy lời nói của Trần Ly Tuyết, vươn tay xoa đầu nàng an ủi lại bị Trần Ly Tuyết không dấu vết tránh được, loại phụ thân này nàng khinh thường: “Vừa rồi Doanh Tuyết muội muội phủ quyết thân phận đích thiên kim của Tướng phủ, phụ thân lại không có ở trong phủ, ta mới nghĩ đến ngài không tiếp nhận ta...”

Trần Ly Tuyết ôm khuôn mặt nhỏ nhắn khóc thê thê thảm thảm, nhưng đôi mắt dưới khăn tay lại sạch sẽ, lạnh liệt, nửa phần ý tứ muốn khóc cũng đều không có lạnh lùng nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Trần Minh Huy, lời của nàng đã muốn nói thực dễ được, thông minh như Trần Minh Huy hắt hắt là biết làm như thế nào.

“Ba!” Trần Minh Huy hung hăng đánh một bạt tai lên mặt Trần Doanh Tuyết, Trần Doanh Tuyết là viên ngọc quý trên tay hắt hắt, có thể nói là nâng trên tay sợ vỡ ngấm trong miệng sợ tan, từ nhỏ đến lớn, lúc nào cũng sủng ái, nay đánh nàng cái tát nhưng cũng là đánh vào thân nữ nhi thân đau ở tâm Trần Minh Huy.

“Phụ thân, ngài cư nhiên vì Trần Ly Tuyết đánh ta!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên năm ngón tay, Trần Doanh Tuyết khiếp sợ nhìn Trần Minh Huy, phụ thân thương yêu nhất của nàng cư nhiên vì Trần Ly Tuyết tiện nữ nhân kia đánh nàng.

“Im miệng, Ly Tuyết là thân tỷ tỷ của ngươi!” thời điểm Trần Doanh Tuyết điên cuồng hét lên Trần Minh Huy lại đánh nàng hai bạt tai, lòng hắt hắt nhỏ máu, tay hắt hắt run rẩy, Doanh Tuyết phụ thân cũng không muốn đánh ngươi, nhưng vì tương lai tốt đẹp của ngươi hiện tại ngươi phải chịu một chút ủy khuất.

Trần Ly Tuyết lạnh lùng nhìn một màn trước mắt, Trần Doanh Tuyết xa lánh nói xấu đích tỷ một khi bị lan truyền ra ngoài liền sẽ bị người đời thóa mạ, Trần Minh Huy đánh nàng, là vì cứu lại nàng, thật sự là phụ thân và nữ nhi tình thâm a!

“Trần Ly Tuyết, ngươi đừng chỉ khóc không có nước mắt, cũng nhỏ vài giọt nước mắt đi a!” Nam Cung Khiếu lười biếng truyền âm nhắc nhở: “Vạn nhất bị người khác phát hiện ngươi đang giả khóc, kẻ sách của ngươi liền thất bại...”

“Ai cần ngươi lo!” Trần Ly Tuyết trừng mắt nhìn Nam Cung Khiếu một cái, người khác đều đem tinh lực tập trung ở trên người Trần Minh Huy và Trần Doanh Tuyết, làm sao còn có thể đến xem nàng là đang khóc thật hay khóc giả!

Thừa dịp mọi người không chú ý, Trần Ly Tuyết hung hăng đá Nam Cung Khiếu một cái, Nam Cung Khiếu nhấc hai chân lên né tránh, ánh mắt tà mị lóe lên tươi cười trêu tức giống như đang nói: “Ngươi đá không trúng, đá không trúng!”

“Trần Ly Tuyết, bài vị của Thanh Trúc phụ nhân đặt ở nơi nào?” An Quận Vương thật lâu không nói chuyện bỗng nhiên mở miệng, giọng điệu đạm mạc sắc mặt mất tự nhiên tái nhợt!

“Ở trong phòng của ta!” Trần Ly Tuyết nhú mồm, An Quận Vương hỏi cái này để làm gì: ngày đầu tiên vào Tướng phủ, nàng liền đem bài vị của Lâm Thanh Trúc thờ cúng, Lâm Thanh Trúc là vị mẫu thân đầu tư cách, đáng giá để nàng tôn kính.

“Hôm nay là ngày tế của cô cô, ta muốn thắp một nén nhang cho nàng!” Lâm Nham mỉm cười nhìn Trần Ly Tuyết, trong ánh mắt tràn đầy đau lòng.

Trần Ly Tuyết nháy mắt hiểu được ý đồ của An Quận Vương, đứng thẳng thân thể hướng hai người làm tư thế xin mời: “An Quận Vương, Nham biểu

ca, bên này mời!”

“Bản thể từ cũng đi thấp nén nhang!” Nam Cung Khiếu buông chén trà xuống bước nhanh đi theo, loại chuyện dâng hương góp vui này như thế nào có thể thiếu được Nam Cung Khiếu hẳn.

Đám phu nhân, thiên kim liếc mắt nhìn nhau một cái sau đó liền theo sát Nam Cung Khiếu mà đi, năm đó Vũ Quốc Công tồn tại giống như thần thoại, tôn tử Lâm Nham tuổi tuy nhỏ nhưng lại ẩn ẩn có phong phạm của Vũ Quốc Công, An Quận vương là Quận vương hoàng thất cùng Lâm Nham lui tới gần nhau như vậy liền vô cùng có khả năng là hoàng đế đang ám chỉ sẽ trọng dụng Lâm Nham, các nàng sớm lấy lòng cũng không sai :

“Chúng ta cũng đi cấp Thanh Trúc tỷ tỷ thấp nén nhang!”

“Từ biệt mười lăm năm, không nghĩ tới khi gặp lại, Thanh Trúc tỷ tỷ đã muốn... Ai...”

Các tân khách chậm rãi đi tới Trúc Viên, trong đại hoa viên chỉ còn lại Trầm Minh Huy, Trầm Doanh Tuyết, Lôi thị và nha hoàn, ma ma trong Tướng phủ.

Ngày sinh thần vui vẻ của Lôi thị thật sự thành ngày tế bi thương của Lâm Thanh Trúc, nàng từ phu nhân cao cao tại thượng thừa phủ biến thành kẻ thất thất hèn, hơn nữa còn thân bại danh liệt, trở thành trò cười lớn nhất trong kinh thành!

Tính kế hơn hai mươi năm, thời điểm thất thủ, nàng cư nhiên lại thua trong tay Trầm Ly Tuyết mới chỉ mười lăm tuổi! rốt cuộc áp chế không được, Lôi thị “Phốc” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt tối lại thân thể ngã xuống...

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: An Quận Vương Phát Bệnh

Trúc Viên, Thu Hòa đang cẩn thận chiếu cố chậu hoa lan danh quý, một trận ồn ào, tiếng bước chân nặng nề truyền thẳng tới Trúc Viên, Thu Hòa nghi hoặc khó hiểu ngẩng đầu nhìn lại, cửa Trúc Viên bị đẩy ra, Trầm Ly Tuyết cùng hai nam tử anh tuấn đi đến, phía sau, rất nhiều quý phu nhân, thiên kim tiểu thư đi theo.

“Đại tiểu thư!” Thu Hòa vốn là nha hoàn tam đẳng chuyên môn làm việc nặng khi nào thì gặp qua loại trường hợp như vậy, nhìn thấy thân phận An Quận Vương tôn quý, phu nhân, thiên kim danh môn liền bối rối không biết làm sao.

“Thu Hòa, hôm nay là lễ trăm ngày của mẫu thân, An Quận Vương, Nham biểu ca cùng các tân khách đều là vị tới dâng hương cho mẫu thân ngời nhanh đi chuẩn bị đi!” Các tân khách bỏ qua ngày sinh yến của Lôi thị tới dâng hương cho Lâm Thanh Trúc đã ở trong dự tính của Trầm Ly Tuyết nhưng nàng lại không thể chuẩn bị hương hỏa thật tốt trước được, bằng không, chẳng phải là làm cho người ta hoài nghi rằng nàng đã sớm có dự mưu.

“Vâng!” Hôm nay là lễ trăm ngày của Thanh Trúc phu nhân nhưng tại sao nàng lại không nghe qua tiểu thư nhắc tới? trong lòng Thu Hòa có nghi hoặc nhưng cũng không nhiều lời, rất nhanh chạy tới kho phòng lấy hương nến.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt đã chết, các nha hoàn khác cũng bị Lôi thị điều đi làm việc trong ngày sinh yến của nàng, toàn bộ Trúc Viên trống trải vắng lặng, ngay cả một nha hoàn tiếp đãi cũng không có, mọi người âm thầm thở dài: Trầm Ly Tuyết ở Tướng phủ thật sự không quá tốt!

Đồng thời đối với Trầm Ly Tuyết nhiều hơn vài phần đồng tình, đối với Lôi thị nhiều hơn ba phần chán ghét, kẻ thất chính là kẻ thất, nửa điểm cũng không nhìn được, chẳng những hà khắc nữ nhi chính thất người ta mà bản lãnh che dấu bên ngoài cũng không có, thật sự là ngu xuẩn!

Vị trí Trúc Viên hẻo lánh, phía sau phòng trồng một mảng lớn cây trúc, lá trúc đem ánh sáng che khuất, phòng khách, phòng ngủ đều vô cùng âm mát.

An Quận vương che bóng mà đứng, y phục màu trắng làm tôn lên sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn, trông mắt màu đen sâu thẳm như thủy đàm, hắn chậm rãi đi đến trước bài vị của Lâm Thanh Trúc bái tam bái sau đó nhẹ nhàng đem ba nén hương cắm vào lư hương.

An Quận vương ngạo nghễ lãnh liệt, ngay cả thừa tướng Trầm Minh Huy cũng chưa từng đề vào mắt, Trầm Ly Tuyết như thế nào cũng không dự đoán được hắn sẽ đến dâng hương cho mẫu thân như nương Lâm Thanh Trúc của mình.

“Người cũng đã mất, người đừng quá thương tâm!”

Có chút mùi hương như có như không quanh quẩn, đúng là An Quận vương đến trước mặt Trầm Ly Tuyết, Trầm Ly Tuyết ngăn ra, An Quận vương đang quan tâm nàng sao? Nàng không có nghe sai đi?

“Ly Tuyết biểu muội!” Lâm Nham dâng hương xong cũng đi tới bên cạnh Trầm Ly Tuyết, Trầm Ly Tuyết nháy mắt liền hiểu được, An Quận vương và Lâm Nham vốn cùng nhau từ Túc Bắc trở về, hắn quan tâm nàng hẳn là nhìn ở mặt mũi Lâm Nham mới nói lời khách sáo như vậy.

“Đa tạ An Quận vương, Nham biểu ca quan tâm, ta sẽ chiếu cố tốt chính mình...” Lôi thị, Trầm Doanh Tuyết giáo hoạt, ở trong mắt Trầm Ly Tuyết căn bản không đáng giá nhắc tới, về phần Trầm Minh Huy, nếu như hắn dám động ác ý, nàng tuyết đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

An Quận vương nhìn Trầm Ly Tuyết, cảm giác được toàn thân nàng tựa hồ như bị kết băng, cái loại lãnh cùng ngạo này là phát ra từ trong xương, hắn cùng nàng nói chuyện, nàng tựa hồ vẫn chưa để vào trong lòng, chỉ là đem lời nói của hắn làm như một trận gió, thổi qua liền tiêu tán!

“Trầm Ly Tuyết, đừng thương tâm, trên đời này còn có rất nhiều người quan tâm ngươi!” Nam Cung Khiếu dâng hương xong liền cười híp mắt đi tới, phía sau, đám phu nhân một người tiếp một người đi đến trước bài vị của Lâm Thanh Trúc cầm trong tay hương hỏa, trong miệng lầm bầm:

“Thanh Trúc tỷ tỷ, từ biệt mười lăm năm, không nghĩ tới khi gặp lại, lại đã là âm dương cách biệt...”

“Thanh Trúc muội muội, mười một đường đi tốt, bọn tỷ muội sẽ giúp đỡ chiếu cố Ly Tuyết...”

Đám phu nhân nhân số đông đảo, sau khi tất cả dâng hương xong sớm đã qua thời gian dùng ngọc thiện, Trúc Viên lại không chuẩn bị đồ ăn, hơn nữa, lúc này An Quận Vương, Lâm Nham, Nam Cung Khiếu đều ở đây, các nàng tự nhiên không thể ở lâu, cùng Trầm Ly Tuyết nói vài câu khách sáo liền rời khỏi Trúc Viên, tự mình hồi phủ.

Chương quản hậu viện Tướng phủ là Lôi thị, sau khi đám phu nhân chuẩn bị đại lễ, trì hoãn nửa ngày thời gian lại bị đói bụng rồi đi trong lòng tự nhiên là căm giận: Hôm nay là ngày tế của Lâm Thanh Trúc nên không thể ăn ngày sinh yến, nhưng có thể ăn ngày tế yến a, nhưng Lôi thị tự nhiên cái gì cũng không an bài, làm cho các nàng bụng rỗng rồi đi, thật sự là đáng giận!

Kế thất tu đường quá kém, hẹp hòi, không hiểu lấy đại cục làm trọng, không lên nổi mặt bàn!

“Ly Tuyết, muội có tính toán gì không?” Toàn bộ các tân khách đã rời đi, trong Trúc Viên chỉ còn lại bốn người Trầm Ly Tuyết, An Quận vương, Lâm Nham và Nam Cung Khiếu, Lâm Nham cũng không tiếp tục cố kỵ, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Trầm Minh Huy bất công với Trầm Ly Tuyết hẳn đều xem ở trong mắt, càng quá mức là, ngày tế của Lâm Thanh Trúc, Trầm Minh Huy tự nhiên cũng chưa tới đây dâng một nén hương, nhà như vậy, không cần cũng được.

“Trầm Minh Huy là phụ thân của ta, Tướng phủ là nhà của ta!” Sau khi hồn xuyên qua Thanh Diễm Quốc, Trầm Ly Tuyết ở phủ Thừa Tướng ngay người lâu nhất, đối với nơi này cũng quen thuộc nhất, nàng tạm thời không chuẩn bị đi địa phương khác, huống chi, Lôi thị, Trầm Doanh Tuyết còn đang ước gì nàng biến mất, nếu như nàng thực sự rời khỏi Tướng phủ, chẳng phải là như ý các nàng sao?.

“Nham biểu ca, huynh đã hồi kinh, còn không mau tiến cung diện thánh đi!” Trầm Ly Tuyết không muốn nói tới Trầm Minh Huy liền xảo diệu dời đi đề tài.

Trầm Ly Tuyết ý chí kiên định, Lâm Nham biết một chút khuyên không được nàng, ngầm thở dài: “Ta và An Quận vương tiến cung diện thánh trước, lúc nào rảnh sẽ tới tìm muội!” Hắn không phải là người của Tướng phủ nên không thể ở lại nơi này, Trầm Ly Tuyết gặp chuyện không may liền sẽ ngoài tầm tay của hắn, nhưng lại chỉ có mình hắn mới có thể bảo hộ nàng không bị người khác thương hại.

Lâm Nham xoay người đi ra ngoài, Trầm Ly Tuyết nhìn theo hắn rồi đi, đột nhiên, một bóng người hướng nàng bao phủ, bả vai nặng xuống, Trầm Ly Tuyết còn chưa kịp phản ứng lại liền đã áp đảo thật mạnh...

“Àm!” Một thanh âm vang lên, Lâm Nham theo bản năng quay đầu lại, đã thấy Trầm Ly Tuyết bị An Quận vương áp ngã xuống đất, ánh mắt sắc bén hiện lên một tia kinh ngạc, đây là có chuyện gì?

“An Quận vương, ngươi muốn làm gì?” Trầm Ly Tuyết then quá thành giận, dùng sức đẩy An Quận vương ra, đường đường là Quận vương hoàng thất cư nhiên trước mặt mọi người khi dễ nàng một nữ tử yếu đuối...

An Quận vương ngẩng mặt nằm trên mặt đất, khuôn mặt anh tuấn tái nhợt không có nhất tia huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền, môi mím chặt, hô hấp dồn dập, bàn tay to nhanh nắm chặt y phục, mày mặt nhẵn thành một đoàn, giống như đang chịu thống khổ rất lớn.

Trầm Ly Tuyết sững sốt, hẳn đây là...

“An Quận vương phát bệnh!” Lâm Nham cả kinh, rất nhanh vươn tay kéo Trầm Ly Tuyết, giọng điệu ngưng trọng và lo lắng chưa từng có: “Ly Tuyết, đi mau!”

Ở trong nháy mắt bàn tay Lâm Nham đụng tới bả vai Trầm Ly Tuyết, một đạo chương phong sắc bén liền đánh tới Lâm Nham, cứ việc Lâm Nham đã muốn lấy tốc độ nhanh nhất tránh được nhưng chương phong kia vẫn là đánh tới bả vai hắn, đem hắn đẩy ra xa vài thước, hơn phân nửa thân thể tê dại, một chút khí lực cũng không dùng được.

Đây là có chuyện gì? Trầm Ly Tuyết kinh ngạc nhìn An Quận vương, đã thấy hắn không biết khi nào thì mở mắt, tròng mắt màu đen tựa như hố sâu, càng ngưng càng sâu, ở chỗ sâu nhất trong ánh mắt tràn ngập nồng đậm thô bạo cùng đề phòng, ánh mắt sắc bén lạnh lùng thẳng tắp nhìn mỗi người trong phòng làm cho đáy lòng mỗi người đều phát lạnh, dựng tóc gáy.

“Ly Tuyết, đi mau, thời điểm An Quận vương phát bệnh, nội trong ba mươi thước chung quanh, không có gì vật còn sống!” Nghĩ đến thời điểm An Quận vương phát bệnh ở Túc Bắc, kết cục của những người trong lúc vô tình xông vào bên cạnh hắn ba mươi thước, Lâm Nham liền không rét mà run, hắn muốn cứu Trầm Ly Tuyết nhưng lại không dấy nổi một chút khí lực.

“Lâm tướng quân có thương tích trong người, vậy bản thể tử liền đi cứu người!” Nam Cung Khiếu bước nhanh đi tới chỗ Trầm Ly Tuyết, An Quận vương đều đã phát bệnh thành bộ dáng này còn có thể có bao nhiêu lợi hại.

“Không được đi qua!” Lâm Nham cả kinh, vội vàng bắt lấy cánh tay của Nam Cung Khiếu kéo hẳn lại qua một bên, đồng thời trong nháy mắt, chương phong sắc bén gào thét mà qua, đem cửa phòng khách đập nát.

Đôi mắt tà mị của Nam Cung Khiếu nhúu lại, thời điểm An Quận vương phát bệnh, vô công tựa hồ lợi hại hơn !

“An Quận vương đã muốn phát bệnh, hiện tại người tới gần Ly Tuyết, không phải là cứu nàng, mà là hại nàng!” Trầm Ly Tuyết an vị ở bên cạnh An Quận vương, chỉ cần hắn động thủ liền có thể giết nàng.

Lâm Nham lòng nóng như lửa đốt, An Quận vương không phải vừa mới phát bệnh qua sao? Như thế nào mới qua hai canh giờ lại phát bệnh, trước kia nhưng là muốn một tháng a.

Trầm Ly Tuyết nháy mắt liền hiểu được, khó trách thời điểm nàng gặp An Quận vương ở trong nhà gỗ chung quanh lại không có ai, khó trách hai gã ám vệ kia không dám xông vào phòng, bởi vì lúc ấy hắn đang bệnh phát, Lâm Nham, tiểu hạt tiêu, ám vệ đều chạy xa ...

Thời điểm An Quận vương phát bệnh, trong vòng ba mươi thước không có vật gì còn sống, hiện tại Trầm Ly Tuyết Tuyết và An Quận vương song song ngồi, cách xa nhau không đến nửa thước, như vậy người thứ nhất hẳn muốn giết, chẳng phải chính là nàng sao?

Trầm Ly Tuyết nghiêng mắt nhìn về phía An Quận vương, đối diện với ánh mắt thô bạo lãnh liệt của hắn, hô hấp nháy mắt liền cứng lại...

Bạn đang đọc truyện *Quận Vương Phi Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.